

သို့သော်လည်းကောင်း

မယ်ခိုင်

ဟန်ဆောင်နှလုံးသား

အာချစ်
လှူဒါန်းဝတ္ထုပြန်

BURMESE
CLASSIC

.com

မယ်ခိုင်

ဟန်ဆောင်နုလုံးသား

ရှင်ဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
လူသတ်လက်ရှက်ချင်
ငါက...

ပန်းတစ်ပွင့်ပန်ဆင်းပေးမယ်။
ရှင်ဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
အိလူးတစ်ကောင်ချီရင်
ငါက...

မီးရှပ်စုတ်သမီးဖြစ်ချင်တယ်။
ရှင်ဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
ရောဂါဆိုးကြီးချီရင်
ငါက...

ရောက်ဆုံးပေါ်ဆေးငါးလေးဖြစ်ပေးမယ်။
ရှင်ဟာ ကားအပြင်းဆုံး
အမုန်းမထွှန်ကြီးချီရင်တော့
ငါက...

မီးအိမ်ရှင်လေးလုပ်ပါ့မယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

“တို့ ဒီမှာခဏထိုင်မယ်နော်”

ဟုဆိုပြီး ဆံပင်ကျောလယ်ခန့်ရှိသောမိန်းကလေးသည် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ပြီးနောက် အိတ်ထဲမှပါလာသော Oishi တစ်ထုပ်ကို ဖောက်လိုက်ပြီး တရွတ်ရွတ်ဝါးစားလိုက်သေး၏။

“စားပါဦးလား”

“ဟင့်အင်း... စားပါ”

ဟုငြင်းဆိုလာသော ဆံပင်နီညိုရောင် ကုတ်ခဲခန့်နှင့် နှုတ်ခမ်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပေါ် နှုတ်ခမ်းနိပါးပါးတင်ထားသော မျက်တောင်ကျောလေးကိုကြည့်ပြီး
မှ...

“ရှင်က တော်တော်လှတာပဲ”

“အမ်...”

“ရှင်၊ ရှင့်ဘဲကိုစောင့်နေတာလား”

“ဘဲ... ဟုတ်လား”

“အင်းလေ၊ ဒီအင်းလျားမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း
လာထိုင်နေရင် အဲဒါကလွဲပြီးဘာဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ ဟဲဟဲ... ရှင်ကကောင်း
တယ်။ ဒီအင်းလျားမှာခုံနေရာရဖို့က ထိထိုးတာနဲ့တူတယ်။ အတွဲတွေ
ကလည်း လောကကြီးမှာ များလွန်းပါတယ်။ အဲဒါ ရန်ကုန်မြို့ကြီးရဲ့
အမှတ်တံဆိပ်ပဲ... သိလား။ မျက်လုံးအကြည့်တိုင်း ကြင်နာမှုတွေကို
တွေ့မြင်နေရတယ်”

တွေ့တွေ့ချင်းပင် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တစ်ယောက်ပမာ စကား
များနေသော ထိုမိန်းကလေးကိုကြည့်ရင်း နားခေါင်းရှုံ့မိပါသည်။ စိတ်
ထဲမှာတော့ စကားများလိုက်တာဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်မျိုးနှင့်ပါ။

“ခဏလေးပါ၊ ရှင့်ပါတနာလာရင် တို့ဖယ်ပေးမှာပါ”

ဟု သူမကိုမျက်လုံးလေးတွေကာ ကြည့်နေသော ထိုမိန်းမချော

ကြောင့် သူမကလည်း ထိုအကြည့်ကိုသဘောပေါက်၍ ဖြေရှင်းလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ဖြေရှင်းချက်နှင့်အတူ သူမကိုနှစ်လိုဖွယ်သော ထိုအကြည့်
စူးစူးကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာလေးကိုကျုံ့၍ တစ်ဖက်စွန်းသို့ပင် တိုးကပ်လိုက်
ပါသေး၏။

ထိုသို့တိုးကပ်သွားပေမယ့်လည်း သူမကိုနည်းနည်းမျှအရေး
မစိုက်သော ထိုမိန်းမချောကို သူမက ဘေးစောင်းအနေအထားနှင့်ပင်
ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

သူမငေးလျှင်လည်း ငေးချင်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင်
ထိုမိန်းကလေးက လှလွန်းလှပါ၏။ မျက်နှာမှာ အခြယ်အသမရှိ ပကတိ
အသားရောင်လေးနှင့်ပင် ဝင်းမွတ်ဖြူစင်နေပါသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ လှုပ်ခတ်သွားတဲ့မျက်တောင်ကျောလေး
တွေကတော့ ဆေးကူထားသည်ထင်ပါရဲ့။ ကြည့်စမ်းပါဦး... နှုတ်ခမ်း
လေးတွေက ရှမ်းစိုပြည့်တင်းလို့၊ ဘဲညှပ်မျက်နှာလှလှလေးမှာ အပြစ်ပြော
စရာမရှိလောက်အောင်ပင် လှပ၍နေခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့လှပနေသောမျက်နှာကလေးပေါ်တွင် ပေါ်လွင်အောင်
အပြောင်သိမ်းပြီး အနောက်တွင် ခပ်မြင့်မြင့်စုစည်းထားသော ဆံပင်ပုံ

မှာလည်း သိပ်ကိုစတိုင်လ်ကျ သေသပ်လွန်းလှသည်ဟုထင်ပါသည်။

ထိုအမျိုးသမီးက ကိုယ်ခန္ဓာကို သူမလိုခပ်ကိုင်ကိုင်ဖြစ်သလို မထိုင်ဘဲ ဖြောင့်ဖြောင့်လေးပင် စမတ်ကျကျထိုင်နေသေးတာကြောင့် သူမပင်လျှင် ထိုအလှကိုငေးကြည့်ရင်း ကိုယ်ခန္ဓာကိုတည့်မတ်မိသည်။

သူမက ထိုမိန်းမချောရဲ့အလှကို သတိလက်လွှတ်ငေးမောမိနေရာမှ ထိုအမျိုးသမီးက ဖျတ်ခနဲ သူမကိုငေးကြည့်ပါလျှင် သူမမှာ အလျင်စလိုပင် ခေါင်းကိုငုံ့ချပစ်လိုက်ရပါ၏။

သည်တွင် မြင်လိုက်ရသော ဖောင်းကားပြည့်တင်းနေသည့် သွယ်လျလျလက်ချောင်းဖွေးဖွေးလေးများကြောင့် အရိုးကျကျဖြစ်နေသော သူမရဲ့လက်ကိုပင် မသိမသာလေး လက်ကိုင်အိတ်နောက်မှာ ဖွက်ထားမိလိုက်သေး၏။

သို့သော် ဘောင်းဘီအတိုဝတ်ထားသော ထိုမိန်းကလေး၏ ခြေသလုံးသို့ ဖျက်စိအရောက်မှာတော့ သူမနာခေါင်းရှုံ့သွားရပါသည်။ ခြေသလုံးကလည်း အကြီးကြီးပဲ။ အသားဖြူနေလို့တော်သေးတယ်ဟု ပင် ဘွတ်ဖိနပ်အပြာနုရောင်လေး စီးထားသောထိုခြေထောက်ကို အပြစ်တင်လိုက်မိပါသေး၏။

သူမ ကျေနပ်သွားရပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးလို သိပ်လှတဲ့သူ

မှာလည်း ဒီလိုအပြစ်မျိုးရှိပါသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီမှာ”

အဲ၊ အသံကြီးကလည်း ဘယ်လိုလဲ၊ ကဗျာမဆန်လိုက်တာဟု ရင်ထဲမှာ တွေးမိပေမယ့် ဒါ သူမကိုရည်ညွှန်းတာပဲဆိုတာကို အတတ်သိ၍တော့ မော့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“နင်၊ ငါ့ကို တစ်ချိန်လုံးအဲဒီလိုပဲစိုက်ကြည့်နေတော့မှာလား”

“ဟင်!”

“စိတ်ညစ်လို့လာခဲ့တာ စိတ်ရှုပ်စရာနဲ့ လာတိုးနေတယ်၊ ဘယ်လိုမှန်းမသိဘူး”

ဟုညည်းညူကာပြောပြီး ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်ကာ ဘေးနားမှာအသင့်ရှိသော လက်ကိုင်အိတ်ကိုဆွဲကိုင်ကာ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ထသွားသော ထိုမိန်းမလှကြောင့် သူမမှာ ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောနိုင်ဘဲ မှင်တက်သွားမိပါသည်။

“အရပ်လည်း အရှည်ကြီးပါလား”

ဟုပင် ယောင်နုလေး ပြောလိုက်မိပါသေးသည်။

“ဒီလောက်လှမှတော့ ဒီလောက်မာနကြီးတာ အဆန်းမှမဟုတ်တာဘဲ။ ယောက်ျားလေးတွေတောင် သူ့လောက်အရပ်ရှည်ချင်မှရှည်မယ်

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း ပြောစဉ်စဉ်နေတာပဲ။ နိုင်ငံခြားက မိန်းမတွေနဲ့တူတယ်။ သူနဲ့ယှဉ်တော့ ငါက ပီစီလေးပဲ။ အရပ်က ပုသေးကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က သေညှက်ညှက်နဲ့။ ဘာတစ်ခုမှဆွဲဆောင်မှုမရှိဘူး။ ဟူး... ယောက်ျားကောင်းကောင်းနဲ့ ဖူးစာမဆုံနိုင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့”

“ငါရှိပါသေးတယ်... ဝင်ခလာရယ်၊ ငါနဲ့ဆုံနိုင်သေးတာပဲ”

“ဟင်! နီမိတ်၊ နင် ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“နင်က ငယ်ကျွင့်မပျောက်သေးဘူး... ပွစိပွစိလေးပြောရင်လည်း ဘေးကဖြတ်သွားတဲ့လူ ကြားနိုင်တဲ့အသံပဲ”

ဟုဆိုပြီး လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော Coat ဘူးကို ဝင်ခလာဆီ လှမ်းပေးလိုက်ပြီးမှ ဝင်ခလာ၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ဝင်ခလာကလည်း ထို Coat ဘူးကိုလှမ်းယူကာ မော့ချလိုက်ပြီးမှ...

“နင်က အနံ့ခံကောင်းလှချည်လား သတင်းထောက်ကြီးရဲ့”

“နင့်နောက်လိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကဖြတ်သွားတာ၊ ဒီကနံ့ပေါင်ပေါ်တက်လာတဲ့နင့်ကို ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်လို့ Coat ဝယ်ပြီးတက်လာတာ”

“ငါ့မှာ နင့်ကိုပေးစရာ ဘာသတင်းမှမရှိဘူး”

“ဒါပေမဲ့ နင်တတ်နိုင်တာတစ်ခုတော့ ရှိနေတယ်”

“ဘာလဲ”

“နင့်ခေါင်းက လိပ်စာမှန်သမျှ အလွတ်မှတ်တတ်တယ်”

“ဘာလိုအပ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဒီအပတ်အတွက် ဖော်ပြစရာသတင်းက ရှားနေတယ်။ အဲတော့ အင်တာဗျူးလုပ်ရင်ကောင်းမလားလို့ပါ”

“ဘယ်သရုပ်ဆောင်လိပ်စာလဲ”

“အဲဒါမခက်ပါဘူး၊ အဲဒါဆိုရင် နင့်ကိုတကူးတကရှာစရာမလိုဘူး”

“ဒါဆို...”

“စာရေးဆရာရဲ့လိပ်စာ”

“အထူးအဆန်းပါလား”

“ငါက ဒါကိုမှလုပ်တတ်တယ်လေ၊ သရုပ်ဆောင်တွေရဲ့သတင်းက ဘယ်စာရွက်မှာမဆိုတွေ့ရတယ်။ အဲ၊ သတိမထားမိတာပဲ ပြောချင်တယ်။ စာရေးဆရာတွေက စာမျက်နှာပေါ်မှာ တွေ့ရခဲတော့ သူတို့ကို စာဖတ်ပရိသတ်က ပိုစိတ်ဝင်စားကြတယ်လေ။ သူတို့သဘောကျတဲ့လူ

မျိုးကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ရရင် ပျော်နေတတ်ကြတယ်”

“ဒါဆို နင်က လူတွေကို အပျော်တွေပေးစွမ်းတယ်ပေါ့”

“နင်က အဲလိုသတ်မှတ်ပေးတော့ ငါပျော်တယ်”

“သတ်မှတ်တယ်လို့လည်း မပြောရသေးပါလား”

“နှုတ်က အမှတ်တမဲ့ထွက်ပေါ်လာတဲ့စကားက ရင်ထဲက လျှို့ဝှက်တဲ့အတွေးတစ်စပ်ပဲ။ နောက်ပြောင်ခြင်းတွေထဲမှာ ရင်ကထဲက ဂုဏ်ထားတဲ့အမှန်တရားက တစ်ဝက်ပါနေတတ်တဲ့သဘောရှိတယ်လေ။ ဒါကြောင့်ပါ”

“ဒါကြောင့် နင့်ကို အနုပညာရှင်တွေ လန့်ကြတာပေါ့။ နင်က သူတို့မသိသေးတာကို လုံးဝသတိထားမိတယ်လေ”

“စစ်မှန်တဲ့အနုပညာရှင်တွေက ငါ့ကိုမလန့်ပါဘူး... ချစ်ကြတယ်။ ငါ့ကိုလန့်တာက အနုပညာသည်တချို့ပါ”

“မတူဘူးလား... ဘာကွာလို့လဲ”

“မြန်မာစကားက စကားလုံးတစ်လုံးတည်း လွဲနေရင်လည်း အဓိပ္ပာယ်အများကြီးကောက်လိုရသွားကြတယ်လေ။ အနုပညာသည်နဲ့ အနုပညာရှင်ဆိုတာ လုံးဝမတူဘူး။ အတိအကျကွဲလွဲနေတယ်”

“ရှင်းစမ်းပါဦး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနုပညာရှင်လို့ခံယူထားသူဟာ တကယ့်အနုပညာရှင်မဟုတ်လို့ဘဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနုပညာသမားပါလို့ပြောတဲ့သူကျတော့ ကေနိမလွဲ ကိုးဆယ့်ရှစ်ဒဿမကိုးရာခိုင်နှုန်းဟာ အနုပညာရှင်ဖြစ်ဖို့သေချာတယ်”

“အမှန်က နင်ဟာ သတင်းမုဆိုးလုပ်ဖို့မကောင်းဘူး နိမိတ်။ မြန်မာစာအင်ပါယာကြီးတည်ထောင်ဖို့ သင့်တာ”

“သေမှာကြောက်လို့ မလုပ်တာ”

“ဟင်! ဘာဖြစ်တယ်”

“နင်ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ။ ငါက ပထမဆုံးစလုပ်လိုက်ရင် သိပ်ကိုအောင်မြင်မှာပဲ။ အောင်မြင်တဲ့သူတိုင်းဟာ သက်ဆုံးမရည်ကြဘူးလေ။ အောင်မြင်ရင် မနာလိုသူက ပေါ့ပါဘိန္နဲ့ လုပ်ကြံမှာကြောက်နေရတယ်။ ဟိုစကားလိုပေါ့ဟာ... အသက်ကို စတီးချိုင့်နဲ့ထုပ်ထားရတယ်”

“မကြားဖူးပါဘူး... အသက်ကိုဖက်နဲ့ထုပ်ထားရတယ်ပဲ ကြားဖူးပါတယ်”

“အဲဒါက ရှေးခေတ်ကလေ။ ဖက်ရွက်ပေါ်ချိန်ကပေါ့။ အခုက ထုပ်စရာကြပ်ကြပ်အိတ်တောင် ပိတ်ကုန်တော့ စတီးချိုင့်ကိုပြောင်းသုံးကြည့်တာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နင့်နဲ့တွေ့ရင် အမြဲ အဆန်းတွေကြားနေရတော့တာပဲ”

“ဒီထက်ဆန်းတာကြားချင်ရင် နင် ငါ့ကိုပြန်ကြိုက်ပါလား”

“သေနာ... အဟုတ်မှတ်လို့ ငြိမ်နေတာ”

“လုပ်ပါဟာ... အကြံပေးပါဦး၊ မျက်နှာကိုဖွက်ထားတဲ့ နာမည်ကျော်စာရေးဆရာတစ်ယောက်လောက်”

“ဒီခေတ်က ဘယ်သူမှ အဲလိုမဖွက်တော့ပါဘူးဟယ်”

“ရှားပါးတဲ့လူပေါ့ကွာ”

“ဘာလဲ... နင့်ရဲ့သတင်းကြောင့် ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း အမြတ်ရချင်တာလား၊ တကယ်က သတင်းမုဆိုးနင်ကလည်း စီးပွားရေးသမားပါပဲ”

“ငွေမရှိရင် သေသွားမှာပေါ့။ ကားမပါဘဲ သွားပါလား... ငှက်တွေရဲ့မတူမတန်အကြည့်နဲ့ ရင်ဆိုင်သွားရမယ်”

“နင်ရင့်ကျက်လာပြီပဲ”

“ဒေါ်လေးရော နေကောင်းလား”

“နောက်ဆယ်နှစ်အထိ ထမင်းကောင်းကောင်းစားနိုင်ဦးမယ်လို့ အာမခံတယ်”

“နင်ဘာဖြစ်လို့ ခုချိန်ထိ ဘာမှမလုပ်သေးတာလဲ”

“ဘာလုပ်စရာလိုလို့လဲဟာ၊ ငါက ဘွဲ့ရ ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်ကွန်ပျူတာ ရတယ်၊ ဒီလောက်ဆို တော်ရောပေါ့... အချိန်တန်ရင် ယောက်ျားယူ၊ သူများပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်လာမှာပဲ။ အလကား လှုပ်ရှားရတာ ညောင်းညာပါတယ်”

“မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား။ ဒီခေတ်က ယောက်ျားတစ်ယောက်လုပ်စာနဲ့တော့ ခါးလှအောင်ပဲရမယ်၊ ကားစီးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါက နင့်အရည်အချင်း၊ နင်သတ်မှတ်ပြီး တိုင်းတာလို့ ပြောတာပါ။ သိပ်တော်ပြီး တာဝန်ယူတတ်တဲ့လူတွေ လောကမှာ ပုံလို့ပဲ”

“အေး... သိပ်တော်တဲ့လူကလည်း သိပ်တော်တဲ့မိန်းမကိုပဲ ကြိုက်မှာပေါ့။ အသွင်တူမှ အိမ်သူဆိုတာကို နင်မသိဘူးလား”

“အဲဒါဆို ငါကညှပ်လို့ ငါထက်ညှပ်တဲ့နင်က ငါ့နားကပ်နေတာပေါ့”

“ကပ်တယ်လို့ နင့်ကိုဘယ်တုန်းက ပြောသေးလို့လဲ”

“နင်ပဲ စောစောက ပြန်ကြိုက်ဆို”

“ဟားဟားဟား... နင်က ဒါကိုအတည်ကြီးမှတ်လား”

“ကောင်စုတ်၊ နည်းနည်းမှကို အချိုးမပြဘူး”

“ကဲ... အမိရေ ငါ့ကို လိပ်စာတစ်ခု အမြန်ဆုံးရွတ်ပြပါ။
အယ်ဒီတာက ပွစ်ပွစ်ပြောတာနဲ့ကို ငါ ခေါင်းဖြူချင်နေပြီ”

“စာရေးဆရာကို ဗျူးရိုက အချိန်လိုတယ်၊ နင့်မှာ အချိန်
ဘယ်လောက်ရသေးလဲ”

“နှစ်ရက်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမေးနဲ့... ဒီရက်နဲ့မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ နင်သိတယ်။ နင့်ကို
ငါ လိပ်စာတစ်ခုပြောမယ်၊ အဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင် ဒီတစ်ပတ်အတွက်တော့
အလှဖန်တီးသူတွေဆီ၊ သွား”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သတင်းထောက်လုပ်နေပြီး ညံ့လိုက်တာ၊ ဒီလို မိုးအကုန်
ဆောင်းအကူးတွေမှာ အသားအရေပျက်ဆီးတတ်တယ်လေ။ လူတိုင်း
တွေ့ကရာကိုမေးကြည့်... လက်ညှိုးထိုးမလွဲ လှချင်ကြသူတွေချည်းပဲ။
သဘောပေါက်ပြီလား”

ဟု သူမက မျက်စောင်းလေးရွယ်ကာ ပြောလိုက်ပါလျှင် နိမိတ်

က လက်ဖျောက်လေးတီးကာ..

“ငါချမ်းသာရင် နင့်ခေါင်းကို ရွှေချပေးမယ် ဝင်ခလာ”

“ငါလက်မခံဘူး... လက်ခံရင်တောင် နင်ဘယ်တော့မှမလုပ်
နိုင်ဘူး”

“ရွှေရောင်ဦးထုပ်တစ်လုံးလောက်တော့ အချိန်မရွေးဝယ်ပေး
နိုင်ပါတယ်”

ဟု ရွတ်နောက်နောက်ပြောတော့ သူမရော၊ နိမိတ်ပါ ရယ်
လိုက်မိကြပါသည်။

ရယ်လိုက်ချိန်တိုင်း ပါးခွက်ကလေး ထင်းနေအောင် ပေါ်တတ်
သည့် ဝင်ခလာကို နိမိတ်က မြတ်နိုးစွာကြည့်နေခဲ့သည်ကိုတော့ ဝင်
ခလာတစ်ယောက် ခိုင်မီလိုက်ပုံမပေါ်ပါချေ။

အခန်း (၂)

သူမဟာ ထုံးစံအတိုင်း အာလူးကြော်ထုပ်ကိုဖောက်စားကာ သွားလေရာပါတတ်သည့်ရေဘူးကို ဖြစ်သလိုသောက်ပြီး ကားမှတ်တိုင်တွင် နေရာလွတ်နေ၍ ထိုင်ပစ်လိုက်ပါသည်။

မှတ်တိုင်မှာ ရပ်နေကြသူအပေါင်းက လိုရာခရီးကို သွားရန် အတွက် ဘတ်စ်ကားကိုမျှော်နေကြပေမယ့် သူမကတော့ သက်တောင့်သက်သာပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူများတွေလို သူမက ဦးတည်ချက်မရှိတာဘဲလေ၊ အေးဆေးပေါ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၂ ♦ မယ်နိုင်

ထိုစဉ် လွယ်အိတ်သေးသေးလေးထဲမှ အသံက ထွက်ပေါ်လာ
၍ သူမက သောက်လက်စရေဘူးကိုဘေးချကာ အိတ်ထဲမှတစ်စုံတစ်ခု
ကို ထုတ်လိုက်ပြီး...

“ဟယ်လို”

“နင်အချိန်ရလား... ဝင်ခလား”

“လူကိုလာရွှေနေတာလား”

“ဟဲဟဲ...”

“ရယ်ပြီ ဆက်တာလား”

“နင်ကလည်း စိတ်ချည်းပဲ။ နင် ညက အိပ်မက်ဆိုးမမက်
ဘူးလား”

“မိုက်ပြည့်ပြည့်နဲ့အိပ်လိုက်လို့ အိပ်မက်မက်ဖို့တောင် သတိ
မရလိုက်ဘူး”

“အဲဒါဆို နင့်ကိုဆက်အိပ်ခွင့်ပေးမယ်၊ ငါ အခု စိမ်းလန်း
ပြည်မှာ ရောက်နေတယ်”

“အဲဒါ ငါကဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဝမ်းနတ်ပြီးမှ လာခဲ့”

“နင် ပိုက်ဆံအိတ်ကောက်ရထားလို့လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟားဟားဟား... ငါ့သတင်းကို အယ်ဒီတာက သိပ်ကြိုက်
သွားတယ်လေ။ ဒီလ ငါတို့ကျနယ် ရောင်းအားတက်သွားတယ်။ နင့်ကို
ကျေးဇူးဆပ်မလို့”

“ဟားဟားဟား... အကြိုက်ပဲ”

“မားတာနော်၊ နောက်ထပ်အကြံကောင်းများ ထွက်လာလေ
ဦးမလားလို့”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲစားရစားရ... ကပ်စေးနဲ့ဆီက စားရတာ
နတ်သုဒ္ဓါပဲ”

“နှပ်သုတ်ချင်ရင်တော့ တစ်သျှူးပဲရမယ်”

ဟု အနိုင်ပိုင်း တတူတူနှင့်ပြတ်တောက်သွားသော ဖုန်းလိုင်း
ကြောင့်...

“ဟွန်း... ကျက်သရေပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ပေမယ့် သူမရဲ့မျက်နှာက ပြုံးစိစိရယ်ပါ။

စားပွဲသောက်ပွဲသွားရမှာမို့ သူမက တက္ကစီစီး၍ အမြန်ဆုံး
သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာထရပ်လိုက်သည်တွင် ပေါင်
ပေါ်တင်ထားသော အာလူးကြော်ထုပ်က ပြုတ်ကျသွားခဲ့ပါသည်။

အာလူးကြော်က ခပ်များများရှိသေးတာမို့ ကျနေသောအာလူး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြောက်နုမြောတမ်းတဖြစ်စွာပင် ကောက်ဖို့ကြရွယ်ပြီးကာမှ လျှစ်လျူ
ရှုလိုက်ရပါတော့သည်။

သူမက ယလက်ဖောင်းဘေးတွင်ရပ်ကာ ကားတားလိုက်ပါ၏။
နေပူကျဲကျဲကြီးတွင် တားလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် ကားတစ်စီးမှ ရပ်မပေး
ခဲ့ပါ။

ဒါနဲ့ပဲ ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှတားပြီးချိန်မှာတော့ စိတ်မရှည်နိုင်တော့
၍ ဒီတစ်ကြိမ် တက္ကစီဖြတ်သွားလျှင်တော့ အရတားမယ်ဟု ကြံရွယ်
ကာ အကျီလက်ကိုပင့်ပြီး သူမနားသို့တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသော
တက္ကစီကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး...

“တက္ကစီ”

ဟု ကုန်းကာ အော်ဟစ်လိုက်ပါတော့သည်။ ထိုအခါမှ တက္ကစီ
က တုန်ခန်ရပ်သွားပါတော့သည်။

အောင်မြင်သွားသောသူမက ပြီးကာ တက္ကစီနား ကပ်လာပြီး
ဒရိုင်ဘာကို တစ်ခုခုပြောမည်ကြံစိုက်မှာ ဒရိုင်ဘာက...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး အစ်မလေး၊ ကားမှာ ပါစင်ဂျာပါနေတယ်”

“ဒါဆို ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ရင်လဲ”

“လန့်လို့ပေါ့ဗျ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“လန့်လက်စနဲ့ ဆက်လန့်လိုက်တော့။ ကျွန်မကို စိမ်းလန်း
စိုပြည်ကိုပို့ပါ... အမြန်ဆုံးနော်”

“အဲဒါဆိုအဆင်ပြေတာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း အခု စိမ်းလန်း
စိုပြည်ကိုပဲ မောင်းနေတာ”

ဟုဆိုတော့ သူမက အားရဝမ်းသာပင် ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်
လိုက်တော့ အမှတ်တမဲ့ပင် နောက်ခန်းထဲမှလူကိုကြည့်မိသွားရာ...

“ဟင်!”

သူမ အံ့သြသွားရပါသည်။

သူမကသာ တအံ့တသြဖြစ်နေပေမယ့် နောက်ခန်းထဲမှ အမျိုး
သမီးချောချောလှလှကတော့ သူမကို လုံးဝအရေးမစိုက်ဘဲ အဝေးသို့
သာ မျှော်ငေး၍နေခဲ့ပါသည်။

နောက်ခန်းတွင်ထိုင်နေသောလူမှာ မိန်းကလေးဖြစ်၍ သူမက
ရှေ့ခန်းမှာထိုင်မယ်ပြုပြီးမှ မထိုင်ဖြစ်တော့ဘဲ တံခါးကိုပြန်ပိတ်ကာ
နောက်ခန်းတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ထိုင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲဟဲ... ထိုင်မယ်နော်”

ဟု သူမက လိုက်လံပျံ့ပြန့်စွာ ပြောလိုက်ပေမယ့် သူမရရှိလိုက်
တာက ထိုအမျိုးသမီးရဲ့အကြည့်စူးစူးတစ်ခုပါပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သိပ်လှသောမိန်းကလေးရဲ့ မာန်ဝင့်တဲ့အကြည့်တစ်ချက်ကို ခံလိုက်ရသည်မို့ ရုတ်တရက်ဆိုသလို စိတ်ထဲသိမ်ငယ်သွားရပြီး ခေါင်း ငုံ့ချလိုက်မိပါ၏။

စိတ်ထဲမှာတော့ သူက သိပ်လှတာပဲလေ။ ငါ့ကိုအဲဒီလိုကြည့် တာ အဆန်းလားဟုအားတင်းကာ တွေးပစ်ပြီးမှ ခေါင်းကိုပြန်မော့ ကာ...

“ရှင်နဲ့ရေစက်ရှိလို့နဲ့တူတယ်၊ မှတ်မိလား... တစ်ခါ ကန်ပေါင် မှာ ဆုံဖူးတယ်လေ”

ဟု အားယူကာ ပြောလိုက်ပေမယ့် စူးရှတောက်ပတဲ့မျက်ဝန်း ကို ရင်ဆိုင်ပြန်တော့ မိမိကိုယ်ကို မလုံမလဲဖြစ်ပြန်ပါ၏။

လှတဲ့မိန်းကလေးတွေများ မာန်ကြီးလိုက်တာဟုပင် စိတ်ထဲ မကျေမနပ်နှင့် တိတ်တဆိတ်ပြောလိုက်မိပြီးမှ သူမကိုမဆက်ဆံချင်ပဲ ပေါ်နေသော ထိုအမျိုးသမီးကို ဘာစကားလုံးမှ ထပ်မဆိုဖြစ်တော့ပါတဲ့ ငြိမ်သက်သွားရပါတော့၏။

စိမ်းလန်းစိုပြည်ကိုရောက်တော့ ထိုမိန်းကလေးကလည်း ကား ခရုင်းပြီး သွားလိုက်သလို၊ သူမကလည်း ကျသင့်ငွေကိုပေးကာ ထို အမျိုးသမီးနောက်မှ လျှောက်လာခဲ့မိပါ၏။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ မိန်းမချင်းပင် ငေးချင်စရာကောင်းလောက် အောင်ပင် အရပ်မြင့်မြင့်ကြီးနှင့်လိုက်ဖက်လောက်အောင် လမ်းလျှောက် ပုံမှာ လှပလွန်းလှပါသည်။

ကိုယ်ခန္ဓာကို ခါယမ်းပြီးမှ လျှောက်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ စမတ် ကျကျနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်ကလေး ကြည့်ကောင်းလှပါသည်။

အထက်တန်းကျတဲ့ ထိုမျက်နှာလှလှနှင့် လိုက်ဖက်လောက် အောင်ပင် ဝတ်ပုံစားပုံမှာ အချိုးကျပြီး သေသပ်စမတ်ကျလွန်းလှပါ သည်။

အချယ်အသကင်းသော မျက်နှာလှလှပေါ်တွင် နှုတ်ခမ်းဆိုး ဆေးလေး ပါးပါးတင်ထားသည်မှလွဲ၍ မိတ်ကပ်ဆိုတာကို ထူထူထဲထဲ မသုံးထားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် မသုံးတာပဲလားဟု သံသယဝင်လာရ လောက်အောင်ပင် ပြစ်မျိုးမွှေးထင်အလှမျိုးပါပဲ။

ထိုမိန်းမချောက သူမကိုငေးကြည့်နေသူအပေါင်းတို့ကို မသိ သလိုဖြတ်ကျော်ပြီးမှ အစွန်ဆုံးရှိစားပွဲတွင် နေရာယူလိုက်ပြီး စားပွဲထိုး ကို တစ်ခုခုမှာနေပုံပေါ်ပါသည်။

“ဝင်ခလား”

“ဪ... နီမိတ်”

ထိုမိန်းမချောကိုငေးရတာနှင့်ပဲ နိမိတ်ရှိနေသည်ကို မေ့လျော့ချင်ဖြစ်ရပါသည်။

“နင်ဘာစားချင်မှန်းမသိလို့ ငါဘာမှမှားမထားဘူး။ ကော်ဖီတော့ သောက်ဦးမှာမဟုတ်လား”

ဟု ကော်ဖီသစ်ဖြစ်သည့်သူမကိုပြောကာ သကြားအနည်းငယ်ကို ကော်ဖီခွက်ထဲထည့်မွှေးပြီး သူမထံသို့ ချပေးလိုက်ပါသည်။

“နင်ငေးနေတာ သူ့ကိုလား”

“ဟင်! နင်ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“မသိဘဲရှိမလား... နင့်ပုံက ဒီလောက်သိသာနေတာ”

“အရမ်းကိုလှတယ်နော်”

“အရမ်းကို့၊ ဟုတ်လား”

“ငါက အဲလိုအလှမျိုးကို အားကျတယ်။ အရပ်မြင့်ပြီး ဖြောင့်တယ်၊ ကိုယ်လုံးလှသူထက် ဖြောင့်တဲ့သူကို ပိုသဘောကျတယ်”

“ယောက်ျားလိုလိုဘာလိုလိုနဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က”

“နင်မကြိုက်ဘူးလား”

“ငါက မိန်းကလေးဆို... သိပ်ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်းမျိုးကို သဘောမကျဘူး”

“မိန်းကလေးချင်းတောင် ငေးရတဲ့သူကို နင်က အရေးမစိုက်ဘူးဆိုတော့ ပုံမှန်ဟုတ်ရဲ့လား”

ဟု သူမကဆိုတော့ သူက ဘယ်ဘက်ရင်အုံကိုပုတ်ပြကာ...

“ခံစားချက်ကွာတယ်... ငါက ခံစားချက်ကိုသိပ်အလုပ်ပေးတယ်လေ။ နှလုံးသားနဲ့ခံစားပြီးမှ သတင်းလိုက်တယ်”

“အလုပ်ကို ခံစားချက်နဲ့ဆုံးဖြတ်တာလား။ ဟွန်း... ဝိုးတက်ဦးမယ်”

“ငါ့အလုပ်က ဒီလိုလုပ်ရင် ပိုနာမည်ကြီးနိုင်တယ်လေ။ မိန်းကလေးလှလှတွေဆို ငါ့ရင်ဘတ်ကိုထိခိုက်တယ်။ အဲ... ဒီတစ်ယောက်က လွဲရင်ပေါ့။ ဟဲဟဲ... အဖို့နဲ့အမမှ ဆွဲငင်တာလေ။ တွန်းကန်နေတော့ ဒါ အဖိုလားမှမသိတာ”

“အရူး...”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ နင်အဲလိုပြောလိုက်ရင် ငါသိပ်သဘောကျတယ်”

“တစ်ခါတစ်ရံလား”

“အင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ”

“နင်တော့ ငိုရဦးမယ်”

၃၀ ♦ မယ်နိုင်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ ယောက်ျားယူသွားချိန်ပေါ့”

“ဘာ!”

“အံ့ဩသွားလား”

သူပြန်မဖြေဘဲ သူမကိုသာ အဖြေရှာသလို စောင့်ကြည့်နေဖြစ်
ပါသည်။

“ဘာမေးချင်နေတာလဲ”

“ငါမေးရင်လည်း နင်ဖြေချင်မှဖြေမှာပဲ။ လိမ်ပြောရင်လည်း
ရတယ်၊ ငါလိုချင်တာ စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတဲ့စကားပဲ”

“နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်း စဖြစ်တာ ခုဆို ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ပြီ။
ငါ့အကြောင်းကို နင်အသိဆုံးပဲ”

“စကားလမ်းလွဲသွားပြီ”

“မရှိသေးပါဘူး”

“ရှိတော့မယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“ကိုရီးယားကားတွေထဲမှာတော့ အချစ်ဦးတွေ၊ တိုက်ဆိုင်မှု
များစွာတွေနဲ့ လုပ်ငန်းခွင်မှာ တွေ့ပြီး ဖူးစာဆိုရတယ်။ ငါ့မှာက အချစ်
ဦးရှိမရှိ နင်အသိဆုံး။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆုံရအောင်လည်း ဘယ်ဘဲ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟန်ဆောင်နှလုံးသား ♦ ၃၁

ချောချောကမ္မ လာမကြိုကြဘူး။ အလုပ်မှာဆုံရအောင်လည်း ငါကအလုပ်
လက်မဲ့။ ဒေါ်လေးရှိလို့ပေါ့... ဒေါ်လေးရဲ့အထည်ဆိုင်က ကယ်လို့ လှ
နေရတာ”

ဟု သူမက ရှည်ရှည်ဝေးဝေးဖြေလိုက်တော့မှ သူ့မှာ သက်
ပြင်းလေးရှိက်ကာ ပြုံးလာပါတော့သည်။

♦ ♦ ♦

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၃)

“ဒေါ်လေး နေကောင်းလား”

“အယ်၊ နိမိတ်ပါလား။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား”

“လပြည့်နေ့မို့ ဒေါ်လေး ဆိုင်နားမှန်းသိပြီး တမင်ဝင်လာခဲ့တာ”

“ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒေါ်လေးက အားလပ်ရက်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ချက်စားတတ်တယ်လေ”

ဟု သူက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတော့ ဒေါ်မြသီတာမှာ ပြုံး၍ နေခဲ့ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒါ ဒေါ်လေးအတွက် လက်ဆောင်ပါ”

“ဒုက္ခရှာလို့ နိမိတ်ရယ်”

ဟု ဆိုပြီး နိမိတ်လက်ထဲမှ ကြပ်ကြပ်အိတ်ကိုလည်း လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

“ဝင်ခလာကတော့ သူ့အတွက်မပါလို့ မင်းကိုပြဿနာလုပ်ဦးမယ်”

“သူ့အတွက်က အကြီးဆုံးလက်ဆောင်ပေးချင်တာ”

ဟု အဓိပ္ပာယ်ပါပါပင် နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ရုံပြောတော့ ဒေါ်မြသိတာမှာ အဓိပ္ပာယ်များစွာတို့နှင့် နိမိတ်ကိုကြည့်ဖြစ်သွားပါသည်။

နိမိတ်က ဝင်ခလာကိုကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ သူမ လူကြီးပီပီရိပ်စားမိနေပါသည်။

သူမအနေနှင့်က အလုပ်အကိုင်ရှိသောနိမိတ်နှင့် သူမရဲ့တစ်ဦးတည်းသောတူမလေးဝင်ခလာကို ဘာမှသဘောမတူနိုင်စရာအကြောင်းမရှိတာအမှန်ပါ။ နိမိတ်က လူရည်သန်ပေမယ့် မိန်းကလေးတွေနဲ့အရှုပ်အရှင်းကင်းပြီး အလုပ်ကိုသာရူးသွပ်သူဖြစ်ပြီး တူမလေးကိုလည်း အရာခပ်သိမ်း ဂရုစိုက်အနစ်နာခံပေးသူဖြစ်ပါသည်။

ပြီးတော့ ကောင်လေးရဲ့အကျင့်စာရိတ္တနှင့် တူမလေးအပေါ်

ထားတဲ့စိတ်ရင်းနှင့်သံယောဇဉ်ကို သူမက ထင်ထင်ရှားရှားကြီးတွေ့မြင်နေရ၍ သူမစိတ်အေးချမ်းလှပါပြီလေ။

သို့သော် မတုန်မလှုပ်နှင့်တူမကိုလည်း တိုက်တွန်းပြီးမပြောချင်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ဆိုတော့ မြင်းက မလှုပ်၊ ခုံကလှုပ်ဆိုတာလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ သူမစိတ်အားမဖြစ်ရပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျေနပ်ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးရင်းလေးတမျှချစ်ရသောတူမနဲ့ အကြာကြီးအတူနေချင်တဲ့ဆန္ဒရှိလို့ပါ။

တူမက ခုလိုလွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကင်းနှင့် ပျော်ရွှင်နေတာကိုမြင်ရတော့ သူမကိုယ်၌ကလည်း တူမလေးနှင့်ပျော်ရွှင်မှုကို ထပ်တူခံစားနေရသလိုပျော်ရွှင်မိလို့ပါ။

တစ်နေ့နေတော့ ထိုလူငယ်နှစ်ယောက်ဟာ ပြောင်းလဲလာသော အခြေအနေရှိလာမှာပဲဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့်သာ ရိုးရှင်းအဆင်ပြေသောဘဝကိုသာ အေးချမ်းစွာ ဖြတ်သန်းနေခဲ့သည်မှာ အခုဆို နှစ်တွေ ဆယ်ချီသွားခဲ့ပါပြီ။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မိဘမဲ့ဖြစ်ရရှာသည့်တူမလေးကို ရင်က ဖြစ်တဲ့ သမီးလေးတမျှ ချစ်ခင် စောင့်ရှောက်လာခဲ့သည်မှာ ခုဆို အိမ်ထောင်ပြုသင့်သောအရွယ်သို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

မိဘလိုဖြစ်နေခဲ့သောသူမက မိဘတို့ဝတ္တရားအတိုင်း ထိမ်းမြား လက်ထပ်ပေးချင်ပေမယ့် သိပ်ချစ်ရသောတူမလေးကို သူများပိုင်သွားပြန်မှာလည်း နှမြောမိပါသေး၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သားလိုတူလိုဖြစ်နေသောနီမိတ်နှင့်သာ အဆင်ပြေသည်ဟု တွေးမိပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေတ်ကာလအရ လူငယ်တွေက တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သူဆိုတာက ရှားပါးလှပါသည်။

ထို့ကြောင့် နီမိတ်လိုစိတ်ထားတည်ကြည်သူမျိုး၊ ပြီးတော့ အလုပ်အကိုင်ကောင်းကောင်းရှိပြီး ထက်မြက်သူမျိုးကိုတော့ လက်လွှတ်မခံချင်တာအမှန်ပါပဲ။ ထို့ကြောင့်ပင် တူမလေးရဲ့ရှေ့ရေးကိုတွေးပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံပြောဆိုလာခဲ့ရာမှ လူကြီးကိုရိုသေရကောင်းမှန်းသိတဲ့နီမိတ်ကို တူလိုသားလို ချစ်ခင်၍လာခဲ့ရပါသည်။

မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးတော့ နီမိတ်က ရေတစ်ခွက်ကိုမော့ချလိုက်ပြီး...

“သိပ်ကောင်းတယ်”

ဟုဆိုတော့ မုန့်ဟင်းခါးစားနေသေးသော ဝင်ခလက...

“နင် ဒီနေ့ အချိန်တွေ သိပ်ပိုနေပါလား နီမိတ်”

“တမင်ပိုအောင်လုပ်ထားတာ၊ ဒီနေ့ ငါ့အားလပ်ရက်လို့သတိ

မှတ်ထားတယ်”

“ကမ္ဘာမပျက်ခင် မိုးကြိုးမပစ်ခင် နင်ဘယ်သွားချင်သလဲပြော”

“ဆေးမှားသောက်လာသလား”

“ဒေါ်လေးရော လိုက်ခဲ့ပါလား”

“အမယ်လေး၊ မင်းတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တည်းပဲ သွားကြပါ။ အားရက်မို့ အိမ်မှာလုပ်စရာရှိတာလုပ်ဦးမယ်”

“ဆန္ဒမရှိတာလား၊ ဆန္ဒရှိရက်နဲ့ အလုပ်ရှိလို့လား၊ ဒါဆို သမီးက ဘယ်လိုလုပ်တရားမလဲ။ အဒေါ်အပျိုကြီးက စီးပွားရေးရေး၊ အိမ်မှုကိစ္စရေး”

“အမယ်လေး... ဒီလောက်သိတတ်ပေးရင်ပဲ ကျွန်က အမောပြေပါပြီရှင်”

ဟုဆိုကာ စားသောက်ပြီးပန်းကန်များကိုသယ်ကာ ထသွားတော့ ဝင်ခလမှာ မလွဲတလုံလေးပြုံးကာ...

“ဒေါ်လေးသာရှိနေရင် ဘာမှမလိုတော့ဘူး”

“ဝင်ခလ”

“အင်း”

သူတစ်ခုခုပြောမယ်ကြံပြီးမှ ဘာမှမပြောဖြစ်ပြန်တော့ပါ။

ဒါက အမြဲ သူ့စတိုင်လ်ပဲခွဲ ဝင်ခလာကလည်းဘာလဲဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးနှင့်သာကြည့်ပြီး ဘာမှပြောမလာသောသူ့ကို ထုံးစံအတိုင်း မျက်စောင်းကြိုးရှယ်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

သူသိပ်ပျော်ရတာပေါ့။

ဘဝနဲ့ချီပြီးသိပ်ချစ်ရသောအရာကိုပြောပါဟု တစ်စုံတစ်ယောက်ကမေးလျှင် သူ့မဆိုင်းမတန်ပင်ဖြေလိုက်မည်က ဝင်ခလာရဲ့မျက်စောင်းလေးတွေပဲဟုဖြစ်ပါသည်။

ဝင်ခလာကို သူသိပ်ချစ်ရပေမယ့် ချစ်တယ်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ တရားဝင်မပြောခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအမြဲယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိခဲ့တဲ့နီမိတ်က ဝင်ခလာရဲ့စိတ်ခံစားမှုအပေါ်မှာတော့ မိမိကိုယ်ကိုယုံကြည်မှုပျောက်ဆုံးနေရပါသည်။ မိမိတစ်ခုခုပြောလိုက်လို့ ဝင်ခလာစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှာကိုလည်း တွေး၍ပူပန်မိပါသည်။ ပြီးတော့ တစ်ခုခုပြောလိုက်လို့ ဝင်ခလာက အရင်လိုမဆက်ဆံတော့ဘဲ စိမ်းကားသွားမလားဆိုတဲ့ ပူပန်မှုကြီးက အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ခံစားချက်မှန်သမျှကို ဖြိုသိပ်ရင်း နေလာခဲ့သည်မှာ ဝင်ခလာကို ပို၍ချစ်ပြီးရင်းချစ်မိနေရင်းပါပဲ။

သူ့နှလုံးသားကို ငိုအောင်လုပ်နိုင်သူ၊ ရယ်အောင်လုပ်နိုင်သူ မှာ လောကတွင် ဝင်ခလာတစ်ယောက်တည်းရယ်လို့လည်း သတ်မှတ်ထားမိပါသည်။

အင်မတန်တည်ကြည်တဲ့ခံစားချက်ပိုင်ရှင်သူက ဝင်ခလာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဖော့ဖယောင်းလိုပင် နူးညံ့ပျော့ပြောင်းနေခဲ့ရပါ၏။

ဝင်ခလာရဲ့ခြေလှမ်းတိုင်း အပြုံးတိုင်း စကားသံတိုင်းဟာ သူ့ဘဝရဲ့ညွှန်ကြားချက်တွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်အချိန်မှာမျှမှ ဝင်ခလာကိုအသိပေးခွင့်ရမှာလဲဟု ရင်တမမနှင့် အချိန်ကောင်းကို စောင့်မျှော်နေခဲ့ရသည်မှာလည်း ရက်မှလ၊ လမှနှစ်သို့ပင် ကူးပြောင်း၍လာခဲ့ပါသည်။ သူက အချိန်ကောင်းကိုစောင့်နိုင်ပေမယ့် ကံကြမ္မာက မစောင့်နိုင်မှာကို သူစိုးရိမ်မိနေခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဒီနေ့ပဲ ဝင်ခလာကို သူ၏ခံစားချက်များ ဖွင့်ဟပြရန်အတွက်ဟူသောဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ တက်ကြွစွာ အချိန်ယူပြီး လာခဲ့ပေမယ့် ဝင်ခလာရှေ့မှာတော့ သူ့နှုတ်ဖျားတွေက အေးစက်၍နေခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အချိန်ကောင်းကိုဖန်တီးယူရန်အတွက် ဝင်ခလာကို အပြင်ခေါ်လာခဲ့ပိပေမယ့် သူ့မှာဦးတည်ချက်ကရှိမနေပါ။ ဒါကြောင့်

ပင် မတည်ငြိမ်သောစိတ်ကိုထိန်းချုပ်ရင်း...

“နင်ဘယ်သွားချင်သလဲ”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား။ ဒီနေ့မှ ငါ့ဆန္ဒတွေကို ရှေ့တန်းတင်လို့”

“ငါးမိနစ်အချိန်ပေးမယ်၊ ငါးမိနစ်ပြည့်လို့မဖြေနိုင်ရင်တော့ ငါသွားချင်တဲ့နေရာကို လိုက်ရမယ်”

“ငါအမှန်တကယ်သွားချင်တဲ့နေရာကိုဆိုလည်း နင့်ကားစုတ်နဲ့ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“အနေစုတ်ပေးမယ့် ရွှေထုပ်ရင်တော့ မြဲပဲပါ။ တက္ကစီထက် စာရင် ငါ့ကားက အများကြီးကောင်းသေးတယ်။ ပြောမှာသာပြောပါ”

“ငါပြောချင်တာကို ပြောလို့ရတယ်နော်”

“အင်း”

“ဆိုးလိမ့်သွားပြီး ငါးမိနစ်လောက် Rain နဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“သေလိုက်”

“နင်ပဲ ပြောချင်ရာပြောဆို”

“ဖြစ်နိုင်တာပြော”

“Happy world သွားရအောင် ငါဆော့ချင်တယ်။ အဲ၊ လေ့

စီးချင်တယ်”

ဟုဆိုတော့မှ သူကပြုံးမိလိုက်ပါသည်။

ဒါအချိန်ကောင်းပဲဟု တွေးမိသောကြောင့်ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် Happy world သို့လာခဲ့ပြီးမှ နှစ်ယောက်သား လေ့စီးဖြစ်သွားကြပါသည်။

“ဝင်ခလား”

“ဘာလဲ”

“နင်ထူးတာကြီးကလည်းဟာ... ရင်ခုန်စရာမကောင်းလိုက်တာ”

“နင်ရင်ခုန်အောင် ထူးနေရအောင် ငါကအရူးလား”

ဟုဆိုတော့ သယ်လာသမျှသောစိတ်လင်းများမှာ အောက်ချင်ချင်ဖြစ်သွားရပြန်ပါတယ်။

ထို့ကြောင့်ပင် ရေစစ်ခုံတန်းလေးတွင် ကြင်နာနေကြသော စုံတွဲကိုကြည့်ရင်း mood သွားကာ...

“ဝင်ခလား”

“ပြော”

“ပထမနှစ်တုန်းက ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း ပထမဆုံးရပ်ရှင်

ကြည့်ဖူးတာနော်”

“ပထမနှစ်မှာလူကြီးစ.ဖြစ်တာကို အဲဒီခါမှစ, ကြည့်ဖူးမှာပေါ့”
ဟုဆိုတော့ သူ့မှာ အောင့်သက်သက်ကြီးဖြစ်သွားရပေမယ့်
ပြန်လည် mood သွင်းကာ...

“အဲတုန်းက မင်းသားက မင်းသမီးကို ရေလယ်ခေါင်ရောက်
မှ ရည်းစားစကားပြောတယ်။ အကြံပိုင်တယ်နော်။ သိပ်လှတဲ့အချိန်
ပဲ။ ငါလည်း အဲလိုလုပ်ဖူးချင်တယ်”

“အဲလိုလုပ်ဖူးချင်တဲ့နင့်ကို ငါ့လိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မတွေ့ပါစေ
နဲ့လို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင် ရေမကူးတတ်တာ ငါသိသားပဲ။ ငါသာဆိုရင်တော့ မင်း
သမီးလို ဘေးကြပ်နံ့ကြပ်နဲ့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ဧ
ထဲကို ဆောင့်တွန်းချပြီး လှေကို အသားကုန်နင်းပြီး ပြေးမှာပဲ”

“အဲ”

သူ့မှာ ဘာဆက်ပြောလို့ပြောရမှန်း မသိနိုင်လောက်အောင်ပင်
စိတ်တိုသွားရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် လှေကို ကမ်းနားသို့ကပ်ကာ သူမကိုယ်တိုင်မခေါ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တော့ဘဲ ရှေ့မှ ကော့ကော့ကော့ကော့နှင့် လာခဲ့မိပါသည်။

သည်တွက် လှေထဲမှာကျန်ထားခဲ့တဲ့သူမက သူမကိုကရုမစိုက်
ဘဲ သွားတဲ့သူ့ကို နှုတ်ခမ်းစုကာကြည့်ပြီး...

“ငါပြောတာ ဘာမှားသွားလို့လဲ၊ အရှေ့... စေတနာနဲ့လည်း
သူခံရမှာစိုးလို့ ပြောရသေးတယ်”

ဟုပင် ပွစိပွစိလေးပြောကာ ဆင်းလိုက်သည်တွင် ထိမ်းမထား
ခဲ့သောလှေက ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကမ်းမှကွာသွားကာ...

“ဘွမ်း...”

“အဲ၊ ရေထဲပြုတ်ကျသွားပြီ”

ဟူသောအာမေဇိုင်တ်အသံကို နောက်ဆုံးကြားလိုက်ခြင်းပါပဲ။
ရေမကူးတတ်တဲ့သူမက ရေထဲမှာယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေ
စဉ်မှာ သာမန်သောလက်တစ်ခုရဲ့ဆွဲကိုင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပါသည်။

ဒါ နိမိတ်လားဆိုတာ အသေအချာမသိပေမယ့် နိမိတ်မဟုတ်
ဘူးဆိုတာကိုသိနေသလိုလိုပင် သတိရှိနေပေမယ့် မှူးမေ့သွားခဲ့ရပါသည်။

“ဟေ့၊ ဟေ့၊ ဟေ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမပါးကိုလှုပ်နှိုးနေပေမယ့် သူမမျက်လုံးက မဖွင့်ချင်ခဲ့ပါ။

“မင်းသတိရတယ်မဟုတ်လား”

ဟူသောအသံကြားရချိန်မှာတော့ သူမမျက်လုံးကိုအားယူကာ ဖွင့်လိုက်သည်တွင် ပုံရိပ်တစ်ခုကို ဝိုးတဝါးတွေ့လိုက်ရပါ၏။

ဒါ သိပ်လှတဲ့မိန်းမချောပါလားဟုတွေးမိပေမယ့် သူမစိတ်စွဲ နေလို့လားဟု ထင်မှတ်မိပြန်ပါသည်။

“အင်း... အင်း”

ညည်းညူသံကြားရတော့မှ ဘွန်းရင်ထဲ အေးသွားရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ညစ်ပတ်သောရေတွေနှင့် မသုံးမသန့်ဖြစ်နေ ရသောခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ငုံ့ကြည့်ကာ စိတ်ချသွားတဲ့အခြေအနေမို့ ထ ရင်လိုက်ကာ အုံ့နေသောလူအုပ်ကြီးထဲမှ ထိုးထွက်လာခဲ့သည်တွင်...

“ကျေးဇူးပဲ”

ဘွန်းလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စမတ်ကျကျနှင့်အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာချိုချိုကိုပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ကောင်ချောလေးကိုတွေ့လိုက်ရပြန် ပါသည်။

“တကယ်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အကယ်၍... ငါ့ကြောင့် ဝင်ခလာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ငါ့အနာဂတ်ကိုငါမသိတော့ဘူး။ တကယ်

ကျေးဇူးတင်တာပါ”

“ရပါတယ်”

“နာမည်အဲ... ”

ပြောမိပြောရာပြောပြီးမှ တစ်ဖက်လူကိုအားနာသွားရပေမယ့် အခြေအနေသိသောတစ်ဖက်လူက...

“ဘွန်း- တစ်လုံးတည်းပဲ”

ဟူသာ တိုတိုတိတိဖြေကာ သွားခဲ့ပါသည်။

“ဒါတွေပြောနေမယ့်အစား မေ့နေတဲ့မင်းရဲ့ရည်းစားကိုစောင့် ရှောက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟုဆိုကာ ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါဘဲ ပစ်ချထားသောလက် ကိုင်အိတ်ကိုကောက်ကိုင်ကာ ထွက်သွားသောဘွန်းကို သူ့အကြာကြီး ငေးကြည့်နေဖြစ်ပြီးမှ ဝင်ခလာကိုသတိရကာ ပြေးလာခဲ့မိပြန်ပါသည်။

“ဝင်ခလာ”

“အင်း”

“ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ဝင်ခလာကိုပွေ့ချီဟန်ပြင်လိုက်တော့ ဝင်ခလာက သူ့ကိုလက်ကာပြကာ ထထိုင်လာပါသည်။

၄၆ ♦ မယ်ခိုင်

“ငါ့ကိုကယ်လိုက်တာ နင်လား”

“ဟင်”

“နင်မဟုတ်ဘူးလို့ ငါထင်နေတယ်”

“ဘွန်းတဲ့”

“ဘွန်း”

“အင်း၊ နင့်ကိုကယ်လိုက်တဲ့လူနာမည်ပဲ”

“ဘွန်း”

သူမ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ရေရွတ်လိုက်မိပေမယ့် မသဲမကွဲ
မြင်နေရတဲ့ထိုမျက်နှာက အိပ်မက်ကြီးတစ်ခုလိုပင်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၄)

သူမကိုသိပ်ချစ်ပါသောဒေါ်လေးကတော့ ကံကြီးပေလိုသာဟု
ရင်ဘတ်ကလေးဖိကာပြောပြီး တစ်ညနေလုံး ဘုရားခန်းထဲမှာ တရားထိုင်
ပြီး သူမအတွက် ဆုတောင်းပေတ္တာပို့သနေခဲ့၍ သူမမှာ သူမရဲ့နမောနမဲ့
နိုင်တဲ့ကိစ္စအတွက် ဒေါ်လေးကိုအားနာနေမိပါသည်။

နိမိတ်ကလည်း အပြစ်ကြီးတစ်ခုလိုပင် သူမကိုအထူးဂရုစိုက်
ကြင်နာပြီး အိုမင်းပျက်ယွင်းနေသောမျက်နှာကြောင့် သူမမှာ မဖြစ်စဖူး
ပင် နိမိတ်အပေါ် သိပ်ကိုအားနာသွားမိပြန်ပါသည်။

နိမိတ်ကို 'ရတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး' ဟုသာ အထပ်ထပ်ပြောပြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြန်လွှတ်လိုက်ရပေမယ့် သေဘေးနှင့်ကြုံခဲ့ရသည့်သူမက အမှန်တကယ်တော့ ခုချိန်ထိကြောက်စိတ်မပြယ်နိုင်ခဲ့သေးပါချေ။

နိမိတ်ပြန်သွားပြီးတော့ ဒေါ်လေးကလည်း ဘုရားခန်းထဲမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီးဖြစ်သွားရပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဝရန်တာသို့ထွက်လာပြီး မှိန်ဖျော့ဖျော့အလင်းရောင်အောက်တွင်ရပ်ကာ ကောင်းကင်ယံသို့ငေးမျှော်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ပျောက်တစ်ချက်ပေါ်တစ်ချက်လခြမ်းကွေးလေးကို တွေ့ရပြန်ပါ၏။

“လဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ အမြဲလှနေတာပဲ။ တစ်ခြမ်းလေးလည်း လှတယ်။ သေးသေးလေးလည်း လှတယ်။ အပြည့်ကြီးလည်း လှတယ်။ သူ့လိုပဲပေါ့”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ သိပ်လှပသောမိန်းမချောကို မြင်ယောင်မိသွားပြန်ပါသည်။

“ဘေးစောင်းကြည့်လည်းလှတယ်။ တည့်တည့်ကြည့်လည်းလှတယ်။ မပြုံးရင်လည်း လှတယ်။ ဘယ်တဝက် ကုသိုလ်ထူးလဲ မသိဘူး။ သိပ်ကိုလှတာ။ ငါကကျတော့လည်း ရုပ်ဆိုးလိုက်တာ။ ငါ့မှာလည်း လိုချောတဲ့သူငယ်ချင်းမျိုး ရှိချင်လိုက်တာ။ ခင်ရမလားလို့ ရောမိပါတယ်။ ဟနကလည်း ကြီးလိုက်တာ။ ဟွန်း လှတယ်ဆိုမှတော့ မာနကြီးမှာပေါ့”

လှတဲ့မိန်းကလေးက ပိုမာနကြီးသင့်တယ်။ သူက ပိုအန္တရာယ်များတယ်လေ။ မိန်းကလေးတွေက လှလေ အန္တရာယ်များလေပဲ။ သူ မာနကြီးတာ မဆန်းပါဘူး”

ဟုဖြည့်တမ်းရင်း ပျင်းတဲ့စိတ်က ပို၍ပြင်းထန်လာခဲ့ရပါသည်။

“ငါဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့မှ အဲဒီလောက်ထိကြီး ပျင်းနေရတာလဲ။

ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကို ပျင်းနေတယ်။ ခါတိုင်း အဲဒီလိုကြီးမပျင်းဖူးပါဘူး။ ခါတိုင်း ငါ ဒီအချိန်ဘာလုပ်နေသလဲ”

ဟုမိမိကိုယ်မိမိမေးပြီး ခေါင်းကလေးမော့ကာ စဉ်းစားလိုက်ပြန်ပါသည်။

“လူ့စိတ်ကလည်း တော်တော်ထူးဆန်းတယ်။ ခါတိုင်း ဘာလုပ်သလဲဆိုတာကို စဉ်းစားနေရတယ်။ ငါဘာလုပ်ရမလဲ။ နေရတာ မပျော်ဘူး”

“အချစ်လိုတာပေါ့ သမီးရယ်”

“ဟင်! ဒေါ်လေး၊ ဘုရားရှိခိုးလို့ပြီးသွားပြီလား”

“ပြီးပါပေါ့”

“ဘာတွေဆုတောင်းနေလို့ အဲဒီလောက်တောင်ကြာနေရတာလဲ”

“ဒေါ်လေးထိတ်လန့်သွားတယ်။ သမီးက ခုလိုသေဘေးခံကြုံတော့ အသိလည်းဝင်လာတယ်။ အကယ်၍ ခုချိန်မှာ ဒေါ်လေးက ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားခဲ့မယ်ဆိုရင် သမီးကို ဒေါ်လေး လုံးဝစိတ်ချနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒေါ်လေးက ဘာလိုဆုံးရမှာလဲ။ ဒီလောက်ကျန်းကျန်းမာမာ ကြီးရှိသေးတာကိုး”

“မနက်ဖြန်ဆိုတာကို ဘုရားပဲ သိနိုင်မယ်သမီး”

ဟု ဒေါ်လေးကပြောတော့ သူမရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွားကာ ဒေါ်လေးကို သိုင်းဖက်လိုက်ပါသည်။

“သမီး ဘာကြောင့် ခုလိုပျင်းနေသလဲသိလား”

“သမီးလည်း ဒါကိုသိချင်နေတာ”

“အချစ်လိုတယ်သမီး”

“အချစ်”

“အင်း၊ အချစ်၊ ဘဝဆိုတာ အခက်အခဲတွေ၊ အဆင်မပြေမှုတွေကြားမှာဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အချိန်အပိုင်းအခြားတစ်ခုပါ။ မနက်မိုးလင်းရင် စားတယ်။ စားပြီး အလုပ်လုပ်မယ်။ ပြီးရင်အိပ်မယ်။ ဒီလိုပဲ စက်ရုပ်ဆန်ဆန်နေရင် ဘဝက ပျင်းစရာပေါ့။ ခံစားချက်နဲ့ပဲ လူလုပ်လို့ရ

တယ်သမီး။ အဲတော့ သမီးက ခံစားချက်လိုက်ရှာဖွေပါ။ အဲဒါဆိုရင်တော့ သမီးပျော်ရမှာပါ”

“ဒေါ်လေးလည်း... အချစ်မရှိဘဲ နေလာတာလဲ။ သမီးလည်း ဒေါ်လေးလိုနေမှာပေါ့”

“လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ဆီကို ကံတရားက တစ်ကြိမ်စီ လက်ဆောင်ပေးတယ်။ တစ်သက်မှာတစ်ကြိမ် အချစ်စစ်ပေးတယ်။ တစ်သက်မှာတစ်ကြိမ် အခွင့်အရေးရတယ်။ ဒါကို မိမိရရမ်းဆုပ်ထားနိုင်ရမယ်”

“ဒေါ်လေးလည်း အချစ်ရှိခဲ့တယ်ပေါ့”

“မရှိဘဲနေမလားသမီးရယ်။ လောကက လူသားအားလုံးဟာ အချစ်နဲ့မကင်းကြပါဘူး။ အခြေအနေအကြောင်းကြောင်းကြောင့်သာ အထီးကျန်နေကြရတာပါ”

“ဒါကြောင့် ကော်နီက ဆိုထားတာပေါ့။ ကမ္ဘာပေါ်ကလူသားအားလုံးဟာ ချစ်တယ်လို့ပြောဖူးကြတယ်တဲ့”

“သမီးရော အဲဒီစကားကိုဘယ်သူ့ကိုပြောမှာလဲ”

“အဲဒီစကားကို သမီးသိပ်နားမလည်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်လား မသိဘူး။ ပြောဖို့လူလည်းမရှိဘူး”

“နီမိတ်ဆိုရင်ရော”

“နိမိတ်”

“တစ်နေ့တော့ သမီးက အိမ်ထောင်ပြုရမှာပဲ။ နိမိတ်က မဆိုးဘူးလို့ ဒေါ်လေးထင်တယ်”

“နိမိတ်၊ ရူးရင်ရူး၊ မရူးရင် သမီး၊ ရူးလို့ပဲဖြစ်မယ်”

“နိမိတ်က ရူးနေတယ်သမီး”

“ရှင်!”

“သူ့ သမီးကိုမေတ္တာရှိနေတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သမီး... ဒေါ်လေးက ငယ်ရာက ကြီးလာတာပါသမီးရယ်။

နိမိတ်ကို ဒေါ်လေးသိပါတယ်။ နိမိတ်ကိုဆို စဉ်းစားဖို့အချိန်မလိုဘူးလို့ ဒေါ်လေး ထင်တယ်”

ဟု ဒေါ်လေးက လေးနက်ခိုင်မာစွာပြောတော့ သူမမှာ စဉ်းစား စရာတွေတစ်ပြုံကြီးနှင့် ဆွံ့အသွားရပါသည်။ ဒေါ်လေးက သူမရဲ့ခေါင်း လေးကိုဖွဖုတ်ပြီး ထသွားချိန်ထိ သူမမှာငြိမ်သက်နေခဲ့ရပါသည်။

“ဒါဖြစ်နိုင်သလား”

ဟုပင် မိမိကိုယ်ကိုအထပ်ထပ်မေးနေမိပါ၏။

သို့သော် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုသောအဖြေကသာ အထပ်ထပ်ထွက်

လာခဲ့ရပါ၏။

ထိုသို့သောအဖြေကိုတွေ့ရှိခြင်းနှင့်အတူ သူဖြစ်ချင်ရာချည်း သားတွေ့နေသောဒေါ်လေးကို ရယ်ချင်မိပါ၏။

“ကြောင့်ကြမှု ပိုပါရောလား... ဒေါ်လေးရယ်”

ဟုပင် တီးတိုးညည်းမိလိုက်ပါသေး၏။

နိမိတ်ရဲ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်မိချိန်မှာတော့ သူမအသံ လေးထွက်၍ပင် ရယ်မိလိုက်ပါသေးသည်။

“ရှာရှာကြကြ၊ နိမိတ်ကိုများ လာပြီးအထင်လွဲနေရတယ်လို့၊ သတင်းကောင်းတစ်ခုကလွဲရင် ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားတဲ့ ဒီသတင်းမှဆိုး ကိုများ”

ဟုဆိုပြီး သဘောကျကျနှင့်ရယ်မိပြန်ပါသည်။

“အင်း၊ နိမိတ်၊ ဒီကောင် ဘယ်အခါမှာများမှ ရည်းစားရမှာလဲ။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးနဲ့ကြိုက်မှာလဲ။ စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ အဲ၊ ငါကရော ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့ဆုံမှာလဲ။ ဒါလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ မြားနတ်မောင် လွှတ်တဲ့မြားက ဘယ်အခါမှ ငါ့ဆီရောက်မှာလဲ။ မရောက်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်။ ဒေါ်လေးပြောတော့ အချစ်က ရောက်လာမှာတဲ့။ ခုပဲ အသက် က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိနေပြီ၊ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ဟု မြည်တမ်းကာ လတစ်ခြမ်းလေးကို မော့ကြည့်လိုက်ပြန်ပြီး...

“ချစ်တော့ချစ်ဖူးချင်သားပဲ။ ချစ်ရင်ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲတော့ သိဖူးချင်တယ်”

ဟု ဆိုရုံရှိသေး။ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ လှုပ်လှုပ်၊ လှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာ၍ နှိုက်ပြီး...

“ဟဲလို”

“နင်အဆင်ပြေရဲ့လား ဝင်ခလာ”

“ဒီအချိန်က အင်တာနက်ကြည့်ချိန်မဟုတ်လား။ အလုပ်လုပ်မှာသာ ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်စမ်းပါဟယ်။ တကတည်း... ငါက ခဏနေဘိုင်းခနဲပစ်သေတော့မယ့်တိုင်းပဲ”

“အဲ့အချိန်တုန်းက နင်သာတစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် ငါ...”

“ကဲ၊ အခု ငါဘာမှမဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား”

“ငါ မနက်ဖြန် နင့်ကိုလာခေါ်မယ်”

“အမလေး... သတင်းမုဆိုးရယ် လာမခေါ်ပါနဲ့။ နင့်အလုပ်သာ နင်လုပ်ပါ။ အဲ၊ ရေထဲကျသွားတဲ့ခံစားချက်ကို မေးဦးမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နင်အလုပ်ဆက်လုပ်။ ငါလည်း လကိုဆက်ငေးမယ်”

“နင် လကိုကြည့်နေတယ်”

“အင်း... တစ်ခြမ်းပဲ”

“လှလား”

“အင်း၊ လှတယ်”

“နင်လည်း လလိုပါပဲ”

“ဆေးမှားသောက်မိသွားပြီလား။ အမြဲ ငါ့ကိုမကောင်းပြောတတ်တဲ့ဟာက။ ဒါပဲဟာ”

ဟုစကားကို တိဖြတ်လိုက်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း အရင်ဦးအောင် ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

ဖုန်းကိုပိတ်ပြီးမှ လကြီးကိုဆက်ငေးမည်ကြံစိုက်...

“ဒူး! ဒူး!”

လှုပ်တုပ်လှုပ်တုပ်နှင့် ပြန်မြည်လာသောဖုန်းကြောင့် စိတ်ကုန်စွာပင် ဖုန်းကိုကြည့်ပြီး...

“ငါမသေသေးပါဘူး နိမိတ်ရယ်”

ဟုပင် ပွစိပွစိပြောကာ ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး နားထောင်လိုက်ချိန်မှာတော့...

ရွှေပဒေသာစာပေ

၅၆ ♦ မယ်နိုင်

“ငါ မနက်ဖြန်စိမ်းလန်းစိုပြည်မှာစောင့်မယ် ပွမ်းပွမ်း။ ကိစ္စ ရှင်းမယ်”

“နင်ရှေးသွားပြီလား နီမိတ်”

ဟုလွတ်ခနဲပြောမိပြီးကာမှ ဒါနီမိတ်ရဲ့အသံမဟုတ်ပါလားဆို တာကိုသိသွားပြီး နားမှာကပ်ထားသောဖုန်းကို သေချာပြုပြီးပြကြည့်ပြီး နီမိတ်ကိုဖော်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူမပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“ဪ၊ ဖုန်းမှာဝင်လာတာကိုး”

ဟုလည်း ပွစိပွစိလေးပြောကာ...

“ဟဲလို”

ဟု ထပ်ထူးလိုက်ပေမယ့်လည်း တစ်ဖက်မှအသံကိုပြန်မကြား ရတော့၍...

“ဘာကိစ္စတွေ ရှင်းမှာလဲမသိဘူး”

ဟုဆိုကာ သူမရဲ့အကျင့်အတိုင်း အတွေးနယ်ချဲ့လိုက်သည် တွင် လက်သီးချင်းယှဉ်ထိုးနေကြသည့်ဖိုက်ခန်းတွေချည်း ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်လာ၍ ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်မိပါသည်။

“မဖြစ်ဘူး... သောင်းကျန်းကုန်ကြမယ်။ မနက်ဖြန်တော့ ငါ အဲ့ဒီကိုသွားမပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟန်ဆောင်နှလုံးသား ၄ ၅၇

ဟု သူမကိုယ်သူမ ကယ်တင်ရှင် စပိုင်တာမိန်းကို တော့မယ် မိပါတော့သည်။

♦ ♦ ♦

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၅)

သူမ စိမ်းလန်းစိုပြည်ကိုရောက်တော့ ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးမှာ
ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍နေခဲ့ပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဧကန္တ သူ
တို့ မရောက်ကြသေးတာလားဟုတွေးကာ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ပြီး ကန်စပ်မှာ
နေရာယူကာ ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာသောက်လိုက်ပြီး နိမိတ်ထံ ဖုန်းခေါ်
လိုက်ပါသည်။

“ဝင်ခလာ၊ ပြော”

“နင်ဘယ်မှာလဲ”

“ကားပေါ်မှာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“နင်ပြောတဲ့ သတင်းမှဆိုးပေါ့”

“ငါနောက်တစ်ကြိမ် ဖုန်းခေါ်လိုက်တဲ့အချိန်ကို နင်အမြန်ဆုံး လာခဲ့နော်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“နင့်ကို အကောင်းဆုံးသတင်းပေးမလို့ပေါ့”

“နင်အခုဘယ်မှာရောက်နေသလဲ”

“ဒါက အရေးမကြီးသေးပါဘူး။ ဒါပဲနော်၊ မကြာခင် နင့်ကို ငါပြန်ဆက်သွယ်လိုက်မယ်”

ဟုပြောကာ ထုံးစံအတိုင်း ဖုန်းကိုအရင်ပိတ်ပစ်ပြီးမှ ကော်ဖီ ကိုသကြားနည်းနည်းထည့်ကာ ရောမွှေသောက်လိုက်ပြီးမှ ငြိမ်သက်နေ သောကန်ရေပြင်ကိုကြည့်ပြီး အတွေးနယ်ချဲ့နေခဲ့ပါတော့သည်။ ထိုစဉ် သူမရဲ့သိပ်လှပသောမိန်းမချောတစ်ယောက်ဟာ ထိုဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု သူမ လုံးဝထင်မထားမိခဲ့တာအမှန်ပါ။

ဘွန်းက စိမ်းလန်းစိုပြည်သို့ဝင်လာပြီးမှ ဆိုင်ထဲတွင်မထိုင်ပါဘဲ စကားအေးဆေးပြောလို့ရမည့်ခုံတန်းတွင် နေရာရှာကာ ပွမ်းပွမ်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ထိုင်စောင့်နေလိုက်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါဘဲ ဆံပင်လိမ်ကောက်ကောက်နှင့် ခပ်ယုယုတစ်ယောက်နှင့် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်ပြားကပ်ကပ်လူတစ်ယောက်၊ ပေါင်းနှစ်ယောက်က ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ကြည့်ရှုရင်း ဝင်လာတော့ ဘွန်းက မြင်သာအောင် ထရပ်ပြလိုက်ပါသည်။

“မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဘွန်း။ အဲဒီလိုလုပ်ရင် ငါတို့ အတွက် ဘယ်လောက်ခက်ခဲမယ်ထင်သလဲ”

“မင်းပြန်စဉ်းစားပါဦး ဘွန်း။ မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ငါတို့ရဲ့ ရပ်တည်မှုက မူတည်နေတယ်”

“ဆောရီး... မောင်းမောင်”

“မင်း အဲဒီလိုပဲပြီးစလွယ်မပြောနဲ့ ဘွန်း။ ဆောရီးဆိုတာ လူ တိုင်းပြောတတ်တယ်”

“ဘယ်စကားမဆို လူတိုင်းပြောတတ်တာပဲ။ ငါက ခု ခက်ခက် ခဲခဲပြောနေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုစိတ်ပြောင်းသွားရတာလဲ”

“အကြောင်းရင်းကို ခိုင်ခိုင်လုံလုံရှင်းပြရလောက်တဲ့ထိ မင်း တို့ ငါ့အပေါ် မလွှမ်းမိုးနိုင်ဘူး”

ဟိုဆိုကာ လူနှစ်ယောက်ကြားမှ တွန်းထုတ်လိုက်သောအချိန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှင့် တစ်ချိန်လုံး ရေပြင်ကို ငေးနေခဲ့သောမျက်ဝန်းတစ်စုံ၏ ပြောင်းလဲလာသောအကြည့်နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆုံသွားကာ...

“ဟင်!...”

သူမ အကြီးအကျယ်အံ့သြသွားရပါသည်။

စာရင်းရှင်းလာမည့်လူက သူမရဲ့မိန်းမချောလေးလို့ လုံးဝထင်မထားခဲ့တာအမှန်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူမက ထိုသုံးယောက်ကို အာရုံစိုက်ကာ ကြည့်မိလိုက်တော့ သူမရဲ့မိန်းမချောကို ကျန်နှစ်ယောက်က အတင်းလိုက်ဆွဲနေသည်ကို ထိတ်လန့်စွာတွေ့လိုက်ရပါ၏။

“ဒုက္ခပဲ၊ နှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်တော့ ကောင်းကောင်းခံရတော့မှာပဲ”

ဟုလည်း နှုတ်မှမြည်တမ်းလိုက်မိပါသေးသော်လည်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းထွားထွားကြိုင်းကြိုင်းနှင့် သူမရဲ့မိန်းမချောက အဲဒီပိန်ခြောက်ခြောက်၊ ပုတုတုနှစ်ယောက်ကိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မဆို နိုင်မှာပဲဟု ယုံကြည်နေမိပါသည်။

ထိုယုံကြည်ချက်ကြောင့်ပင် ထိုရန်ပွဲကို အားလုပ်ကာ အံ့ကြိတ်၍ကြည့်နေမိပါသော်လည်း ရင်တမမနှင့်ပင်။

သူမကြည့်နေစဉ်တွင်းမှာပဲ ပုတုတု ဝဖောင်းဖောင်းနှင့် မိန်း

ကလေးသည် သူမရဲ့မိန်းမချောကိုဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ၊ သူမရဲ့မိန်းမချောမှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်လျက်သား လဲကျသွားခဲ့ပါသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ထိုင်နေသောသူမပင်လျှင် ဆတ်ခနဲထရစ်မိလျက်သားဖြစ်သွားရပါသည်။ ထိုရန်ပွဲသို့ပြေးသွားချင်မိပေမယ့် သူမခြေထောက်တွေက မရွေ့ပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမတစ်ဘဝလုံးတွင် ရန်ပွဲဆိုတာ မရှိဖူးခဲ့သောကြောင့် မိန်းမချောကို ပါဝင်ကူညီချင်မိပေမယ့် ကြောက်မိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပိန်ခြောက်ခြောက်မိန်းကလေးလည်း သူမထက် အရပ်အများကြီးမြင့်နေပါသည်။

ကျန်သောပုတုတုမိန်းမကလည်း သူမထက် ဗလတောင့်သည်ဟု ခံစားမိပါသည်။

အဲဒါကြောင့် ဒဏ်ရာတွေ ဗရမ္မထင်ကျန်သွားမယ့် သူမအဖြစ်ကိုမြင်မိရင်း အတွေးနှင့်ပင် ကြောက်ဒူးတုန်မိပါသည်။

“အီး...ဟီး...ဟီး... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ငါ့ခြေထောက်တွေလည်း မရွေ့ဘူး”

ဟု တုန်ယင်ယင်နှင့် ပျဉ်ပြားမှာ စွဲကပ်နေသော ခြေထောက်ကိုသာ မချီတင်ကဲလေး ထုနေမိပါသည်။ ရန်ပွဲကိုလည်း စိတ်မချစွာ

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လဲကျနေသော သူမရဲ့မိန်းမချောဘေးတွင်
မိုက်ကြေးခွဲနေသောပုံနှင့် ထိုင်နေကြသော ထိုမိန်းမနှစ်ယောက်ကြောင့်
သူမတစ်ယောက်ဆုံးဖြတ်မှုဖြစ်တော့မည်ဟုတွေးမိလိုက်ကာ ခုံပေါ်တွင်ပြန်
ထိုင်ချကာ ကောဖီဖိုးရှင်းလိုက်ပြီးမှ မတည်ငြိမ်သောစိတ်တို့ကို ပြန်စု
စည်းပြီး တစ်ခုခုကိုလေးလေးနက်နက်စဉ်းစားနေမိရင်း အတွေးတစ်ခု
ရသွားပုံမျိုးနှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ လင်းလက်သွားရကာ လက်ဖြောက်
ပင်တီးပစ်ကာ ထရပ်ပြီး အင်္ကျီများကိုပင် ဆွဲဆန့်ပြင်ဆင်ကာ ခိုင်မာ
သောခြေလှမ်းတွေနှင့် ထိုရန်ပွဲနားသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ပါသည်။

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစကားများနေပုံရသော ထိုသုံးယောက်
ကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ လျှောက်လာမိရင်း အနီးနားရောက်မှ...

“ဟေ့!...”

ရုတ်တရက် ဆရာကြီးလေသံနှင့် ပြောပစ်လိုက်တော့ ထိုသုံး
ယောက်မှာ သူမကိုလှမ်းကြည့်လာခဲ့ကြပါသည်။

သူမကိုသိနေပုံရသော မိန်းမချောကို မသိမသာမျက်စိမှိတ်ပြ
ပြီးမှ မိန်းမချောနား တိုးကပ်သွားကာ...

“ရင်တို့ ဒီမှာရန်ဖြစ်နေကြတာ သတင်းကယ့်သွားပြီ၊ မကြာခင်
ထိန်းသိမ်းရေးတွေ ရောက်လာတော့မှာ၊ ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုးမှာ...”

ဟု အထိတ်တလန့်ပုံမျိုးနှင့် အဝေးသို့လက်ညှိုးထိုးပြပြီးကာမှ
သူမရဲ့မိန်းမချောကို ဆတ်ခနဲဆွဲထူလိုက်ကာ ဟိုနှစ်ယောက် ကြောင်န
သွားရတုန်း ဆွဲပြေးပါတော့သည်။

ဘွန်းမှာ လုံးဝထင်မှတ်မထားမိခဲ့သောကိစ္စမို့ အံ့သြသွားရပါ
သည်။ မှင်တက်မိစ္ဆာပင် ထိုမိန်းမလေးဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါ
လာခဲ့ပါသည်။

“မြန်မြန်... ဒီထက်မြန်အောင်ပြေးမယ်”

ဟုဆိုကာလက်ကိုဆွဲပြီးပြေးနေသော ထိုမိန်းမလေးကိုကြည့်
ပြီး ဘွန်းရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးတမည်ခံစားလိုက်ရပါသည်။

အနောက်သို့လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ပြေးနေသောထိုမိန်း
မလေးရဲ့မျက်လုံးလေးတွေက သိပ်ကိုကြည်လင်ရိုးစင်းနေတယ်ဆိုတာ
ကို ဘွန်း ထင်ထင်ရှားရှားကြီးသိမြင်ခံစားနေရပါ၏။

ထိုကြောင့်ပင် ဘွန်းရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီးပြေးနေသောထိုမိန်းမလေး
၏လက်တွင်းမှ မရုန်းထွက်မိဘဲ ချော်လဲရောထိုင်ပင် လိုက်ပြေးနေခဲ့ပါ
သည်။

ဘွန်းက အကြောင်းပြချက်ခိုင်လုံစွာ ပြေးနေခဲ့ပေမယ့် ဟိုအရူး
နှစ်ယောက်ဖြစ်သော ပွမ်ပွမ်နှင့် မောင်းမောင်တို့ကလည်း အရူးလို သူ

တို့ နောက်ကိုလိုက်နေသဖြင့် ဘွန်းမှာ အဖြစ်အပျက်ကို ရယ်တော့ရယ် ချင်မိသားပင်။

“ဟော့၊ လိုက်လာပြီ... ပြေး”

ဟုလည်းပြောကာ အားသွန်ပြေးနေသဖြင့် ဘွန်းကပါ သူမ နည်းတူ အားသွန်ပြေးမိသွားပါသည်။

“ဒီပုံအတိုင်းဆို ငါတို့မလွတ်တော့ဘူး။ တစ်နေရာရာမှာ ဝင် ပုန်းရမယ်။ ကားလမ်းဖြတ်ကူးပြီး တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲမှာ ဝင်ပုန်းရင်တော့ ကားတိုက်ပြီး သေမှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကန်ဘောင်မှာ ချုံကွယ်တွေ ရှိ တယ်။ အဲဒီမှာ သွားပုန်းမယ်”

ဟုဆိုကာ ကန်ဘောင်ဘက် ချိုးကွေ့ပြေးကာ ကျောက်တုံး တွေနောက် ဝင်ပုန်းလိုက်ပါသည်။ ဘွန်းက စိတ်အေးအေးပင် ဟောဟံ ဟောဟံနှင့် အမောဖြေနေခဲ့ပေမယ့် သူမကတော့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ပင် ထိုနှစ်ယောက်ကိုချောင်းကြည့်ပြီးမှ...

“သွားပြီ... ကျော်သွားပြီ”

ဟုပြောပြီးမှ စိတ်ချလက်ချအနားယူပါတော့သည်။

နဖူးတွင် ချွေးစတိုတွဲကိုကျနေသောသူမကို ဘွန်းက သေချာစွာ ကြည့်ပြီး အိတ်တွင်းမှပါတစ်ထည်ကိုထုတ်ကာ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“အင့်”

“ဟင်”

သူမက တအံ့တဩလေး ဘွန်းကိုကြည့်ပြီးမှ ထိပ်ကိုယူလိုက် ကာ ချွေးတွေကိုသုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“တော်သေးတယ်၊ ငါ ဒီနေ့ ဘွတ်ဖိနှစ်စီးခဲ့လို့ပေါ့”

ဟုလည်း တီးတိုးပြောနေပါသေးသည်။

“နင်နဲ့ငါက ရေကန်ရှိပုံရတယ်နော်... ဒါနဲ့ရောဆို ဒီတစ်လ တွင်းမှာပဲ သုံးကြိမ်ရှိပြီဆိုတာ...”

“လေးကြိမ်ပါ”

“ဟင်”

“ဆိုလိုက်တိုင်း အချိုးမပြေဘူး”

“ဒါပေမဲ့ နင် အခုငါ့ကိုကျေးဇူးတင်သွားပြီမဟုတ်လား”

ဟုလိုရာပြောပြီး...

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ၊ ဒါ နင်ဖြစ်နေမယ်လို့ လုံးဝထင်မထား

ခဲ့ဘူး”

“ဟင်”

“မနွေက ပုန်းမှားဝင်လာတယ်လေ။ ဟဲဟဲ၊ ငါကနည်းနည်း

၆၈ ♦ မယ်နိုင်

စင်စုတယ်”

ဟု သူမကပြောလျှင် ဘွန်းမှာ တအံ့တဩပင် သူမကိုမျက်နှာ
ကြီးပြုံးကာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“နင်တို့ကိုကြည့်ရတာ... ကြမ်းကြမ်းကြီးထဲက မဟုတ်ပါဘူး
ဟဲဟဲ၊ ငါခန့်မှန်းမိသလောက်တော့ မိန်းကလေးချင်း ရန်ဖြစ်တယ်ဆို
တော့ ဒါ ကေန့် ရည်းစားပြဿနာပဲဖြစ်ရမယ်”

“ရည်းစား”

“မရှက်ပါနဲ့ဟာ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့။ ဒီအရွယ်ကတော့
လိုပြဿနာလေးတွေ လူတိုင်းရှိကြတာပဲ။ ငါသာ ရူးလို့မရှိတာ”

“နင့်ရည်းစားနဲ့နင်က အမြဲတည့်ကြလို့လား”

“ငါ့ရည်းစား... ဟုတ်လား”

သူမကတအံ့တဩပင် စကားကိုပြန်ထောက်လိုက်ပေမယ့် ဘွန်း
ထံမှတော့ မည်သို့သောစကားသံမျှ ထွက်မလာတော့ပါချေ။

“ဟိတ်၊ နင့်နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“သာမန်အချိန်ဆိုရင်တော့ ငါ့ကို အဲ့လိုမေးလာရင် အောက်
တယ်လို့ ငါပြောရမှာပဲ”

“ခုရော”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငါသွားတော့မယ်”

“ငါ နင့်ကိုဖုန်းဆက်လို့ရသလား”

“ဘာလို့ဆက်မှာလဲ”

“ခင်ချင်လို့ပေါ့... အမှန်ပြောရရင် ငါ့မှာအရမ်းခင်ရတဲ့မိန်း

ကလေးသူငယ်ချင်း မရှိဖူးဘူး”

ဟုဆိုတော့ ဘွန်းရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရပေမယ့် ဘာမှ
မပြောဖြစ်တော့ဘဲ ထွက်မည်ပြုခဲ့ရတာ...

“ငါ့နာမည်ကိုမေးရင် ငါပြောမှာပဲ”

“ဝင်ခလား... နင့်နာမည် ဝင်ခလားလေ”

ဟုသာ ခင်တည်တည်ပြောပြီး ကြုံကြုံရွံ့ရွံ့လေးထွက်သွားသော
မိန်းမချောကိုသာ သူမမှာ မှင်တက်စွာ တအံ့တဩကြည့်နေမိပါတော့
သည်။

♦ ♦ ♦

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၆)

“ခူ! ခူ! ခူ!”

အင်တာနက်ဖွင့်နေသောဘွန်းမှာ ဖုန်းဖြည့်သံကြောင့် နံပါတ်
ကိုမကြည့်တော့ဘဲ ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့လို”

“ကျွန်မပါ၊ ဝင်ခလား”

“ဪ”

“နင် ငါ့နာမည် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ပညာရှင်တွေက လေယာဉ်ဖျံတွေ ဒိုင်းနမိုက်တွေတောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တီထွင်နိုင်မှတော့ နင့်နာမည်ကိုသိတဲ့ငါက ညှပ်ပါသေးတယ်”

“နင်က သိပ်ဆွဲဆောင်မှုရှိတာပဲ”

“အဲလိုပြောတာတော့ နင်ပထမဆုံးပဲ”

“ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင်က ဒီလောက်ကောင်းတာ”

“ငါ့ကိုခင်ချင်ရင် ကောင်းတယ်လို့မပြောနဲ့၊ သိပ်လည်းမတွယ်တာနဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“ကောင်းတယ်လို့ ရင်ထဲမှာ သတ်မှတ်ခံရရင်... အတိမ်းအစောင်းသေးသေးဖြစ်တာနဲ့ လုံးဝ ဆိုးသွမ်းကြီး ရင်ထဲဝင်သွားတတ်သလို သိပ်ကိုလိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ရင်ထဲမှာတွယ်သွားရင် မကောင်းတဲ့အခြေအနေဘဲ။ နင်ကြားဖူးမှာပေါ့၊ အချစ်ဆုံးက အမုန်းဆုံးဖြစ်ရတယ်လို့”

“ဒါဆို နင်က အမုန်းကိုမရချင်လို့ အချစ်ကိုရှောင်ဖယ်တာပေါ့”

“နင်ဘာပြောမလို့လဲ၊ ငါအလုပ်ရှိသေးတယ်”

“ဪ၊ ဆော့ရီး... ငါက ပျင်းလို့ဆက်လိုက်တာ။ ပြီးတော့ နင့်ကိုတွေ့ချင်နေတယ်။ နင် မနက်ဖြန်ဘယ်မှာရှိမလဲ”

“အချိန်ဖယားမရှိဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မနက်ဖြန် ဆယ့်တစ်နာရီကနေ နှစ်နာရီထိ ငါ () မှာစောင့်နေမယ်လေ။ နင်ဆန္ဒရှိရင် လာခဲ့ပေါ့။ နင်လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ... good night နော်”

ဟုပြောပြီး တတူတူနှင့်ပြတ်တောက်သွားသောဖုန်းကို ဘွန်းမှာ သရဲတစ်ကောင်နယ် ကြည့်လိုက်မိပါ၏။

“ဝင်ခလာ! ထူးဆန်းတဲ့မိန်းကလေးပဲ”

ဟုလည်းပါးစပ်မှဖွင့်ပြောရင်း လက်ကိုဆွဲပြီးပြေးနေသော သူမရဲ့နဖူးမှချွေးစအချို့ကိုမြင်ယောင်မိကာ ဘွန်းပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သိပ်အလှကြီးထဲကမဟုတ်ပေမယ့် ကြည်စင်သောမျက်နှာပုံကြောင့် တစ်မျိုးလေးချစ်စရာကောင်းနေသည့်သူမကို ဘွန်းရဲ့ရင်ထဲက တစ်မျိုးတစ်မည်ခံစားနေရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အပြုံးအရယ်နည်းပါးလှသောဘွန်းရဲ့ ရှမ်းစိုဖူးပြည့်တဲ့နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးတွင် အပြုံးရိပ်ကလေး စွတ်စိုသွားရပါ၏။

မှတ်ယူမထားပါဘဲနဲ့ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးတော့ လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်ငုံ့ကြည့်နှင့်ဖြစ်နေ၍ မေမေပင်သတိထားမိသွားပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်သွားစရာရှိလို့လဲ ဘွန်း”

“မရှိပါဘူး”

ဟုသာ အရေးမစိုက်သလို ဖြေလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မတင်မကျရယ်ပါ။

“ဘွန်း၊ ခုလိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာမှန်တယ်လို့ မေမေထင်တယ်”

ဟုဆိုတော့ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ထိုင်နေမိလိုက်ပါသည်။

“ကြီးစားပါ၊ စိတ်ပြတ်ရင် ဘာမဆိုလုပ်နိုင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်တည်းက ဒီလိုဆုံးဖြတ်ခဲ့ရင် အဲဒီလောက်ခက်ခဲမှာမဟုတ်ဘူး။ ခု ပွမ်းပွမ်းနဲ့ မောင်းမောင်းက ဘာပြောကြသေးလဲ”

“သူတို့လုပ်နိုင်မှာပဲ၊ ဘွန်းမပါလည်း လုပ်နိုင်မှာပါ”

“ဒီတစ်လတော့ ဘွန်း စိတ်ကြိုက်နေပါ။ စိတ်ကိုပြင်ဆင်ဖို့ အချိန်ပေးရမယ်ဆိုတာ မေမေသိတယ်။ ခုချိန်ထားတာရှိတယ်မဟုတ်လား”

“မချိန်းပါဘူး”

ဟု ဘူးခံလိုက်ပေမယ့် မေမေက အမြဲပြီးနေကျအတိုင်း ဘွန်းရဲ့စိတ်ကိုသိပါတယ်ဆိုသောအပြုံးမျိုးနှင့်သာပြုံး၍ ထွက်သွားခဲ့တော့ ဘွန်းမှာ အမှန်တကယ်ပင် မလုံမလဲဖြစ်ရပါသေး၏။

“ကောင်မစုတ်လေး၊ လူကိုမတင်မကျဖြစ်အောင်လုပ်တယ်”

ဟုသာမချီတင်ကဲလေးမြည်တမ်းပြီး လက်ကိုင်အိတ်ကိုကောက်ကိုင်ကာ ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

တကယ်ပဲ ကော်ဖီဆိုင်ကိုရောက်တော့ သူမက ကော်ဖီကိုစိတ်အေးအေးပင်သောက်၍ စောင့်နေခဲ့ပါသည်။

ဘွန်းက သူမရှေ့ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ငေးနေခဲ့သောသူမမှာ ဘွန်းကိုရုတ်တရက်မြင်သွားပြီး ပြုံးလာခဲ့ပါသည်။

“နင်ရောက်လာပြီပဲ၊ ငါက မလာဘူးမှတ်နေတာ”

“လမ်းကြိုတာနဲ့ ကော်ဖီသောက်ချင်လို့ ဝင်လာတာပါ။ တကူးတကတော့မဟုတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်ရောက်လာတော့ ငါပျော်တယ်သိလား။ ငါနင့်ကိုအရမ်းတွေ့ချင်နေတာ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ရေစက်ကြောင့်ပေါ့”

“ရေစက်”

“တိတိကျကျပဲ၊ နင့်ကိုငါက အမှတ်မထင်တော့ ခဏခဏတွေ့တော့ ငါယုံကြည်သွားတယ်။ ငါ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းပူးတယ်သိလား။

သိပ်ကောင်းတဲ့လူနဲ့ခင်ပါရစေလို့၊ အဲ့ဒါ နင်ပဲ”

“ငါက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ပါ”

“အဲ၊ ဟုတ်လား၊ ငါ ဘုရားကျောင်းမရောက်ဖူးတာနဲ့အတော်ပဲ။ နင် ဘုရားကျောင်းတက်တဲ့အခါ ငါလိုက်ခဲ့မယ်”

“နင်တို့ဘုရားက အပြစ်မပေးဘူးလား”

“လေ့လာတော့ ဘယ်အရာမဆိုကောင်းတာပေါ့။ အဟဲ့၊ ငါတို့ဘုရားက လွတ်လပ်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဟဲ့ဟဲ့၊ သဘောကောင်းတယ်”

“ဒါကြောင့် နင့်မျက်နှာ ပြောင်တာပေါ့... နင့်ကို ဒီလောက်ဂရုမစိုက်တာလည်း ရောတယ်”

“ဪ၊ တမင်သက်သက်ကရုမစိုက်လုပ်ပြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဘာ!”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရအောင်”

“ရုပ်ရှင်”

“အင်းလေ၊ ဒီမှာလက်မှတ်တွေလား၊ ငါကြိုငယ်ထားတာ”

“အကယ်၍ ငါရောက်မလာခဲ့ရင်ရော”

“ခု နင်ရောက်လာပြီပဲ”

“ငါတစ်ခါမှ အဲဒီလိုရုံမှာ မကြည့်ဖူးဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ထူးဆန်းတယ်”

“ငါလိမ်ပြောတယ်ထင်နေသလား”

“မထင်ဘူး၊ နင်က ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာ ငါအစကတည်းက သိတယ်”

“နင်လည်း ထူးဆန်းတာပဲ”

ဟုပြောတော့ နှစ်ယောက်သား ရယ်မိလိုက်ကြပါသည်။

“ဟိတ်၊ နင်ကသိပ်လှတယ်နော်၊ အရပ်လည်းရှည်တယ်။ ငါက အရပ်ရှည်တဲ့လူဆို သိပ်အားကျတာ”

“ဘွန်း၊ ငါ့နာမည်... ဘွန်း”

“ဘွန်း... ဒီနာမည်ကို ငါရင်းရင်းနှီးနှီးကြားဖူးသလိုပဲ၊ အဲ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ တစ်လုံးတည်းပဲလား”

“အင်း၊ တစ်လုံးတည်း”

“နာမည်ကလည်း ထူးဆန်းတယ်နော်၊ မိန်းကလေးတွေ အဲလိုနာမည်တစ်လုံးတည်းမျိုး ငါမကြုံဖူးဘူး”

ဟုဆိုတော့ ဘွန်းထဲမှ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပြန်ပါသည်။

“သောက်ပြီးရင် သွားမယ်လေ၊ တက္ကစီငှားရင် ကြာရင်ကြာ နိုင်သေးတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငါ့မှာ ကားပါတယ်”

ဟုသာခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ကော်ဖီကိုအကုန်သောက်ကာ ကျသင့်ငွေကိုရှင်းတော့ သူမက ဘွန်းကိုအားနာရပြန်သေး၏။

သို့သော် အားနာပါတယ်ဟုပင်ဆက်မပြောဘဲ ရှေ့မှထွက်သွားသောဘွန်းနောက် အနောက်မှနေပြီး ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်သွားဖြစ်ပါသည်။ ဘွန်းက လက်ထဲမှဟာလေးကို အသံမြည်အောင်နှိပ်လိုက်ပြီး စိမ်းနုရောင်ကားလေးကို တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ သူမမှာ မှင်တက်မိသွားရပါသည်။

သူမက ကားတံခါးဖွင့်ကာ မထိုင်တော့ဘဲ ပုပုသေးသေး ထိုကားလေးကိုသာ ငေးကြောင်ကြည့်နေခဲ့တာ...

“တက်လေ”

ဟူသောအသံကြားတော့မှ သူမက ယောင်နုနှင့် တံခါးဆွဲဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ကားထဲရောက်တော့ မွှေးရနံ့က သူမကိုယ်သို့ပင် ကူးစက်သွားသည်ထင်ရပါသည်။

ထိုရနံ့ကို သူမသိပ်နှစ်သက်မိသွား၏။ ဒါ ဘွန်းထံမှ အမြဲရနေကျရနံ့တစ်ခုပဲလေ။

“ဒီကားက နှစ်ယောက်တည်းစီးတာနော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုသာ မဝံ့မရဲပြောပြီး ကားကိုဝှေ့ဝဲကြည့်ကာ...

“နင့်အပိုင်လား”

“ငှားလာတယ်ထင်လို့လား”

“နင့်မိဘတွေက သိပ်ချမ်းသာမှာပဲနော်”

“မားပြတိုက်မလို့လား”

“ငါကတော့ မချမ်းသာချင်ပါဘူး”

“အဆန်းပါလား။ လူတစ်ရာကိုမေးရင် တစ်ရာလုံးပဲ ချမ်းသာချင်တယ်ဖြေကြတယ်”

“ချမ်းသာရင် ဘဝမောတယ်။ သူတို့မှာ အေးဆေးတဲ့နေ့ရက်ဆိုတာမရှိဘူး။ ငါက လူဖြစ်ရတဲ့ဘဝမှာ ဘဝဟာ ဘဝလိုခံစားချင်တယ်။ အရူးတစ်ယောက်လို အချိန်ပြည့် မကြောင့်ကျနေချင်ဘူး”

သူမက အဲဒီလိုအမှန်အတိုင်းပြောတော့လည်း ဘွန်းမှာငြိမ်ကျသွားပြီး တစ်ခုခုကိုပြင်းပြင်းထန်ထန်စဉ်းစားမိလိုက်ပါသေး၏။

အနည်းငယ်ငြိမ်ကျသွားသောဘွန်းကို သူမက ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်စဉ် ငေးခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ကြည်လင်ရှင်းသန့်သောဘွန်းရဲ့မျက်နှာက သိပ်ပြီးဆွဲဆောင်မှုရှိသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမက ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့်ပင် ဘွန်းကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ငေးကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ရာ...

“နင်သိပ်အားနာတာတ်ပုံမရဘူးနော်၊ ဝင်ခလား”

“ဟမ့်”

“တစ်ချိန်လုံး ငါ့ကိုအားမနာတမ်းကြည့်နေတာလေ၊ ငါးစားမယ် အတိုင်းပဲ”

“အဲ၊ အဟဲ့... နင်က လှတာကိုး”

“လှတာက ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“မျက်နှာက ပြောင်ပြောင်လေးနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေက သေသပ်စမတ်ကျတယ်။ နှာခေါင်းကစင်းပြီး မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်လွင်နေတယ်။ မျက်လုံးကကြည်စင်ပြီး ခိုးရှင်းတယ်။ အဲလိုလှနေတဲ့ မျက်နှာကို ပိုပေါ်စေတာက ဆံပင်ကို အဲဒီလိုအပြောင်စုစည်းထားတာပဲ။ ထူးခြားတယ်။ ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေက အဲဒီလိုမျက်နှာကို အရှုံးမထားဘူး။ နဖူးက ပြောင်ပြောင်လေးနဲ့ ကြည့်ကောင်းတယ်။ ငါသိတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာတော့ နင်ကအလှဆုံးပဲ”

“မိန်းကလေး”

“အင်း၊ နင်က ကိုယ်လုံးလည်းဖြောင့်တယ်။ တင်တွေရင်တွေ အပိုများပြီး လှတာထက် အဲဒီလိုဖြောင့်ဖြောင့်မျိုးကို ငါကပိုသဘောကျ

တယ်”

“ဘာ!”

“ပြီးတော့ နင်က အရပ်ရည်တယ်။ နင်ကိုင်တဲ့အိတ်တွေနဲ့ နင့်ပုံက သိပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလိုပြည့်စုံလှပတဲ့နင့်မှာလည်း တစ်ခုတော့ ချွတ်ယွင်းချက်ရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ခြေထောက်”

“ငဲ့ခြေထောက်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ယောက်ျားခြေထောက်နဲ့တူတယ်”

“ယောက်ျားခြေထောက်... ”

“လက်တွေကတော့ ငါ့ထက်အများကြီးလှတယ်”

“ပြောပါဦး”

“လက်သည်းတွေက အရောင်မတူဘဲ ပန်းရောင်တောက်ပြီး ကြည်နေတယ်”

“ပေါင်းတင်ထားတာကိုး”

“ပြီးတော့ နဂိုသွယ်တယ်။ ပြည့်ပြည့်လေးနဲ့ အနုပညာဆန်ဆန်လှတယ်”

“ငါ့ကိုတော်တော်အလွတ်ရတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဆိုးဝါးတာတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“နင့်စကားသံက မာတယ်။ သိပ်မိန်းမဆန်တော့ ယောက်ျားလေးတွေကို မဆွဲဆောင်နိုင်ဘူးလို့ထင်တယ်”

“ဘာ၊ ဟားဟားဟား... နင်က တော်တော်ရယ်ရတာပဲ”

“ငါတော်တယ်မဟုတ်လား”

“ဘာလို့တော်တယ်ပြောရတာလဲ”

“နင့်ကိုခဏလေးနဲ့ ဝေဖန်နိုင်တယ်လေ”

“သိပ်ညံ့တယ်လို့ထင်တယ်”

“ငါ့ကိုမချိုးကျူးချင်လို့လား”

“ငါက အရှိအတိုင်းပြောတတ်တယ်”

“ဒါဆို နင်နဲ့ငါသူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ရပြီ”

“မဖြစ်ချင်လည်း နင်က အတင်းလိုက်တွယ်ကပ်မယ့်လူမျိုးမဟုတ်လား”

“ပထမဆုံးပဲ... နင့်ကိုမှ ဘာလို့ အဲဒီလောက်ကြီးခင်ချင်နေသလဲမသိဘူး။ ရေစက်ဆိုတာကိုယုံလား”

“တစ်ပေါက်တလေ မတော်တဆကျလိုက်တဲ့အမှန်အမှားလေးပါ။ နင်လိုချင်ရင် တစ်ဘူးပေးမယ်လေ။ နင့်နောက်မှာရှိတယ်”

ဟု မပြုံးတပြုံးလေးဆိုသဖြင့် သူမက နောက်သို့ကြည့်လိုက်ရာ အမှန်တကယ် ရေဘူးတစ်ဘူးကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ငါသောက်လို့ရလား”

“သာမန်အားဖြင့်တော့ ငါက နည်းနည်းအယူသည်းတယ်”

“ရေဘူးပေါင်းမသောက်တာလား”

“သိနေတာပဲ”

“ငါရောပဲမို့ပါ”

“အဲလိုဆိုရင် မသောက်တော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ သောက်မယ်၊ နင်ဆိုရင်တော့ ချွင်းချက်လေ”

“နင်နဲ့ငါသိတာ မကြာသေးဘူး”

“ရေစက်လေ၊ အဲ... ရေဘူး”

ဟု ရွတ်နောက်နောက်လေးဆိုသဖြင့် နှစ်ယောက်သားမှာ ရယ်မိလိုက်ကြပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သမ္မတရုံရောက်တော့ ကားကိုနေရာရှာကာရပ်လိုက်ပြီးမှ ကားပေါ်ကဆင်းကာ...

“နာရီဝက်လိုသေးတယ် ဘွန်း”

“ဘယ်သွားပြီး အချိန်ဖြုန်းမလဲ”

“ဒီလိုပဲကုန်သွားမှာပါ။ အဲ၊ နင်ပေါက်ပေါက်ကြိုက်လား”

“ပေါက်ပေါက်”

“အင်း၊ အအေးဘူးနဲ့ပေါက်ပေါက်ဝယ်မယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင် ပေါက်ပေါက်က အကောင်းဆုံးစားစရာပဲ”

“ထူးဆန်းတဲ့စကားပဲ”

“အပေါ့သွားဦးမလား”

“အပေါ့”

“ငါနဲ့အတူသွားရအောင်လေ”

“ဟင့်အင်း...”

ခါးသက်သက်ပင်ငြင်းနေခြင်းကြောင့် သူမက ပြုံးပြီး သူမရဲ့ အိတ်ကို ဘွန်းထဲပေးပြီး တစ်ယောက်တည်းသာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒု! ဒု! ဒု!”

သူမထွက်သွားပြီးမှ ဖုန်းကဝင်လာ၍ ကိုယ့်ဖုန်းမဟုတ်တဲ့ တခြားလူရဲ့ဖုန်းမို့ ဖွင့်ပဲနားထောင်ရမလို ဒီအတိုင်းပဲ လျစ်လျူရှုထား ရမလိုနှင့်တော့ ဇဝေဇဝါဖြစ်မိသားပင်။

“ဒု! ဒု! ဒု!”

ဖုန်းက တစ်ချိန်လုံးအဆက်မပြတ်မြည်နေတာကြောင့် သူ့နား ထဲမှာတော့ ကလိကလိဖြစ်မိသားပင်။

“ဒု! ဒု! ဒု!”

သူ့ မစပ်စုချင်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် မနေနိုင်ဖြစ်ပေမယ့်လည်း ကြိတ်မှိတ်ပြီး လျစ်လျူရှုထားလိုက်ပါသည်။

“ဒု! ဒု! ဒု!”

ဖွဲ့ကောင်းလှတဲ့ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် သူကပဲ အလျော့ပေးကာ ဝင်ခလာဝင်သွားရာ သန့်စင်ခန်းသို့လိုက်လာခဲ့မိပေ မယ့် ဝင်ရမလိုရပ်နေရမလိုနှင့် အဝင်ဝတွင် ဇဝေဇဝါဖြစ်နေရပါသေး သည်။

“ဝင်ခလာ”

မဝံ့မရဲခေါ်လိုက်တာ ဆိုပေမယ့်...

“ဪ၊ ဘွန်းလား”

“အင်း”

“အပေါ့သွားမလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဖုန်းမြည်နေလို့”

“ဝင်ခဲ့လေ”

“အဲ၊ တခြားလူတွေရှိလား”

“မရှိဘူး”

“ဒါ... ဒါဆို ငါဝင်လာမယ်နော်”

ဟုသာဆိုပင် တုန်ယင်နေသောခြေလှမ်းတွေနှင့်ပင် အမျိုးသမီးသီးသန့်သန့်စင်ခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်တွင် ဘေစင်ရှေ့တွင် စကတ်ဖိတ်ကို မနိုင်မအင့်ဆွဲနေသည့်ဝင်ခလာကြောင့် ရုတ်တရက်မျက်နှာလွှဲပစ်မိပါသည်။

“နင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“အတော်ပဲ၊ ဘွန်း၊ ငါ့ကိုစကတ်ဖိတ်ဆွဲပေးစမ်းပါ။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ ဒါကြောင့်ပဲ ငါကြာနေတာ”

“ဟာ...”

“လုပ်ပါဟာ... ကူညီပါ။ မှတ်သွားပြီ၊ ဒီစကတ်ကို ငါနောက်ဘယ်တော့မှမဝတ်တော့ဘူး”

ဟုဆိုပြီး မျက်နှာလွှဲထားသောဘွန်းနား ကပ်လာကာ သူမရဲ့ နောက်ကျောကိုပေးလိုက်ပြီး ဘွန်းလက်ထဲမှဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းယူကာ...

“ဆွဲပေးဦး”

ဟုပင်ပြောကာ...

“ဟဲ့လို”

ဟူသောအဖွင့်နှင့် စပြောပါတော့သည်။

သူမကတော့ ရွှမ်းရွှမ်းဝေအောင် စကားပြောနေခဲ့ပေမယ့် တုန်ယင်နေသောဘွန်းမှာသာ မျက်နှာရဲရဲနှင့် သူမရဲ့စကတ်စကို တုန်တုန်ယင်ယင်ပင် မဝံ့မရဲလှမ်းကိုင်ကာ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကိုရှိက်ပြီး...

“အသက်အောင့်ထား”

ဟုဆိုပြီး မျက်လုံးကိုမှိတ်ကာ ဆွဲစိမ်းလိုက်တော့သည်။

“ဟူး...”

“အဲ၊ အခုမှပဲရသွားတော့တယ်”

“နောက်တစ်ခါ အဲဒီလိုကျပ်ညှပ်တာမျိုးကိုမဝတ်နဲ့တော့”

“ကျပ်မှလှတာလေ၊ မိန်းကလေးတွေက အကျပ်ဝတ်တာ သဘာဝလိုလိုပဲ”

“နဂိုရှိရင် နဂိုဇာတ်ထွက်ပါတယ်”

“နင်က နဂိုရှိလို့လို့”

“သွားမယ်၊ ငါ ဒီမှာကြာကြာမနေချင်ဘူး”

“နီလို့လား”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသော ဘွန်းနောက်ပြေးလိုက်လာခဲ့ပါသည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ နင့်ကိုမိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မသိဘူး၊ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့”

“ငါ မိန်းကလေးတွေနဲ့သိပ်မခင်ချင်ဘူး”

“ယောက်ျားလေးပါ။ ငါ့ရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်း။ သဘောကောင်းတယ်။ သတင်းမှဆိုးလေ... နာမည်က နီမိတ်တဲ့”

“နီမိတ်”

“နင်က သူ့ကိုမသိပေမယ့် သူတော့ နင့်ကိုမြင်ဖူးတယ်။ အဖေကနေလေ”

ဟု သူမကဆိုတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်က အာရုံထဲလှမ်းပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“အဲဒါ နင့်ရည်းစားမဟုတ်ဘူးလား”

“ထင်ချင်စရာပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့က သူငယ်ချင်းလေ။ သူက ငါ့ကို မိန်းမလို့မမြင်သလို၊ ငါက သူ့ကို ယောက်ျားလို့မမြင်ဘူး”

“သူက အခြောက်လား”

“ဟင့်အင်း၊ သူငယ်ချင်းမို့ပါ။ ငါ ရုပ်ရှင်ရုံမှာပြောတော့ သူလည်းအတူကြည့်မယ်တဲ့။ ငါက မလာနဲ့၊ အဖော်ပါတယ်လို့ပြောလိုက်တယ်”

“ငါ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆို”

“နင့်ကို သူ့ကြိုက်သွားနိုင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“နင်က လှတယ်လေ”

“မဆိုင်ပါဘူး”

“ကြိုက်ချင်မှလည်း ကြိုက်မှာပါ။ သူက မိန်းမလို့သိပ်မခံစားတတ်ဘူး။ နင့်ကိုမြင်တုန်းကတောင် ယောက်ျားလို့ခံစားပြီး နောက်ပြောင်နေသေးတာ”

ဟု သူမက အမှတ်တမဲ့ပြောလိုက်သည့်စကားကို ဘွန်းက လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်သည်ကို သူမကတွေ့မြင်လိုက်၍...

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“တစ်ခါတရံတော့ နင်က ရယ်စရာကောင်းတယ်”

“ငါ့ကိုခင်သွားပြီထင်တယ်”

၉၀ ♦ မယ်ခိုင်

ဟု သူမက လှမ်းနောက်လိုက်ပေးမယ့် ဘွန်းက ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံး၍သာနေမိလိုက်ပြန်ပါသည်။

ဘွန်းက အဲဒီလိုအပြုံးမျိုးနှင့်သိပ်လိုက်ဖက်သည်ဟု သူမရင်ထဲ မှတ်တမ်းတင်လိုက်မိခဲ့ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၇)

သူမကိုအိမ်ပြန်ပို့ပေးပြီးမှ ဘွန်းက အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှရေဘူးကိုထုတ်ကာ ခွက်ထဲသို့သောက်လိုက်ချိန်မှာတော့ ကြည်စင်တဲ့သူမပုံကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်မိပြီးပြုံးလိုက်မိပြန်ပါ၏။

“ဘာတွေကိုသဘောကျပြီးနေတာလဲ ဘွန်း”

“ရယ်ချင်လို့ပါ”

“အပြင်မှာ ဘာတွေများ သဘောကျစရာတွေ့လာလို့လဲ၊ ငါတို့ ဘွန်းက ဒီလိုမပြီးတာကြာပြီပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မေမေ”

“အင်း”

“ဘွန်းက တကယ်ပဲမိန်းကလေးနဲ့တူလား”

“မေမေ့အမြင်တော့မတူပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တခြားလူက အဲဒီလို ပဲပြောတယ်”

“အရင်က ဘွန်းကိုအဲဒီလိုပြောရင် ဘွန်းပျော်တယ်။ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အခု ဘွန်းစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်သီတာက ဘွန်းရဲ့ခေါင်းလေးကို ကြင်နာစွာပင် ဖွဖုတ်ပေးလာခဲ့ပါသည်။

“ဘွန်းမကြာခဲ့ဖူးတဲ့လူမျိုးနဲ့... အခု ဘွန်းတွေ့ကြုံနေရတယ် မေမေ”

“ဒါက မဆန်းပါဘူးသားရယ်၊ သားအနေများတဲ့ အနောက် နိုင်ငံကနဲ့ ဒီနိုင်ငံနဲ့က သိပ်မအပ်စပ်နိုင်ပါဘူး”

“အဲ့လိုမဟုတ်ဘူးမေမေ”

“ဟမ်း”

“ဘွန်းက လူတွေအများကြီးနဲ့ပေါင်းဖူးတယ် မေမေ၊ သူက

ရွှေပဒေသာစာပေ

တကယ်ပဲ ဘွန်းကို မိန်းကလေးလိုထင်နေတာ”

“ထင်ချင်စရာပဲကိုး၊ သားရဲ့မျက်နှာက ပြည့်ပြီးလှနေတယ်။ မျက်ခုံးရော၊ မျက်တောင်မွှေးအတူက ပါနေသေးတော့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သား... သားအဲဒီလိုတစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူး”

“ဘွန်း မကြိုက်ဘူး”

“ဟမ်း”

“အရင်က ကြိုက်တယ်”

“ခုဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီတစ်ခါ မျက်ခုံးမွှေးရှည်လာရင် မပြင်တော့ဘူး၊ မျက်တောင် လည်း အတုမထည့်တော့ဘူး”

“ဟင်”

“အဲဒီလိုဆို မိန်းကလေးနဲ့မတူတော့ဘူးထင်တယ်”

“ဟင်”

ဒေါ်သီတာမှာ အံ့အားသင့်စွာပင် သားဖြစ်သူကိုငေးကြည့်၍ သာနေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“မေမေ ဘွန်းကိုဘာလိုအဲဒီလိုကြည့်နေတာလဲ”

“ဘွန်း၊ သား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပွမ်ပွမ်နဲ့ မောင်းမောင်ကိုလည်း ဘွန်းပြောခဲ့ပြီ။ အလုပ်တူ တူတွဲမလုပ်တော့ဘူးလို့”

“ဘွန်းရယ်”

“မေမေ့ကို အစောက အဲဒီလိုပြောတဲ့အခါ ဘွန်းဝမ်းနည်းနေ တယ်။ ဖေဖေကြောင့် အဲလိုမပြောချင်ဘဲ ပြောရတာဆိုပေမယ့် အခု ဘွန်း အထာကျသွားပြီ”

“ဘွန်းရယ်”

“ပွမ်ပွမ်နဲ့မောင်းမောင်ကိုတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဘွန်းမရှိလည်း လုပ်နိုင်ကြမှာပါ။ ဘွန်း အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစား သင်ထားပေးခဲ့တယ်”

“သားက ဖုန်းမကိုင်လို့ဆိုပြီ ပွမ်ပွမ် လှမ်းဆက်သေးတယ်”

“ဘွန်း တမင်မကိုင်တာပါ။ မပြတ်မပြတ်ဖြစ်နေတော့ ဘယ် အရာမဆို မကောင်းဘူး။ ပြီးတော့ ဖေဖေ့ကိုအားနာတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ပွမ်ပွမ်တို့ကို နားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်ပါ”

“ဘွန်းက ဘာမှမရှုပ်ထားတော့ ဘာမှရှင်းဖို့မလိုဘူးလို့ထင် တယ်”

“ဒါပေမဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာလဲ၊ ဘွန်းတို့မိသားစုပြဿနာကို တစ်ပါးလူရှေ့ အထုပ် ဖြေပြရမှာလား”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တုံးကွဲကြီးပြော မယ့်အစား အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်တော့...”

“ဘွန်းက အဲဒီလိုလူမျိုးမဟုတ်တာကို မေမေသိနှင့်နေတာပဲ”

“ကိုယ့်ကြောင့် တစ်ပါးသူခံစားရတာကတော့ ဘယ်အရာမှ မကောင်းဘူးလေ၊ ပွမ်ပွမ်က တော်တော်စိတ်ထိခိုက်နေတယ်”

“ပွမ်ပွမ်က အမြဲခံစားလွယ်လွန်းတယ်”

“သူ့လုပ်ရပ်ကို သားမကြိုက်လို့ တုန့်ပြန်မှုလို့ထင်ပြီး ခံစား နေရတယ်”

ဟုဆိုတော့ ဘွန်းထံမှ ငြိမ်ကျသွားရပါသည်။

ဒီတော့မှ ဒေါ်သီတာက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့နားလည်အောင် နည်းနည်းတော့ပြော လိုက်ပါ ဘွန်း”

“ဖေဖေ ဘယ်တော့ပြန်ရောက်မလဲ”

“နောက်အပတ်ထဲပဲ”

“ဖေဖေနှလုံးက ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပြီလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အင်း၊ အဲဒီလိုပဲဆိုပါတော့၊ ဆရာဝန်ကတော့ အနားယူနေချင်နေတယ်”

“နားသင့်ပါပြီ”

ဟု ဆွေးဆွေးလေးပြောပြီးမှ...

“မန်နေဂျာနဲ့အတွင်းရေးမှူး လာမယ်မဟုတ်လား”

“အင်း၊ ခုနစ်နာရီလေ”

“ဖေဖေပြန်မလာခင် ဘွန်း ရုံးတက်နှင့်မယ်”

“ဟင်”

“ဘွန်းရဲ့အစွမ်းကို ဘွန်းဘာသာ စမ်းသပ်ချင်တယ်မေမေ၊ ဒါကြောင့် ဘွန်းအတွက် တစ်လမလိုဘူး... တစ်ပတ်ဆိုရင်ပဲ ရပါပြီ၊ ဘွန်း လေ့လာစရာတွေရှိသေးတယ်မေမေ”

ဟုဆိုသဖြင့် ဒေါ်သီတာက သဘောပေါက်စွာပင် ဘွန်းရဲ့ပုံကိုဖွဖွပုတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သားဖြစ်သူရဲ့ပြောင်းလဲသွားသောစိတ်ကြောင့် မျက်ရည်လည်သည်ထိ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရပါသည်။

အိပ်မက်တစ်ခုဟု ထင်ပါသည်။

အိပ်မက်တစ်ခုဆိုရင်လည်း ထိုအိပ်မက်ထဲက နိုးထလာချင်

ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအိပ်မက်ကို သိပ်နှစ်သက်သဘောကျလို့လေ။

ဒါပေမဲ့ ဒါအိပ်မက်မဟုတ်ဘူး တကယ့်ဖြစ်ရပ်ပဲလေ။

အခန်း (၈)

ဘွန်း တံခါးဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်သည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝတ်စုံ
များကြားမှာ လှည့်လည်စစ်ဆေးနေသော မောင်းမောင်က ဘွန်းကိုမြင်
သွားကာ...

“ဘွန်း”

ဘွန်းက ထုံးစံအတိုင်း အပြုံးသဲ့သဲ့လေးနှင့်ပင် တုန့်ပြန်ကာ
ဆက်တီတွင် စမတ်တကျဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“နင် ငါတို့ကိုနောက်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး... တကယ်ပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟု တည်ငြိမ်စွာဆိုလိုက်ပေမယ့် မောင်းမောင်ကတော့ တုန်
ယင်နေသောလက်များနှင့် အင်တာကွန်းမှတစ်ဆင့်...

“ပွမ်ပွမ်ကိုပြောလိုက်ပါ။ ဘွန်း ရောက်နေတယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အခန်းထဲသို့ ပွမ်ပွမ်
က အပြေးတစ်ပိုင်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးစာယ်ဆိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပေါ့ ဘွန်း
ရယ်”

“ငါက နင့်ကိုဘာစိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“ငါ့ကြောင့်မဟုတ်ဘူးလား”

“နင်က အသန့်ကြိုက်တဲ့လူလေ၊ နင့်လက်မှာ ဆံပင်မွှေးတွေ
က ဘာလို့ကပ်နေရတာလဲ”

“ဪ၊ မင်းသမီး ()လေ။ ငါတို့ဆိုင်ကိုပြောင်းလာလို့
ငါက ကိုယ်တိုင်ဝန်ဆောင်မှုပေးနေတာ”

“အေးဟယ်၊ ဒီလောက်အောင်မြင်နေတာ ဒီလုပ်ငန်းကို နာ
မယ်ဆိုတော့”

“ဆိုင်ကိုပိတ်မယ်လို့ ပြောတာမှမဟုတ်တာ”

“ဟင်”

“နင်တို့လုပ်နိုင်သားပဲ၊ နင်တို့ဆက်လုပ်ပေါ့”

“ဟင်၊ နင်ကရော”

“ငါ့ဖေဖေ ဆေးရုံတက်နေရတယ်”

“ဟင်!”

“နှလုံးအစားထိုးထားတာ”

“ဪ”

“ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ ငါဝင်လုပ်ရမယ်လို့တွေးမိတယ်”

“ဟင်!”

“သေချာစဉ်းစားတော့ ငါလွန်တယ်လို့ထင်တယ်။ ဒီအနှစ်
နှစ်ဆယ်ကျော်လုံး ငါ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖေဖေကိုဂရုမစိုက်ဘဲနေလာတာ။
ဖေဖေက ငါ့ကိုမကြိုက်ပေမယ့် တစ်ခုမှအပြစ်မပြောခဲ့ဘူး၊ ရင်ဘတ်နာ
လည်း ရုံးတက်တယ်။ အဲဒီချိန်မှာ ငါက ငါ့စိတ်ကူးတိုင်း နင်တို့နဲ့နေ
တယ်။ ငါက လူမဟုတ်သလိုဘဲ”

“နင်မရှိရင် ငါတို့က ဘယ်လိုရပ်တည်မလဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်
က နင့်ရဲ့ငါးပုံတစ်ပုံစာလောက်ပဲ ဒီမှာရှယ်ယာပါတာ”

“အကျိုးတူလုပ်မှာပေါ့”

“ဟင်! နင်တကယ်ပြောတာလား”

“ငါက ရောက်စက်တတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို နင် ဒီကိုဆက်လုပ်ဦးမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ ငါမစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ ဒါက ငါ့အစွမ်းရဲ့ပထမဆုံးခြေလှမ်းလေ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ငါရှိနေတာထက်ပိုပြီး တိကျဖို့လိုတယ်”

“လိုက်နာမယ်”

“ငါ ဒီကို တစ်ပတ်တစ်ခါ အကြံပေး စာရင်းစစ်၊ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးလာမယ်”

“အိုး၊ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း ခုလိုပဲထားလိုက်။ အဲ၊ ဖက်ရှင်ကို နည်းနည်းဦးစားပေး။ အဆက်ဆယ်ရီလေးတွေကိုလည်း အမြဲဆန်းသစ် အောင်ကြံဆောင်။ ကာစတာမာကောင်းကောင်းဆိုရင် အတတ်နိုင်ဆုံး တာဝန်ကျေပါစေ။ ကိုယ့်ဆိုင်ကိုကြော်ငြာပေးနိုင်တဲ့လူဆို မိမိရရမ်းဆုပ်ထား... ဟုတ်လား”

“ဟိုက်! အမ်ဒီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟဲဟဲ၊ နင်တို့နဲ့တွေ့မှပဲ ငါရာထူးမြင့်တော့တယ်”

“တကယ်ပဲ နင်က အမ်ဒီကိုး”

“အဲ၊ တော်ပါသေးရဲ့။ နင်က ဒီဆိုင်ကိုမလုပ်တော့ဘူးပြော တုန်းကဆို ကြေကွဲသွားတာပဲ”

“အေးဟယ်၊ ဘွန်း နင်တော်တော်ခံစားရအောင်လုပ်တာမော် စိမ်းလန်းစို့... အဲဒီတုန်းက ဝင်ရှုပ်သွားတာက ဘယ်သူလဲ၊ တကယ့် လူကိုအရှုံးကျနေတာပဲ”

ဟုဆိုတော့ ဘွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူက အဲလိုပဲ တစ်ခါတရံအရှုံးနဲ့တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“ချစ်ဖို့ကောင်းတယ် ဟုတ်လား”

“အင်း”

“နင် ဘယ်အချိန်က အဲလိုပေါက်ကရလေးနဲ့သိသွားတာလဲ”

“ရေဘူးကြောင့်ပေါ့”

“ရေဘူး”

“ရေစက်ဆို သေးတယ်၊ ရေဘူးမှ ရေများများပါတာလေ”

“လိုက်ရတာအရှုံးကျလို့ ကြောင်တောင်တောင်နိုင်လိုက်တာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အဲ့ အဲဒါနဲ့ အဲ့တုန်းက နင်တို့ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ ငါ တစ်ရက်တော့ သူ့ကို ဒီဆိုင်ခေါ်လာဦးမယ်”

ဟုဆိုတော့ ဘွန်းကို မယုံနိုင်စွာကြည့်လာကြပါသည်။

“ဘာလဲ”

“ဘွန်း၊ ဒီနေ့ နင့်မျက်လုံးက ထူးဆန်းနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ အဲ့ဒါတွေမသုံးတော့ဘူး”

“ဘာမှမကူလည်း နဂိုလှတဲ့နင်က ဘယ်လိုနေနေလှတာပါပဲ။ အားကျလိုက်တာဟယ်၊ ဘွန်း နင်တကယ်ကုသိုလ်ထူးတယ်။ မိဘရော ကြွယ်ဝမှုရော၊ နေထိုင်ရတာရော၊ ရုပ်ဆင်းရူပကာပါ နင်က သိပ်ကံကောင်းတာ။ အားကျတယ်”

“လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်မလိုချင်ကြဘူး”

“နင်ဘာဖြစ်လို့ အဲ့လိုထူးထူးဆန်းဆန်းပြောရတာလဲ”

“ငါက ခိုင်မာတဲ့လူဖြစ်ချင်တယ်။ အဲ၊ ငါသွားတော့မယ်။ ငါ့မှာ အချိန်သိပ်မရှိဘူး။ ဘာမှန်းမသိဘဲ နင်တို့ခံစားနေကြမှာစိုးလို့ ဝင်လာတာ”

ဟုသာဆိုပြီး ထွက်သွားသော ဘွန်းရဲ့ကျောပြင်ကိုသာ တေ

ကြောင်ကာ ကြည့်နေဖြစ်ကြပါသည်။

ပွမ်ပွမ်နဲ့မောင်းမောင်းက ဘွန်းထွက်သွားပြီးမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ...

“ထူးဆန်းတယ်”

“ငါလည်း အဲလိုထင်တယ်”

“တော်သေးတယ်၊ ငါတို့ထမင်းအိုးလေး မကွဲသွားတာ”

“သူ အဲဒီလိုကြီး မရက်စက်တတ်ပါဘူးဟယ်၊ ရက်စက်မှာစိုးလို့ အိပ်လို့ကိုမပျော်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါ့ဟယ်၊ ဒီအလုပ်မလုပ်တော့ဘူးလို့ တုံးတံ့ကြီးပြောတာထက်စာရင် ဒီလိုအကျိုးအကြောင်းပြောတော့ နေရတဲ့ခုံက ငြိမ်တာပေါ့”

“ငါတို့ ဘွန်းနဲ့ပေါင်းလာတာကြာပြီ။ ဒီလိုအကျိုးအကြောင်းပြတာ ဒါပထမဆုံးပဲ”

“သူ လူကြီးဆန်သွားပြီနော်”

“ငါတကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းမိတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတကယ်ပြောင်းလဲတော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“ပြောင်းလဲသင့်ပါတယ်ဟာ၊ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပုံမှ နေလို့

မဖြစ်တာ”

“အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါအရတော့ ငါတို့အလုပ်သဘောတော့ ဒီလိုနေရမှာပဲ”

“စိတ်အတိုင်း နေကြရအောင်”

“ဘယ်လိုသဘောမျိုးလဲ”

“ပင်ကိုဘဝကို သွားချင်တဲ့အခါသွားမယ်။ ဒီလိုပဲနေချင်ရင်လည်းနေမယ်။ ဘွန်းလိုပေါ့”

“ဘွန်းက တို့လိုမှမဟုတ်တာ၊ ကုသိုလ်ထူးတယ်ဟဲ့။ မပြင်လည်း လှတယ်။ တို့တွေသာ မပြင်ဘဲနေကြည့်၊ အိုးမဲပေနေတဲ့ ဒယ်အိုးဖင်လိုဖြစ်နေမယ်”

“ဟားဟားဟား... ပွမ်ပွမ်ရယ်၊ နင်မို့ပြောတတ်တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘွန်းမရှိတော့ ဟာသလိုလိုဖြစ်မိသားပဲ”

“ငါရောပဲ”

“ကဲ၊ ဆိုင်မပိတ်ရအောင် တို့နှစ်ယောက် ပိုအစွမ်းပြကြရအောင်”

ဟုဆိုလျှင် နှစ်ယောက်လုံးမှာ မာန်အပြည့်နှင့် ထရပ်လိုက်ကြပြန်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒီလိုပဲ ဘွန်းက သူနှင့်ပတ်သက်သမျှလူတွေကို ဖမ်းစားနိုင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

♦ ♦ ♦

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၉)

“ခူ! ခူ! ခူ!”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် နှုတ်ခမ်းနီဆိုးနေသောသူမမှာ...

“ဟဲ့လို”

“ဝင်ခလာ၊ နင်ဒီနေ့ဘယ်သွားမလဲ”

“နိုး၊ မပြောနိုင်ဘူး”

“ငါ၊ နင့်ကိုလာခေါ်မယ်”

“လာမခေါ်နဲ့၊ ငါ၊ နင့်ကားစုတ်ကိုမစီးချင်ဘူး”

“အံ့မာ၊ လာ... လာချည်းသေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နင့်ကို ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့မိတ်ဆက်ပေးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆက်မပေးဘူးလို့စဉ်းစားထားတယ်”

“ဘယ်က သူငယ်ချင်းလဲ၊ ရှေးနေပြီလား”

“နင်ကြွသွားလောက်အောင် လှတဲ့လူပေါ့”

“ဘာလဲ နင်က သဝန်တို့လို့လား”

“ဝေးသေး၊ နင်က ငြိသွားရင် ငါတို့အကန့်မှာ ပြဿနာတက်မှာစိုးလို့ဟေ့”

“ငါ ဒီနေ့အချိန်ရတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါမှမရတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ နင့်ကိုမတွေ့ရတာကြာပြီ။ အခုပဲ လာခေါ်မယ်”

ဟုဆိုကာ ပြတ်တောက်သွားသောဖုန်းလှိုင်းကြောင့် ဖုန်းကို နားမှခွာကာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်...

“ဟွန့်... သူ့စိတ်ချည်းပဲ”

ဟု နှုတ်ခမ်းစုစုနှင့်အပြစ်ဆိုကာ နှုတ်ခမ်းကိုဆက်ဆိုးရင်း...

“အဲ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဒီနေ့ကပြောရင် သေချာပေါက်လာမှာ၊ မဖြစ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ အောက်နှုတ်ခမ်းသာ ဆိုးရသေးသောကိစ္စကို မေ့သွားပြီး ဇိုးဇိုးဇက်ဇက်ပင် ခုတင်ပေါ်တင်ထားသော အိတ်ကလေးကို ကောက်လွယ်ပြီး ရှေးကြီးသုတ်ပြာထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

သူမ အိမ်ရှေ့သို့အရောက်တွင် ထိုးဆိုက်ထားသောဘွန်းရဲ့ကားကြောင့် အဆင်သင့်လိုက်တာဟုပင် ရင်ထဲမှာတွေးပစ်လိုက်သေး၏။

ထို့ကြောင့်ပင် မပြောမဆိုနှင့် ကားတံခါးချပ်ကိုဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်ပစ်လိုက်၏။

“ကွက်တိပဲ”

“နင် ငါ့ကိုထွက်စောင့်နေတာလား”

“အင်း၊ ဆိုပါတော့၊ မုန်းတိုင်းဝင်မှာစိုးလို့ ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့သဘောပါ”

“ဘယ်လို”

ဟူသောတအံ့တဩလေးနှင့် သူမကိုလှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် မေဒါရောင်တစ်ခြမ်းလေးသာ ထင်ဟပ်နေသောနှုတ်ခမ်းတစ်စုံကြောင့် ကလိထိုးသလို ရယ်ချင်သွားရပါသည်။

သူမကိုပြုံးစိစိကြည့်ပြီး ငြိမ်နေသောဘွန်းကြောင့် သူမကိုယ်သူမ မလုံမလဲဖြစ်လာကာ မိမိကိုယ်ကိုးကြည့်ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘွန်း”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးစိစိဖြစ်နေတာလဲ”

“ပြုံးတာပဲ အစီရင်ခံစာတင်ဖို့ လိုသေးလို့လား”

“ထူးဆန်းရင်တော့ လိုတာပေါ့။ အဲ၊ မောင်းပျို... မကြာခင် လေပွေဝင်နိုင်တယ်။ မြန်မြန်မောင်း”

ဟု ပျာယံပျာယာဆိုလာ၍ ဘွန်းမှာ ဘာမှစောဒကမတက် တော့ပါဘဲ ပြုံးစိစိလေးနှင့်သာ ကားစက်ကိုနီးလိုက်ပါသည်။

“ဒီနေ့ ငါတို့ဘယ်သွားကြမလဲ”

“အေးအေးဆေးဆေးပဲနေချင်တယ်”

“နှစ်ရက်တည်းမတွေ့ရပေမယ့် နင်ကပိုလှလာတယ်ဘွန်း”

“တစ်ပါးလူကြားရင် သိပ်ခင်မင်ရင်းနှီးကြသူတွေလိုထင်သွား ဦးမယ်။ တကယ်တွေ့တာက ခုမှနှစ်ကြိမ်ပဲရှိသေးတယ်”

“ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ငါ ရပ်ရင်အတူကြည့်ဖူးတယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဒါတွေက ခင်မင်ရင်းနှီးမှုရဲ့ သင်္ကေတတွေလေ... မှတ်မိသလောက်တော့ ဒေါ်လေးကလွဲရင် ဒီလိုမျိုး နင်ပထမဆုံးပဲ”

ဟု ရိုးရှင်းစွာပြောသောသူမရဲ့စကားလုံးကြောင့် ဘွန်းရင်ထဲ မလုံမလဲတော့ဖြစ်မိသားပင်။

“ဘွန်း”

“အင်း”

“နင်ရေကူးတတ်သလား”

“ငါ ကိုယ်ခံပညာတွေ အကုန်တတ်တယ်”

“ကိုယ်ခံပညာထဲမှာ ရေကူးလည်းပါတယ်ပေါ့”

“ပြိုင်ပွဲဝင်လို့ရတဲ့အဆင့်ပဲ”

“ဒီလိုပြိုင်ဖက်မျိုးကို လိုက်ရှာနေတာ။ ဟဲဟဲ၊ နင်နဲ့ငါ ရေကူး ပြိုင်ရအောင်လား”

“ဟင်”

“ငါလည်း ရေကူးကျွမ်းပါတယ်။ ပြိုင်ဖက်ကောင်းနဲ့မတွေ့ချင် ဘူးလား”

ဟုဆိုသော ဘွန်းမှာ တံတွေးပင်မြို့ချမိသည်ထိ စိတ်လှုပ်ရှား သွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်...

“မ... မကူးချင်ဘူး”

“ငါက နင့်ပြိုင်ဖက်မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်လို့လား”

“မထင်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့များဟယ်... အယ်၊ သိပြီ။ သိပ်လှတဲ့နံ့ကိုယ်လုံးကို ငါတွေ့မှာစိုးလို့လား”

ဟုထင်မြင်ချက်တစ်မျိုး ထပ်တိုးပြန်တော့ ဘွန်းမှာ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါသည်။

“နင်က ဘောင်းဘီကိုတော့ အကျပ်ဝတ်ပြီး အင်္ကျီကိုတော့ ဒီလိုပွတ်တော့ ကိုယ်လုံးအလှက ဘယ်လိုသိသာတော့မလဲ။ ဟဲဟဲ၊ ပိုဆွဲဆောင်မှုရှိသွားအောင် ကိုယ်ကျပ်အ... ”

“ငါမဝတ်ချင်ဘူး”

“သူငယ်ချင်းဆိုတာ အပြန်အလှန်ရှိရတယ်။ နင့်ဆန္ဒကြိုက်လုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ဒီလိုလုပ်ပါလား”

ဟုဆိုကာ ခေါင်းလေးမော့ပြီး စဉ်းစားနေတဲ့သူမရဲ့စကားကို နားစွင့်ရသည်ကလည်း ရင်တမမရယ်ပါ။

“နင်နဲ့ငါနဲ့ တစ်ခုပြိုင်မယ်။ အနိုင်ရတဲ့သူရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောကြေး”

“အကယ်၍ နင်နိုင်သွားရင် ဘာတွေတောင်းဆိုမှာလဲ”

“လျှို့ဝှက်ချက်လေ”

“ရေကူးမယ်တို့ဘာတို့ဆိုရင်တော့ ဒီပြိုင်ပွဲကိုငါလက်မခံဘူး”

“နင်က အဲလောက်ထိကြောက်လား။ တကယ်တော့ ရေကူးတာလည်း ငါအဲဒီလောက်ထိ မကျွမ်းကျင်ပါဘူး”

“တော်ပြီ၊ ငါမပြိုင်ဘူး”

“ရေကူးတဲ့ကိစ္စမပါရင်ရော ပြိုင်မှာလား”

ဟု တစ်ထစ်လျှော့ပြီးပြောလိုက်လျှင် ရင်ထဲမှာငြိမ်းချမ်းသွားလို့လားမသိ၊ ဘွန်းရဲ့မျက်နှာက ကြည်စင်စင်းပသွားရပါသည်။

“နင် ညာပြောတတ်သလား ဘွန်း”

“တမင်တကာကြီးတော့ ညာပြောလေ့မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါက ဖြေရှင်းတဲ့အကျင့်တော့မရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါက ဘယ်တော့မှအမှားမလုပ်သလို လိမ်လည်းမလိမ်ဘူး။ သူ့ဖာသာအထင်လွဲနေရင်လည်း ငါကဘာမှမလုပ်တော့ ဖြေရှင်းဖို့မလိုဘူးထင်လို့ပါ”

“အင်း၊ နင့်အပြောနဲ့နင်တော့လည်း ဟုတ်နေတာပဲ။ အကယ်၍ နင်ညာပြောတာဆိုရင်ရော”

“ငါဘယ်တော့မှ ဘယ်သူ့ကိုမှညာမပြောဘူး”

၁၁၆ ♦ မယ်နိုင်

“နင်ရေကူးတတ်သလား”

“ဆုတောင်၊ ရဖူးတယ်”

“ညာပြောတာလား”

“ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ၊ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဒါဆို ဘာလို့ရေကူးချင်သလဲ”

“မကူးချင်လို့ပေါ့”

“ထူးဆန်းသလိုပဲ၊ ကဲ၊ ထားပါတော့။ ပြိုင်ပွဲကိုစတင်လိုက်

ရအောင်”

“ဘာပြိုင်မှာလဲ”

“နင် တင်းနစ်ဆော့တတ်လား”

“အားကစားတွေထဲမှာ ငါမတတ်တာ သိပ်မရှိဘူး”

“ပင်ပေါင်ရိုက်မယ်”

ဟု ဝင်ခလားကဆိုလာလျှင် ဘွန်းမှာ ဝင်ခလားကို မယုံနိုင်

ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ထိုအကြည့်ကို ဝင်ခလားက ကောင်းကောင်းသဘောပေါ်

သွားပြီး...

“ဘာလဲ၊ ငါမရဘူးထင်လို့လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မိန်းကလေးတွေက အဲ့ဒါသိပ်စိတ်မဝင်စားကြဘူး”

“ဟားဟားဟား... နင်မတတ်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ အရှုံးပေးလိုက်တော့”

“နင့်ကိုငါ မတတ်ဘူးလို့ပြောမိသေးလို့လား”

“အဲဒါဆိုပြိုင်မယ်လေ”

“ရတယ်”

ဟုပင် အားကျမခံပြောမိကြပြီး ပြိုင်ပွဲရယ်လို့ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

စ.ပေးလုံးကိုတော့ ခေါင်းပန်းလှန်ကာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါသည်။

စားပွဲပေါ်မှာ ဘောလုံးသေးသေးလေးသည် ဟိုဘက်ပြေးလိုက် ဒီဘက်ပြေးလိုက်နှင့် ညီညာနေရာ သရေကျခြင်းနှင့်ပင် ပွဲသိမ်းသွားခဲ့ရပါသည်။

ချွေးဒီးဒီးကျနေသောလူနှစ်ယောက်မှာ မောပမ်းလွန်း၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပင် လှဲချလိုက်ကြပြီး...

“နင်တော်တယ် ဝင်ခလား၊ ဒါ ငါ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးပြောဖူးတဲ့စကားပဲ”

“အဲဒါဆို နင်ဟာ သိပ်တော်တဲ့လူဖြစ်ရမယ်။ နင် ဘာနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပြောရင်လည်း နင်ယုံမှာမှမဟုတ်တာ”

“ဟင်ပေါင်ဆိုရင် နမိတ်က ငါ့ကို ချန်ပီယံဘွဲ့ပေးထားတာ။ ချန်ပီယံက နိုင်ဖို့မပြောနဲ့ ဒီလိုသရေကျအောင်တောင် ကြိုးစားလိုက်ရတယ်”

“မိန်းကလေးတွေက ဟင်ပေါင်ကိုစိတ်မဝင်စားကြဘူးလေ။ နင်ဘယ်လိုတတ်ထားလဲ”

“ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းက တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်... နမိတ်ပေါ့။ ငါက ဂစ်တာလည်း တီးတတ်တယ်။ ယောက်ျားလေးတတ်တာတွေပဲ ငါတတ်တယ်”

“ဒါကြောင့် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ဝက်ပဲဆိုးထားတာလား”

“အဲ့...”

အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ ရယ်ပစ်မိပါ၏။

“ဟား ဟား ဟား...”

“ရယ်စရာပါလို့လား”

“နမိတ်ကိုပြေးရင်း မေ့သွားတာ”

“ဟားဟားဟား... နင့်မှတ်ဉာဏ်က တော်တော်သနားဖို့ ကောင်းတာပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒါလည်း နင်ပထမဆုံးပြောဖူးတဲ့စကားလား”

“ဝင်ခလာ”

“အင်း”

“နင့်ကို ငါခင်တယ်”

“ငါလည်းခင်တယ်”

“အကယ်၍ ငါဟာ နင်သိတဲ့ဘွဲ့နဲ့မဟုတ်တော့ရင်ရော နင်ခင်ဦးမှာလား”

“အရှုံးလား”

“နောက်သုံးရက်ဆို ငါ နင်နဲ့တွေ့နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်ပေါ့”

“ခရီးထွက်မလို့လား”

“ငါ နင့်ကိုတစ်ခုခုပြောချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောမထွက်ဘူး”

“ဘာမှီလဲ”

“နင်မှတ်ထားပါ ဝင်ခလာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ နင့်ကိုသတိရနေမှာပါ”

“နင်ကလည်းဟာ မနက်ဖြန်ပဲ သေမယ့်လူကျနေတာပဲ။ ခရီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

က ပြန်ခဲ့ရင် ငါနဲ့ထပ်တွေ့ဦးမှာပဲဟာ”

“ဝင်ခလာ”

“အင်း”

“နင် ငါ့ကိုမခင်တော့မှာထက်စာရင် ခင်မင်မှုကို ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားတာက ပိုကောင်းမယ်လို့ထင်တယ်”

“အဲလိုပြောတော့ ငါတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တူသွားပြီ”

ဟု ဘွန်းကိုမကြည့်ဘဲ သဘောကျစွာပင် မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်ပြီးပြောနေသော ဝင်ခလာကို ဘွန်းက ရုတ်တရက်ငေးမော ကြည့်မိသွားပြီးမှ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လွှဲလိုက်ပြီး...

“နင် တစ်ယောက်ယောက်ကိုသတိရရင် ဘာလုပ်သလဲ”

“ဖုန်းဆက်ပြီး သူရှိမယ့်နေရာကို ကိုယ်တိုင်သွားပြီးတွေ့တယ်”

“အကယ်၍ အဲဒီလိုလုပ်လို့မရဘူးဆိုရင်ရော”

“မှန်ကိုကြည့်ပြီး စကားပြောမှာပေါ့။ အဲဒါဆိုနှစ်ယောက်လေ”

ဟူသော ရူးကြောင်ကြောင်အဖြေစကားကို ဘွန်းကပြုံးလိုက် မိပါသည်။

“ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ထားခဲ့တာက နင့်လိုလူနဲ့ဆုံတွေ့ ရမယ်ဆိုတာပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငါနဲ့ဆုံရတာပျော်လား”

“အင်း၊ ပထမတွေ့စိတ်ညစ်တယ်။ နောက်တော့ သိပ်စိတ် မညစ်တော့ဘူး။ နောက်တော့ ပျော်လာတယ်”

“ငါလည်း မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လိုချင်နေတာ ခုမှပြည့်စုံသွားတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဇာတ်ကားတွေထဲမှာ သူငယ်ချင်းရှိတာ သိပ်ပျော်စရာကောင်း တယ်။ ရေအတူချိုးကြတယ်။ တစ်ခါတရံအတူအိပ်ပြီး ယောက်ျားလေး တွေအကြောင်း ပြောကြတယ်လေ”

ဟုဆိုတော့ ဘွန်းရင်ထဲ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိဘဲ နာနာကြီးခံ စားလိုက်ရပါသည်။

“ငါ နင့်ကိုမကျေနပ်ဘူး ဘွန်း”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မသိဘူး”

“မသိဘဲနဲ့များ”

“သိတယ်၊ မပြောချင်တာ”

“အကယ်၍ မနက်ဖြန် ငါသေသွားခဲ့ရင် အဲဒီစကားကိုမပြော

ရွှေပဒေသာစာပေ

လိုက်ရလို့ နင်နောင်တရလိမ့်မယ်”

“နင်ကလှလွန်းလို့။ မကျေနပ်တဲ့လူကို ဥပဒေမဲ့ တရားစွဲခွင့် ရှိရင် ကောင်းမှာပဲ”

“ဟင်းဟင်း၊ နင်က ငါ့ကိုတရားစွဲမလို့လား”

“နင့်တစ်ယောက်တည်းတော့မဟုတ်ဘူး။ ဘောလုံးသမားတွေ လည်းပါတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ နင်က သိပ်ထူးထူးဆန်းဆန်းပြောတယ်”

“ပြစ်မှုကတော့ နင်က သိပ်လှလွန်းတဲ့ပြစ်ချက်။ ဘောလုံးသမား တွေက ပတ်ဝန်းကျင်ညစ်ညမ်းမှုနဲ့”

“ဟမ်း”

“သူတို့က တံတွေးလည်း အရမ်းတွေ့တယ်။ ပြီးတော့ နှပ်ချေး လည်း ညစ်တယ်”

ဟု သူမပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ ဘွန်းက အသံလေးထွက်၍ပင် ရယ်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ရှာရှာကြကြ”

“နင်ပြုံးရင် သိပ်လှတာပဲဘွန်း”

ဟု ရုတ်တရက်ပြောချလိုက်ချိန်မှာတော့ ဘွန်းရင်ထဲ မငြိမ်

မသက်ဖြစ်သွားခဲ့ရပါတော့သည်။

သူ့ကိုမျက်တောင်မခတ်စတမ်း ငေးကြည့်နေသော ဝင်ခလာ ကြောင့် သူ့မှာ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်ရသည်မှာလည်း သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံးသောအတွေ့အကြုံထင်ပါရဲ့။

အခန်း (၁၀)

“ဝင်ခလာ၊ သမီး ငေးငေးငိုင်ငိုင်နဲ့ကွယ်။ ဒေါ်လေးဖြင့် ရင်
ထဲမကောင်းဘူး။ နေများမကောင်းလို့လားသမီးရယ်”

ဟု ဆိုင်သွားဟန်ပြင်နေသောဒေါ်လေးကဆိုလျှင် သူမမှာ ငို
ချင်သွားရပါသည်။

“သမီးကို ဒေါ်လေးသတိထားမိနေတာ သုံးလေးရက်ရှိနေပြီ။
ဘာဖြစ်နေတာလဲသမီး။ နိမိတ်နဲ့ စကားများထားကြတာလား”

“ဘွန်းနဲ့မတွေ့ရတာ ခုဆို ဆယ်ရက်ရှိသွားပြီ”

“ဘွန်း... ဘွန်းက ဘယ်သူလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒေါ်လေးကို တစ်ခါပြောပြဖူးတယ်လေ။ သမီးရဲ့မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းပေါ့”

“ဪ၊ ခရီးထွက်သွားတယ်ဆိုတာလား”

“အင်း”

“ခရီးက ပြန်လာရင်ဆက်သွယ်လာမှာပေါ့သမီးရယ်။ ပူတတ်ရန်ကော”

“မဟုတ်ဘူးဒေါ်လေးရဲ့။ သူ ဖုန်းကိုမကိုင်တာ”

“သမီးကိုမခင်လို့လားမှမသိတာ”

“ဟင့်အင်း၊ သူ၊ သမီးကိုခင်တယ်”

“ကဲကဲ၊ ဒါဆိုလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်သာခေါ်နော်၊ ဟုတ်လား။ အဲ၊ ခုတစ်လော နိမိတ်က အိမ်ကိုပေါ်မလာပါလား။ သမီးစိတ်ညစ်နေတဲ့အကြောင်း နိမိတ်ကိုဖုန်းဆက်ထားလိုက်မယ်။ နိမိတ်က ကောင်းတယ်လေ”

“ဟင့်အင်း၊ မဆက်နဲ့။ သမီး၊ ခု ဘွန်းကလွဲရင် ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူး”

“ဖြစ်ရလေသမီးရယ်”

“ဘွန်း သူဘာဖြစ်နေသလဲမသိဘူး”

“သမီးကိုခင်မှတော့ ဆက်သွယ်လာမှာပါကွယ်”

“သမီး ဘွန်းကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ။ ဘယ်လိုနေရမုန်းတောင်မသိတော့ဘူး”

ဟု သူမကိုအားကိုးတကြီးပင် တိုင်တည်နေရှာသော တူမချောရဲ့ကျောကုန်းလေးကို ဖွဖုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ငယ်ကတည်းက မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းမရှိသည့်သမီးက ဘွန်းဆိုသောမိန်းကလေးအပေါ် ထားတဲ့သမီးရဲ့သံယောဇဉ်ကို သူမ အတိုင်းသားပင် သိမြင်ခံစားရပါသည်။

ရက်တိုတိုအတွင်း သမီးက အဲဒီလောက်ထိသံယောဇဉ်ဖြစ်သွားခဲ့သူမို့လည်း သူမက ဘွန်းဆိုသောမိန်းကလေးနှင့်ဆုံချင်လှပါသည်။ ဘွန်းဆိုတဲ့မိန်းကလေးက သမီးကိုတော်တော်ဆွဲဆောင်နိုင်တယ်ဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့... ဘွန်းနှင့် ခင်သွားသည်ဟုပြောပြီး ကတည်းက နိမိတ်ကိုတောင် ဂရုမစိုက်တော့၍ပါ။

သူမ စိတ်ပူရပါသည်။

နိမိတ်လိုလူကောင်းတစ်ယောက်က သမီးအတွက် သိပ်ပြီးသင့်တော်လိုက်ဖက်သူမို့ နိမိတ်ကို လက်လွှတ်မခံစေချင်ပါ။

ထို့ကြောင့် တူမတော်ကို မသိအောင်တစ်မျိုး သိသိသာသာ တစ်ဖုံ အမျိုးမျိုးတွန်းဖို့နေခဲ့ရသည်မှာလည်း ကြာလာတော့ မိမိအသက် အရွယ် မိမိရှက်မိလာရပါသည်။

သမီးလေးလိုချစ်ရတဲ့တစ်ဦးတည်းသောတူမလေးမို့ နောင်ရေး ကို စိတ်အေးချင်လှပါသော်လည်း တစ်ပါးလူကို အပိုင်ပေးလိုက်ရမည့် အရေးကိုတော့ တွေးကြည့်မိသည်နှင့်ပင် ရင်နာရပါသည်။

နှလုံးသားထဲမှာ နာကျင်ရပါသည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် သမီးနဲ့ ခုလိုပဲ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ထာဝရနေသွားချင် ပါသော်လည်း အနိစ္စဆိုတဲ့တရားကြောင့် သူမ မရှိတော့ရင် သမီးတစ် ယောက်တည်း လောကအလယ်မှာ မျက်စိသူငယ်ကျန်ရစ်ထားမည့်အရေး ကိုမြင်ယောင်မိရင်း နိမိတ်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲ ချစ်ရတဲ့တူမလေးကို ပုံပေးလိုက် ဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ရာမှ သမီးက နိမိတ်ကို မေတ္တာသက်ဝင် ပုံမရ၍ နောက်ဆုတ်ရမလို ရှေ့တိုးရမလို ကိုးရိုးကားရားဖြစ်နေရတာ က မပြတ်မသားရယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်ရမှာပဲဟုတွေးတော ပြီး လူငယ်တွေကိုစောင့်ကြည့်နေခဲ့ရာမှ ဘွန်းဆိုသော သိပ်လှပါတယ် ဆိုတဲ့မိန်းကလေးနှင့်ခင်လာပါသည်ဆိုသော သမီးရဲ့ပြောစကားက သူ

ငယ်ချင်းရသွားပါလားဆိုတဲ့အသိနှင့် သူမနှလုံးကိုအေးချမ်းစေရပေမယ့် နိမိတ်နှင့်လည်း ဘွန်းကိုမိတ်ဆက်ပေးရမည်ဆိုသောစကားကြောင့် ရင် ပူသွားခဲ့ရပါသည်။ ယောက်ျားမှန်ရင် မိန်းမလှလေးတွေကိုအလွတ်မပေး တတ်ကြဘူးမဟုတ်လား...

နိမိတ်ကလည်း ယောက်ျားထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲမို့ သူမရင်ထဲ တူမလေးအတွက်စိုးရိမ်နေမိပေမယ့် ဗြဲနီးခနဲပျောက်သွားပြန် သော ဘွန်းကြောင့် လူငယ်တွေကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရပေမယ့် သက်ပြင်းမှီးရှိုက်ရပြန်ပါသည်။

သို့သော် ဘွန်းကြောင့်ခံစားနေရသောတူမလေးကို သနားမိပါ လေရဲ့။ သို့သော် သူမ ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ။ လူကြီးပီပီ လူငယ်တွေ ရဲ့အရိပ်အခြည်ကိုစောင့်ကြည့်ရုံပဲပေါ့။

အခန်း (၁၁)

အဆက်မပြတ်ပေါ်နေသော ထိုနံပါတ်များကြောင့် သူ့ရင်ထဲ
နေမတတ်နိုင်လောက်အောင်ပင် ရှုပ်ထွေးသွားရပါ၏။

နေသားမကျသေးတဲ့အခြေအနေမှာမို့ အခက်တွေ့ရသောကိစ္စ
တွေက များလှသည့်အထဲတွင် သူမထံမှဝင်လာသောဖုန်းက သူ့အတွက်
ပို၍ခက်ခဲလှသည်ဟုထင်ရပါသည်။

‘ဟဲလို’ ဟုထူးချင်မိပေမယ့် ချုပ်တည်းရတဲ့ခံစားချက်က ဘာ
နဲ့မှမတူအောင်ကို ပင်ပန်းလှပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကိုင်နေသောစာရင်းဇယားများကို စိတ်ဖြတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၃၂ ◆ မယ်နိုင်

ချကာ မှန်ပြတင်းပေါက်ရှေ့တွင်ရပ်ပြီး ပြင်ပလောကနှင့်မျက်နှာမူလိုက်ပါသည်။

လင်းထိန်နေသောနေရောင်ခြည်စူးစူးအောက်တွင် ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသူများကို အပေါ်စီးမှတွေ့မြင်နေရပါ၏။

ခုတော့လည်း ဘွန်းက မျက်တောင်တုတွေ လှိုင်နာတွေ မကျတော့ပါဘဲ ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိနှင့် ကြည့်ကောင်း၍နေခဲ့ပါသည်။ ကျပ်ညှပ်နေသော ဂျင်းရှောင်ပင်နီလှလှလေးတွေနေရာမှာ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီက လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် နေရာယူနေခဲ့ပါသည်။

လှပသော ဘွတ်ဖိနပ်ရောင်စုံတွေကို မရှိုးနိုင်အောင် စီးတတ်သောဘွန်းက ခုတော့ အနက်ရောင်ပြောင်လက်နေသောဘွတ်ဖိနပ်ကိုသာ ဂုဏ်သရေရှိရှိစီးနေခဲ့ပါသည်။

နက်နဲတိုင်အပြည့်ပါတဲ့ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် သိပ်စမတ်ကျတဲ့ဝတ်စုံနှင့် လုပ်ငန်းကြီးကိုဦးစီးနေသောဘွန်းက ဆံပင်ကိုတော့ ခုချိန်ထိ ပုံမပြောင်းသေးပါဘဲ ခပ်မြင့်မြင့်စည်းနှောင်ထားဆဲပါ။

သို့သော် ထိုပုံနှင့်ပင် သိပ်စမတ်ကျသေသပ်သောဘွန်းကို ထမ်းမိန်းကလေးများက မသိမသာနှင့်တစ်မျိုး သိသိသာသာကြီးတစ်ဖုံ ငေးနေကြတယ်ဆိုတာလည်း ဘွန်းအသိပင်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟန်ဆောင်နှလုံးသား ◆ ၁၃၃

အချို့ကဆို တို့ဘော့စ်က နိုင်ငံခြားမင်းသားနဲ့တူတယ်ဟု တီးတိုးပြောနေကြသည်ကို ဘွန်းက နားစွန်နားဖျားကြားခဲ့ပါလျှင် နှုတ်ခမ်းလေးကွေးရုံ ရေးရေးလေးပြီးမိပါသေး၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

တံခါးခေါက်သံကြောင့်ဖြေကာ သူကိုယ်၌ကလည်း အလုပ်စားပွဲတွင် စမတ်ကျကျပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဒါ တစ်ပတ်အတွင်း အဝင်အထွက်စာရင်းပါ သူဌေး”

“အင်း... ထားခဲ့”

“ပြီးတော့ ညနေသုံးနာရီမှာ သွားစရာရှိပါတယ်”

“အင်း၊ ပြောလေ”

“Sky ကုမ္ပဏီက ကုန်စည်မိတ်ဆက်ပွဲဖိတ်ထားပါတယ်။ Sky နဲ့က လုပ်ငန်းချင်းဆက်နွယ်နေတော့ သူဌေးတက်မှဖြစ်မယ်လို့သတိပေးတာပါ”

“အင်း၊ ဟုတ်ပြီ၊ အဲ့ဒီပွဲကိုအတူသွားဖို့ မင်းပါပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါ”

“ဗျာ! ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

BURMESE
CLASSIC

Secretary လူလူမှာ ကြောင်နသွားရပါသည်။

အရင်သူဌေးတုန်းကဆို ဒီလိုပွဲမျိုးအဖိတ်ခံရလျှင် သူကလုံးဝ မတက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ အရင်သူဌေးနဲ့ ခုသူဌေးက ကွာခြားချက်တွေကို လူလူ ရင်ထဲ အမြဲနှိုင်းယှဉ်ကြည့်နေပါ၏။ အရင်သူဌေးက လူကြီးမိတ်ဆွေသည်။ သမရိုးကျနည်းအတိုင်း ရိုးရိုးသွားတတ်ပေမယ့် ခုသူဌေးကတော့ လူ ငယ်မို့ထင်သည်။ လုပ်သက်နုပေမယ့် ဆန်းသစ်ပြီး သွက်လက်ဖျတ်လတ် လှပါသည်။ ပြီးတော့ စည်းကမ်းလည်း တင်းကြပ်သလို အချိန်ကိုလည်း တိကျလေးစားသူဖြစ်ကာ အနေတည်၍ အသက်ငယ်ပေမယ့်လည်း အချိန်တိုတိုအတွင်း ကုမ္ပဏီရှိဝန်ထမ်းများအားလုံးမှာ ချစ်ကြောက်ရုံ သေကြရပါသည်။

အတွက်အဆသိပ်ကောင်းတဲ့သူဌေးက သုံးနာရီထိုးဖို့ မိနစ် နှစ်ဆယ်လိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခေါ်စရာ သတိပေးစရာမလိုလောက် အောင်ပင် အလုပ်ခန်းတံခါးကြီးပွင့်လာကာ ခမ်းနားထည်ဝါမှုအပြည့်နှင့် ထွက်လာခဲ့သည်တွင် လူလူအပါအဝင် ဝန်ထမ်းအားလုံးမှ တလေးတစား နှင့် မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကြပါသည်။

သူဌေးက မျက်ဝန်းလေး စွေကြည့်လိုက်သည်နှင့် လူလူက ဖိုင်တွဲအခါလေးကိုကိုင်ကာ သူဌေးအနောက်တွင် ကပ်လိုက်လာပါသည်။

အဆောက်အဦး၏ရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငွေမင် ရောင်ကားကြီးက အဆင်သင့်တံခါးပွင့်နေခဲ့ပါသည်။

သူဌေးက ပွင့်နေသောတံခါးရှက်အတိုင်း ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ... .

“()ကိုသွားမှာ၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်အချိန်ပေးမယ်”

ဟု တိုတိုနှင့်လိုရင်းဆိုလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားလေး မှာ တာမှလွှတ်တဲ့အပြေးသမားတစ်ဦးနယ် ညိမ့်ခနဲအားသွန်ပြေးပါတော့ သည်။

သူဌေးက မီးပွင့်မိမည်အချိန်ကိုပါ တွက်ဆထားဟန်ရှိပါသည်။ တကယ်ပဲ ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုသောအချိန်တွင် ထိုနေရာသို့ တိတိကျကျ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

သူဌေးကတော့ ဒီရိုင်ဘာဖွင့်ပေးသောတံခါးရှက်အတိုင်း ဆင်း သွားပေမယ့် လူလူဆိုသောသူကတော့ ကိုယ့်ဗာသာကိုယ် ဖွင့်ဆင်းကာ သူဌေးနောက်မှ ကပ်လိုက်သွားပါသည်။

အဲလောက်ထိအောင်ပဲ သူဌေးဆိုသူက ခမ်းနားသူတစ်ယောက် မှီပါ။

“ဟဲ့လို၊ မစွတာဘွန်း ရောက်ပြီလား”

ဟုဆိုလိုက်သည်တွင် သူဌေးက ယဉ်ကျေးမှုရှိစွာပင် ကမ်းပေး

သောလက်ကို ညင်သာစွာဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

ဒါကို လူလူကပဲ ကြားဝင်ကာ...

“Sky က မန်နေဂျင်းဦးကောင်းမြတ်စံပါ”

“မစ္စတာဘွန်းက ကိုယ့်ကိုမသိပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ သိပါတယ်။ မိတ်ဆက်ပွဲတုန်းကလေ လူများနေတော့ ကိုယ့်ကိုမမှတ်မိဘူးထင်ပါတယ်”

“မှတ်မိပါတယ်၊ လူနဲ့နာမည် မတွဲမိတာပါ”

“ခုလိုကြွရောက်ချီးမြှင့်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးဗျာ”

“အလှကုန်ပဲ သီးသန့်လား”

“ဖြန့်ချိရေးမှာတော့ Sky က နာမည်ရှိနေတယ်လေ။ ဒါကြောင့်ပါ”

“ပြည်တွင်းဖြစ်တွေ့ရော ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”

“ကြိုးစားကြည့်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွာလတီမှာ စကားပြောရတယ်လေ။ ကိုယ့်အညွန့်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ချိုးတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

“P.K ရဲ့ပရောဒတ်ကို အထင်သေးလို့လား”

“ဟား၊ အဲလိုမဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ P.K ဆိုတာ နိုင်ငံခြားကို

တိုးဖောက်နေတဲ့ကုမ္ပဏီပါဗျာ၊ မသေးပုံပါဘူး။ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတယ်။

P.K က အထည်တွေကိုပေါ့”

“ကမ်းလှမ်းမယ်ဆိုရင်တော့ စကားဆက်ပြောကြတာပေါ့”

“ပြောဖြစ်မှာပါဗျာ”

“ဒါနဲ့ ဒီစင်က”

ဟုဆိုကာ သုံးပေမျှအမြင့်ရှိမည့် အနည်းငယ်ကျယ်ဝန်းသည့် ဗွိုပုံသဏ္ဌာန်စင်မြင့်လေးကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလိုက်သည်တွင်...

“ရှိုးပါတယ်လေ၊ ကြော်ငြာပေါ့ဗျာ”

“စိတ်ကူးကောင်းသားပဲ”

“ဒါကြောင့် သာမန်ထက် ပိုစည်နေတာပေါ့။ သတင်းထောက်တွေလည်း စုံစုံပဲစိတ်ထားတယ်”

ဟုဆိုလိုက်သဖြင့် သူက ခန်းမတစ်ဝိုက်ကို မျက်လုံးလေးတွေက အကဲခတ်လိုက်မိပါသည်။ လူများက သာမန်ထက်ပို၍စည်နေသည်ကိုတွေ့ရပါ၏။

“နာမည်ကြီးမော်ဒယ်ဆယ်ယောက်ပါမယ်လို့ သတင်းထွက်နေတယ်လေ”

ဟု လူလူက သူ့အရိပ်အကဲကိုကြည့်၍ ရှင်းပြတော့မှ သူက

သဘောပေါက်သွားရကာ လက်ကိုပိုက်ပြီး သူ့အတွက် နေရာချထားသောစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ် အင်္ကျီအဖြူရှင်းပင်နီအပြာရင့်ရင့်ကို ဝတ်ထားသောလူမိလိပ်က သူတို့စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လာခဲ့၍ သူက ဘာရယ်မဟုတ် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မျက်လုံးလေးတွေက ကြည့်လိုက်လျှင်...

“ဟင်!”

သူ့အံ့သြသွားရပါသည်။

ဒါ ဝင်ခလာရဲ့ နီမိတ်ပဲဟုလည်း သိလိုက်ပါသည်။

နီမိတ်ဆိုသောလူက သူ့ကိုတစ်ချက်မျှသာကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲသွား၍ စိတ်ထဲမှာတော့ ပူပူကြီးမနေတော့ပါ။

သူ ငါ့ကိုမမှတ်မိဘူးထင်တယ်ဟုသာသုံးသပ်ပြီး ရင်ပူပူနှင့်ပင် ရေကိုတစ်ကျိုက်မော့လိုက်သောအချိန်တွင်...

“ဘယ်မှာများ ဆိုဖူးသလဲ”

ဟု သူ့ကိုရည်ညွှန်းပြီးပြောလာသောစကားသံကြောင့် ငုံထားပြီးလက်စရေပင် လံညံ့ချောင်းထဲ စီးမျောမသွားနိုင်တော့ပါ။

သူ့ရေသောက်ရင်းပင် မျက်လွှာကိုပင့်၍ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ စဉ်းစားနေပုံရသောနီမိတ်ရဲ့ပုံကြောင့် သူ တစ်ခုခုကို

စိုးရိမ်သွားပုံမျိုးနှင့် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားရပါသည်။

ဒါကို ဘုမသိဘမသိနှင့် လူလူက ထရပ်ကာ...

“ဒီက ဘယ်ကုမ္ပဏီကများလဲဗျာ။ ဪ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်။ ဘယ်ပွဲမှာမှမဆုံဖူးလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော်က () ကုမ္ပဏီက သတင်းထောက် နမိတ်ပါ”

“ဗျာ ဪ၊ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့သူဌေးနဲ့မသိနိုင်ပါဘူးဗျာ”

“သူဌေး...”

“သူဌေးက ငယ်ငယ်ကတည်းက သြစတြေးလျမှာနေတာဗျာ။ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တာ နှစ်လပဲရှိသေးတာ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က တစ်နေရာရာမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိခဲ့ဖူးသလိုထင်နေလို့ပါ”

“ခင်မင်ရတာပေါ့။ ကျွန်တော်က လူလူလို့ခေါ်ပါတယ်။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ P.K ရဲ့မန်နေဂျင်းပါ”

“သိရတာဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော်က စောစောကမိတ်ဆက်ပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း နီမိတ်ပါ။ P.K ပရောဒတ်က နာမည်ကြီးပဲဗျာ။ ခုလို သိရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ”

၁၄၀ ♦ မယ်နိုင်

သူနှင့်လူလူဆိုသူက စကားလက်ဆုံကျနေပေမယ့် ထိုသူဌေးဆိုသူက တစ်ခွန်းတစ်ဝါဒမျှဝင်မပြောတာ နည်းနည်းတော့ ယဉ်ကျေးမှုလွန်နေသည်ဟုထင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ထိုသူဌေးဆိုသူကို ဒုတိယအကြိမ်ကြည့်မိလိုက်စဉ်မှာတော့ ထိုသူဌေးဆိုသူက သူတို့စကားဝိုင်းကို စိတ်ဝင်စားပုံမရဘဲ အကြည့်တွေကို စင်မြင့်ထက်သို့ပို့ထားသဖြင့် သူကလည်း အလိုက်သသိပင် ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ရှိပွဲသို့သာ အာရုံစိုက်နေခဲ့ပါသည်။ ရှိုးပွဲပြီးသွားချိန်တွင်မူ စောစောကသူဌေးဆိုသူကို မတွေ့ရတော့ပါ။

သူ့စိတ်ထဲ ထိုသူဌေးဆိုသူကြောင့်တော့ မတင်မကျဖြစ်မိသားပင်။

ဘာလဲဆိုတာ တိတိကျကျမသိပေမယ့် ထိုမျက်နှာကိုတော့ အာရုံထဲဖော်ကာ စဉ်းစားမိလျက်သားပင်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၂)

“ဝင်ခလာ၊ သမီး၊ အိမ်ရှေ့မှာ နိမိတ်ရောက်နေတယ်”

ဟူသော ဒေါ်လေးရဲ့ခေါ်သံကြောင့် သူမမှာ မသက်မသာပင် အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထလာခဲ့ရပါသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းရောက်တော့ မောင်မင်းကြီးသားက အေးဆေးပင် စာအုပ်ဖတ်နေလေရဲ့။

“ဘာကိစ္စလဲ... ပြော”

“မင်းအသံကလည်း သေခါနီးလူမမာကျနေတာပဲ”

“အကောင်းပြောနော်၊ ဒီကသိပ်ကြည်တာမဟုတ်ဘူး”

“အိမ်တွင်းအောင်းနေလို့ပါ။ မယုံရင်အပြင်သွားကြည့်ပါလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

စိတ်ကြည်လင်သွားရမယ်”

“မသွားချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ရည်းစားပူ မိနေတာကျလို့”

ဟုဆိုကာ အမြဲအရိပ်အခြေကြည့်ပြီး နေခဲ့ရသောဝင်ခလာရဲ့မျက်နှာရိပ်ကိုအကဲခတ်ကာ...

“ဒါနဲ့ နင် ငါ့ကို နင့်သူငယ်ချင်းနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆို”

ဟု သူက သတိတရနှင့်ပြောတော့ ဝင်ခလာက သူ့ကိုမျက်စောင်းလေးနှင့်စွေကြည့်ကာ စိတ်ပျက်တဲ့စတိုင်လ်မျိုးနှင့် လေပူကိုမှတ်ထုတ်လိုက်တော့ သူ့မှာ တအံ့တဩနှင့်ပင်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းကို သိချင်လို့လား”

“နင်ပဲပြောတယ်လေ၊ သိပ်ချောတယ်ဆို”

“အင်း၊ ချောတယ်”

“ဘာလဲ၊ ငါကြိုက်သွားမှာကို မနာလိုလို့လား”

“အကယ်၍ နင်ကြိုက်ရင်တောင် ချည်ပြီးတုတ်ပြီးသားပဲ၊ ထောင့်ငါးရာနဲ့ ကိုးရာခုနစ်ဆယ့်နှစ်ပေါင်းရင်တော့ သူ့မရုန်းထွက်နိုင်ပါဘူး။ ခုတော့...”

“ခုတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်”

“သူက ငါ့ဆီမလာတော့ဘူး။ ငါက ကိုးရာခုနစ်ဆယ့်နှစ်ပဲရှိလို့ထင်တယ်။ ဒါမှန်းသိရင် ငါလည်း ယောက်ျားလေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း”

“ကိုးရာခုနစ်ဆယ့်နှစ်ကို အရင်ပေးမယ်။ ပြီးရင် ထောင့်ငါးရာနဲ့ချည်မယ်။ ပေါင်း နှစ်ထောင့်လေးရာခုနစ်ဆယ့်နှစ်ဆို သူဘယ်ကိုထွက်ပြေးနိုင်ပါတော့မလဲ။ သူငယ်ချင်းချစ်သူပေါ့”

“တကယ်ပဲ၊ သူငယ်ချင်းချစ်သူဆို ထွက်ပြေးလို့မရတော့ဘူးလား”

“ဒါပေါ့၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာ မရှိမဖြစ်၊ ချစ်သူဆိုတာကလည်း အကောင်းဆုံး၊ အဲဒီအကောင်းဆုံးမရှိမဖြစ်ကြီးကိုရှောင်ပြေးရင် နင်းစရာ မြေက ရှိပါဦးမလား”

“နင်နဲ့ငါကရော ဘာလဲ”

“ကိုးရာခုနစ်ဆယ့်နှစ်”

“ငါတို့လည်း နှစ်ထောင့်လေးရာခုနစ်ဆယ့်နှစ် ပြောင်းကြရ

အောင်လေ”

“သေနာ၊ ဒီက တကယ်ကြံကွဲနေတာနော်။ ရွတ်နောက်နောက် မလုပ်နဲ့”

ဟု စိတ်ဆိုးသောအသံနှင့်ပြောလာချိန်မှာတော့ နိမိတ်မှာ တကယ်ပဲလားဟူသောအသံနှင့် ဝင်ခလာကို အကဲခတ်မိသွားသလို စိတ် ထဲရှိသည့်တိုင်းပြောချမိခြင်းကိုလည်း မလုံမလဲဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မသိပါဘူးဟာ၊ ရင်ထဲမှာနံ့ပြီး မပျော်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာကို သိချင်နေတာ”

“ငါ ဘွန်းကိုမတွေ့ရလို့ လို့ထင်တာပဲ”

“ဘွန်း”

“အင်း၊ ငါ့သူငယ်ချင်းနာမည်ပဲ”

“ငါ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးမယ့်တစ်ယောက်လား”

“အဲဒီနေ့ရက်ရောက်လာတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“သူ ငါ့ဆီမဆက်သွယ်တော့ဘူး”

“နင့်ကို တကယ်မခင်လို့နေမှာပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အွန်ဟွန်း.. ခင်တယ်။ ဘွန်းရဲ့မျက်လုံးကို ငါသိတယ်။ သူ ငါ့ကိုတကယ်ပဲခင်တယ်ဆိုတာ ငါကောင်းကောင်းသိတယ်”

“ဘွန်း တစ်လုံးတည်းလား”

“အင်း”

“နာမည်ကလည်း တစ်မျိုးပဲ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး... ဒီနာမည်ကို ငါ တစ်နေရာမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီးသိသလိုပဲ”

“လူတူမရှား နာမည်တူမရှားပဲ၊ နင်က သတင်းမုဆိုးပဲဟာကို ဒီလောက်နေရာတကာရောက်နေတာ။ အဲ၊ သိပြီ”

ဟု တစ်ခုခုပြောဟန်ဆိုပြီးမှ...

“တော်ပါပြီ၊ မပြောတော့ပါဘူး”

ဟု အဆုံးသတ်လိုက်သဖြင့် သူ့ရင်ထဲ မတင်မကျကြီးဖြစ်သွား ရကာ...

“ဘာလဲဟာ၊ ပါးစပ်နားရောက်ခါနီးမှန်က ပြတ်ကျသွားသလို ပဲ”

“အဲ၊ သိပြီ၊ နင်နဲ့ဘွန်းက ဆုံဖူးသားပဲ”

“ဆုံဖူးတယ်”

“နင်က နေရာတကာရောက်နေတော့ ဘွန်းကိုလုံးဝတွေ့နိုင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်”

“ငါ့ကိုရှာခိုင်းမလို့လား”

“အင်း”

“စဉ်းစဉ်းစားစားလည်းပြောပါ ဝင်ခလာရယ်။ ဘယ်နှယ် ငါက နင့်ဘွန်းဆိုတာကို သိလည်းသိတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘွန်းကို နင်လုံးဝမြင်ဖူးပါတယ်”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“စိမ်းလန်းစိုပြည်မှာလေ”

“ဘယ်အချိန်ကလဲ”

“နင်နဲ့ငါက စိမ်းလန်းစိုပြည်မှာ ဘယ်နှကြိမ်တွေ့လို့ အဲဒီလို မေးရတာလဲ”

“နင် ငါ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မိတ်ဆက်မပေးဖူးပါဘူး။ ငါ့ကို ပဟေဠိတွေလာပေးမနေနဲ့၊ ခေါင်းစားတယ်”

“နေပါဦးဟယ်၊ နင်ကလည်း စိတ်ချည်းပဲ။ အဲဒီတုန်းက နင်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက ငါပြတယ်လေ။ နင်တောင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ယောက်ျားလိုလိုဘာလိုလိုလို့ ကဲ့ရဲ့သေးတယ်လေ”

ဟု သူမက အစဖော်ပေးသဖြင့် တစ်လကျော်ခန့်ကြာနေပြီ

ဖြစ်သောထိုအချိန်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားလိုက်ရပါသည်။

သူတော်တော်စဉ်းစားလိုက်တော့မှ မျက်နှာရှင်းရှင်းနှင့် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ပုံက အာရုံထဲ ထင်းခနဲပေါ်လာရပါသည်။

“မှတ်မိပြီလား”

ဟုသူမက ဆက်မေးလိုက်လျှင် သူ့အတော်နှင့်မဖြေနိုင်သေးဘဲ စိတ်ထဲမှာ ဆက်စပ်မှုတွေများနေတာကြောင့် ထပ်ပြီးစဉ်းစားလိုက်ပြန်ရာ တစ်ကိုယ်လုံးရေတွေရွှဲနေခဲ့သော မျက်နှာတစ်ခုက ထင်မိပေါ်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

သူ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ကွေးလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဘွန်း... တစ်လုံးတည်းပဲ”

ဟူသော ခပ်အေးအေးနှင့်ပြတ်သားသည့်အသံတစ်ခုကို ထပ်မံ၍ ကြားယောင်မိလာပြန်ပါသည်။

သို့သော် ထပ်မံ၍စဉ်းစားမိလိုက်ပြန်ပါသည်။

ဘွန်းဆိုသောထိုလူက ဤမျှနှင့်မပြီးသေးဘဲ သူ့အတွက် ထင်မိ၍ရှိသေးသည်ဟုထင်ပါသည်။ ဒီမျက်နှာ...

ဟူဦးနှောက်ထဲတွင် အကြိမ်ကြိမ်သတိပေးလိုက်ရာ ဖိုးပြာရောင် နက်နက်တိုက်တိုစမတ်ကျကျအသုံးပြုပြီး အနက်ရောင်ကုတ်ကို စနစ်တကျ

၁၄၈ ♦ မယ်ခိုင်

ဝတ်ဆင်ထားသောလူတစ်ယောက်က သူ့အာရုံထဲတွားခနဲပေါ်လာပါ။

သူပြီးလိုက်မိပါသည်။

“ဘာပြီးနေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ဟုဖြေလိုက်ပေမယ့် သူရင်ထဲမှာတော့ ဒါကြောင့် မြင်ဖူးသလို
ဖြစ်နေတာပဲဟူသော ပဟေဠိကြီးကို ဖြေရှင်းပြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

“နိမိတ်”

“ဘာလဲ”

“နင်ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ၊ နင် ဘွန်းကိုမှတ်မိတယ်မဟုတ်
လား”

“အင်း”

“နင်က နေရာတကာရောက်နေတဲ့လူဆိုတော့ ဘွန်းကိုကြည့်
ပေးပါလား။ ဘွန်းကိုတွေ့ရင် ငါ့ကိုချက်ချင်းဖုန်းဆက်ခဲ့။ ငါပြေးလာမယ်”

“နင် အဲ့လောက်ထိ ဘွန်းကိုခင်သလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက ငါ့ရဲ့ပထမဆုံးမိန်းကလေးသူငယ်လို့
လေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟန်ဆောင်နှလုံးသား ♦ ၁၄၉

“မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း”

“အင်း၊ ငါ ဘွန်းကိုခင်တယ်”

ဟုဆိုကာ နိမိတ်ကို မျက်လုံးစွေကြည့်လိုက်တော့ ပြုံးစိစိဖြစ်

နေသောနိမိတ်ရဲ့ပုံကြောင့်...

“ဘာပြီးတာလဲ”

“နင့်မျက်လုံးက ကောင်းသေးတာပဲ။ အာရုံကြောကိုတော့
ဆရာဝန်နဲ့စစ်သင့်ပြီထင်တယ်”

“နင်နဲ့ငါ ရန်မဖြစ်ချင်သေးဘူး”

“ဟဲ့ဟဲ့... နင်က တကယ်ရယ်ရတာပဲ။ အဲဒီလိုပဲလေ၊ လော
ကမှာ မမှားဖူးတဲ့ရှေ့နေဆိုတာမှမရှိတာ။ လူအကဲခတ်ဟော်တဲ့နင်က
လည်း မဆန်းပါဘူး”

“နင့်စကားက ဘာကြီးလဲ”

“ဘွန်းက မိန်းကလေးမို့ နင်ခင်တာလား”

“ငါ့ရုပ်က ယောက်ျားလေးတွေကို ငမ်းငမ်းတက် လိုက်ရော
နဲ့မယ့်ရုပ်ပေါက်လို့လား”

“အကယ်၍ ဘွန်းက ယောက်ျားလေးဆိုရင်ရော၊ နင်ခင်ဦး
တာလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘွန်းက မိန်းကလေးပါဟယ်၊ ဘာမှယောက်ျားလေးဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“အကယ်၍လေ”

“ခင်တာပဲ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဒါဆို နင် နဲ့ငါကကျတော့ရော”

“ငါတို့က ငယ်ငယ်တည်းကလေ၊ နှစ်ပေါင်းတောင်ကြာနေပြီ”

“နင်ဟာလေ၊ သတင်းမှဆိုးလုပ်ပြီး ဒါလေးတောင်နားမလည်ဘူးလား။ ခင်မင်မှုဆိုတာ အခြားမရှိဘူး။ လူတိုင်းကိုလည်းခင်လို့မရဘူး။ သူ့အလိုလို ရင်ထဲကခင်မင်နေတာကိုလည်း မခင်နဲ့လို့တားမရဘူး”

“နင်တို့ဒီလောက်ထိမှခင်နေကြရင် ဖုန်းဆက်ပါလား”

“မကိုင်လို့ပေါ့၊ ဆက်သွယ်လို့ရနေရင် နင်ကိုတောင်လေကုန်ခံပြီး ညှိမနေတော့ဘူး”

“နင့်ကိုမခင်လို့ မကိုင်တာနေမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ ဒါလုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘွန်းက ငါ့ကိုခင်တာကို ငါသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတယ်၊ ငါတို့ နောက်ဆုံးတွေ့တုန်းက အဆန်းတဲ့စကားတွေပြောတယ်”

“ဘာပြောတာလဲ”

“နင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ငါတို့မိန်းကလေးချင်းပြောတာကို ဒီလောက်သိချင်ရသေးလား”

“ဝင်ခလာ”

“အင်း”

“နင် ဒီလောက်သံယောဇဉ်ဖြစ်သွားတဲ့ဘွန်းက ယောက်ျားလေးဆိုရင်ရော”

“နင့်ကိုပြောတဲ့ နှစ်ထောင့်လေးရာခုနစ်ဆယ့်နှစ်ဖြစ်ပြီပေါ့၊ ဟဲဟဲ့..”

ဟု သူမက ရွတ်နောက်နောက်ကလေး ပြောလိုက်တာဆိုပေမယ့် နိမိတ်ထံမှ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်ကျသွားခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၁၃)

“သား၊ အလုပ်မှာအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ကြီးမားတဲ့အခက်အခဲမျိုး မရှိပါဘူးမေမေ”

ဟု ကော်ဖီသောက်ရင်းပင် ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဒု! ဒု! ဒု!”

ထိုအချိန်မှာ ဖုန်းဝင်လာ၍ သူက ဘေးတွင်ချထားသောဖုန်းကိုလှမ်းကိုင်ပြီး နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်ရာ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကို ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။

“ဒု! ဒု! ဒု!”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဖုန်းမကိုင်ဘူးလား”

“အွန်ဟွန်း”

“ဘာလို့လဲ”

ဟု မေမေက မေးလာချိန်မှာတော့ သူက မသက်မသာကြီး
ပင်...

“မသိတဲ့ဖုန်းနံပါတ်မို့ပါ”

ဟုသာ လိမ်ပြောပြီး ဖြေလိုက်ရပါသည်။

ဒေါ်သီတာရင်ထဲ မတင်မကျကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

ခုတလော သားကိုကြည့်ရတာ သိပ်ရှင်လန်းမှုမရှိသလို နေ့ရက်
တွေကိုလည်း ပုံမှန်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကျော်ဖြတ်နေခြင်းမရှိသလိုပင် သွား
လာပုံမှာ လေးလံထိုင်းနှိုင်းနေသည်ဟုထင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သားကိုလေးပင်စွာကြည့်ကာ...

“အစပိုင်းတော့ အခက်အခဲရှိပေမယ့် နောက်တော့လည်း
အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“မေမေ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“သားမှာ ဘာအဆင်မပြေတာရှိနေသလဲ”

“ပြေပါတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သား၊ မေမေ့ကိုတစ်ခုခုမပြောချင်ဘူးလား”

ဟုဆိုတော့ သူက မွေးသမိခင်ကို အဓိပ္ပာယ်များစွာပါသော
အကြည့်မျိုးနှင့်ကြည့်ပြီးကာမှ သက်ပြင်းကိုခိုးရှိုက်ကာ...

“ဖေဖေ၊ ဖေဖေဘယ်လိုနေသလဲ”

“သိပ်စိတ်ချမ်းသာနေတာပေါ့၊ အဲဒီနှလုံးက စောစောတည်း
က ဘာလို့မဖြစ်ခဲ့ရသလဲလို့တောင် ပြောနေသေးတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူက ပါးခွက်လေးပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး ကွန်
ပျူတာကိုဖွင့်လို့ ကြွယ်လိုက်စဉ်မှာတော့...

“နားပါဦးလား ဘွန်းရယ်”

“ရပါတယ်၊ အလုပ်နဲ့ကင်းနေရင် အခြားအကြောင်းအရာက
ပေါ်လာတတ်လို့ပါ”

“သားတစ်ခုရဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား၊ တစ်ရက်ဖြစ်ဖြစ် အနား
ယူပြီး ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ပြန်နေပါလား”

“ဘာထူးမှာလဲ မေမေရယ်၊ တစ်ရက်လေး လွတ်လပ်လိုက်
တာဟာ တစ်လလောက် စိတ်ဒဏ်ရာကို ပိုပြင်းပြစေတယ်”

“ဘွန်းရယ်၊ မေမေဘာပြောရမှန်းမသိတော့ပါဘူး”

“မေမေအဆင်ပြေသလိုနေပါ။ ဘွန်းကို ဂရုစိုက်ပါနဲ့၊ ဘွန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

အဆင်ပြေပါတယ်”

ဟုပြောနေသော သူမရဲ့သားကို မိခင်ပီပီ အလွတ်ရနေခဲ့ပါသည်။ ဒီလိုပြောနေသောသားက ဘယ်လိုမှအဆင်မပြေနိုင်ပါဘူးဆိုတာသိနေပါသည်။ အလုပ်ကြောင့်လား၊ လူမှုရေးကြောင့်လားဆိုတာ သိပ်တိတိကျကျမသိပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားရဲ့အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးချင်လှပါသည်။ ထို့ကြောင့် သားထဲထွက်သွားတုန်းခဏမှာ ကျန်နေရစ်သောသားရဲ့ ဟင်းဖုန်းကို ဖွင့်ကြည့်မိလိုက်ပါတော့သည်။

သူမ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။

သားက ဖုန်းမှားဝင်လာတာပါဆိုတဲ့နံပါတ်များကသာ အကြိမ်ကြိမ်ဝင်ထားသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“ဒါ ဖုန်းမှားတာမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘယ်သူလဲ”

ဆိုတာမျိုးက တွေးမတတ်နိုင်အောင်ဖြစ်ရကာ နောက်ဆုံးတော့ ထိုဖုန်းနံပါတ်ကို ပြန်လည်ခေါ်ဆိုဖို့စိတ်ကူးကာ နှိပ်လိုက်ပါ၏။

တူ... ခနဲဝင်သွားသော ဖုန်းသံရှည်ကြီးနှင့်အတူ...

“ဘွန်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုကြီးချန်ထားတာလဲ... ဟင်... ဘွန်း”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြားလိုက်ရသောမိန်းကလေးအသံချိုချိုကြောင့် သူမအံ့သြသွားရပါသည်။

ဘွန်းမှာ ဘယ်တုန်းက မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းရှိသွားတာလဲဆိုတဲ့အသိက မအံ့သြဘဲမနေနိုင်ပါ။

“ဘွန်း၊ ဟဲလို... ဘွန်း”

“ဟဲလို”

“ဟင်၊ ဘွန်းအသံလည်း မဟုတ်ပါလား၊ အဲ၊ ဖုန်းနံပါတ်ကတော့ ဘွန်းပါ”

“အန်တီက ဘွန်းရဲ့မေမေပါကွယ်”

“ရှင်!”

“အံ့သြသွားလား”

“ဟုတ်၊ အဲ၊ အန်တီ... ဘွန်း... ဘွန်း သူဘယ်ရောက်သွားသလဲဟင်၊ သူဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ နိုင်ငံခြားသွားတာလား”

“မသွားပါဘူးကွယ်... သူ ဒီမှာပဲရှိပါတယ်”

“သူ ခရီးမသွားဘူးလား”

“မသွားပါဘူး”

“ဟင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒါနဲ့ သမီးနဲ့ဘွန်းက”

“သမီးက ဘွန်းရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ ဝင်ခလာလို့ခေါ်ပါတယ် အန်တီ။ ဘွန်းနဲ့သမီးက အရမ်းကိုခင်ကြတာပေါ့”

“ဪ”

“သမီးက ဘွန်းကိုသိပ်သတိရနေတာ။ ပြီးတော့ အရမ်းလည်း ခင်တယ်။ အရမ်းလည်းတွေ့ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘွန်းက ပျောက်ချက် သား ကောင်းနေတယ်”

“သူသိပ်အလုပ်များနေလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဪ၊ ဒါနဲ့ သမီး နဲ့ဘွန်းက သိပ်ခင်ကြတယ်လား”

“ဟုတ်၊ ခင်ပါရှယ်။ ရုပ်ရှင်တောင် အတူကြည့်ဖူးသေးတယ်”

“ရုပ်ရှင်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်၊ သမ္မတရုံမှာပါ”

“ရုံမှာ”

“ဟုတ်”

သူမမျက်လုံးပြူးသွားရပါသည်။ သိမ်ကိုအံ့သြသွားရပါသည်။ လူများတဲ့နေရာကို သိပ်မနှစ်သက်သည့်ဘွန်းက ရုံမှာတောင် သူမနှင့် အတူ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖူးသည်ဆို၍ပါ။

“ဘွန်းက သမီးဖုန်းကိုမကိုင်ဘူး၊ ဪ၊ သိပြီ၊ သူ့ဖုန်းက အန်တီဆီရောက်နေတာကိုး”

“သမီး ဘွန်းကိုတွေ့ချင်လို့လား”

“ဟုတ်၊ အရမ်းတွေ့ချင်တယ်”

“ဘွန်းနဲ့သမီးခင်တာ ကြာပြီလား”

“သိပ်တော့မကြာသေးပေမယ့် ပင်ပေါင်ရိုက်ပြိုင်ဖူးတယ်။ ဘွန်းက တော်တယ်။ ဘွန်းနဲ့အတူ ကြမ်းခင်းပေါ် ဒီအတိုင်းမောမောနဲ့ဖိပ် ပြီး ရင်ထဲကစကားတွေ ပြောဖူးတယ်။ ဘွန်းက သိပ်ကိုခင်ဖို့ကောင်း ပါတယ်။ ရယ်လိုက်ရင်လည်း သိပ်လှတယ်”

“ရယ်တယ်”

“ဘွန်း ရယ်လိုက်ရင် အသံလေးက ပြာသြသြလေးနဲ့ သိပ် နားထောင်လို့ကောင်းတယ်”

“ဘွန်းက အသံထွက်ပြီးရယ်တယ်”

“ရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲအန်တီ”

ပြီးဖို့တောင် လှုပ်ရှားလေးလှုပ်လေးလှုပ်တတ်သည့်ဘွန်းက အသံ ထွက်ပြီးရယ်တယ်ဆိုတော့ သူမ မအံ့သြဘဲမနေနိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ပင် အဲ့ဒီဝင်ခလာဆိုသူလေးနှင့် တွေ့ဆုံချင်လာမိ၍...

၁၆၀ ♦ မယ်နီ

“သမီးနဲ့အန်တီတို့ အပြင်မှာတွေ့ကြမလား”

ဟုပင် ကမ်းလှမ်းခဲ့မိသည်ထိပင်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၄)

သူမရဲ့စောင့်ဆိုင်းချိန် ဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိပြည့်ချိန်မှာ သိပ်
ကိုကျက်သရေရှိရှိ ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားတဲ့ ခပ်ချောချောအမျိုးသမီးကြီး
ရောက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက တပ်ဆင်ထားသောနေကာမျက်မှန်ကို ဟန်
ပေါ့ပေါ့လေးချွတ်လိုက်ကာ...

“ဝင်ခလာလား”

“ရှင်! ဟုတ်”

သူမ အံ့သြသွားမိပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘွန်းရဲ့အမေကို ဒီလောက်ထိချောပြီး နုပျိုနေလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ ထင်မထားခဲ့လို့ပါ။ ကြည့်စမ်း! ချောလိုက်တာ၊ သူမလိုအပျိုတစ်ယောက် ပင် ထိုင်ငိုချင်စရာကောင်းလောက်အောင် လှနိုင်လွန်းသည့် ထိုအမျိုး သမီးကြီးကို ငေးကြောင်ကာကြည့်ပြီး ထရပ်လိုက်မိပါသည်။

“အန်တီလိုသိပ်လှတဲ့အမေရှိမှတော့ ဘွန်း လှတာက အဆန်း ကြီးမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့”

ဆိုတော့ ဒေါ်သီတာမှာ သိပ်ပြီးဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့အပြုံးလေးကို ပြုံးလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဘွန်းလည်း အဲ့ဒီလိုပြုံးတတ်တယ်၊ ဘွန်းက အဲ့ဒီလိုပြုံးရင် လည်း သိပ်လှတယ်”

“အင်း... ပြုံးရင်တော့ ဘွန်းနဲ့အန်တီက သိပ်ရှုပ်တူတယ် လို့ပြောကြပါတယ်”

“အန်တီက သုံးဆယ်ကျော်လောက်ပဲရှိမယ်လို့ထင်ရတယ်၊ သိပ်နုတာပဲ”

နဂိုကတည်းက အမြောက်ကြိုက်တတ်တဲ့ဒေါ်သီတာမှာ မြှောက် နေတာလား၊ အတည်ပြောတာလားမသိတဲ့ ဝင်ခလာရဲ့စကားလုံးလေး တွေကို ကျေနပ်နေမိပါသည်။

“သမီးက သိပ်အပြောအကောင်းတာပဲ”

“တကယ်ပြောတာပါ အန်တီ”

“ကဲ၊ ဒီလောက်ပြောနေမှတော့ ဒီနေ့စားထားသမျှကို အန်တီ ကပဲ ရှင်းတော့မယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟီးဟီး...”

“သမီးကိုမြင်မြင်ချင်းကတည်းက အန်တီ ခင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဘွန်းနဲ့သမီးက ဘယ်ကဘယ်လိုခင်သွားကြတာလဲ၊ တစ်မျိုးတော့ မထင် နဲ့နော်... ဘွန်းရဲ့ပထမဆုံးမိန်းကလေးသူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့ပါ”

“ရှင်!”

“ဘွန်းအကြောင်းကို အကုန်သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးကိုတော့ အန်တီမသိတာ ထူးဆန်းနေလို့ပါ”

“ဪ... ဘွန်းကလည်း သမီးဟာ ပထမဆုံးလား၊ ဟား ဟား... တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ သမီးအတွက်လည်း ဘွန်းက ပထမဆုံး ပါပဲ”

“ဟင်”

“ဒါကြောင့် သမီးက ဘွန်းကိုသိပ်ခင်တာပေါ့၊ ဘွန်းက ရုတ် တရက်ကြီးအဆက်ဖြစ်လိုက်တော့ ရင်ထဲမှာကြေကွဲရတာ နာနေတာပဲ”

၁၆၄ ♦ မယ်နိုင်

“ဘွန်းကရော သမီးကိုသိပ်ခင်တာပဲလား”

“အင်း... သူ့မျက်လုံးတွေက ခင်ပါတယ်”

“ဒါကြောင့် ဘွန်းရဲ့ပုံစံက ခုတစ်လော မလန်းဆန်းတာကို”

“ရှင်!”

“ဘွန်းကို အန်တီလည်းပျော်စေချင်ပါတယ်။ ဘွန်းကိုကြည့်ရတာ မသက်သာလွန်းလို့ပါ။ သူ့ကိုယ်သူ အကျဉ်းချထားသလိုပဲ”

“ရှင်!”

“သမီးဖုန်းထဲမှာ ဘွန်းက မကြာခဏအသံထွက်ပြီး ရယ်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်၊ ရယ်တယ်”

“ဘွန်းက ငယ်ငယ်ကတည်းက အခုချိန်ထိ အသံထွက်ပြီး မရယ်ဖူးဘူး”

“ရှင်!”

“အန်တီလည်း ဘွန်းကိုပုံမှန်ပဲဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ ခု အန်တီစဉ်းစားနေတာ... ဘာဖြစ်လို့ သမီးကို ဘွန်းမတွေ့သလဲလို့”

“သမီးလည်း သိချင်တယ်”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟန်ဆောင်နှလုံးသား ♦ ၁၆၅

“ဘယ်လိုလဲ အန်တီ”

“အမာရွတ်ကိုပျောက်ချင်ရင် အနာဟောင်းကိုဒဏ်ရာပြန်ပေးပြီး အကောင်းဆုံးကုသရတယ်လေ”

“နာမှာပေါ့”

“အမာရွတ်မရှိအောင် ယကတိပျောက်ကင်းသွားတာက... ပိုမကောင်းဘူးလား”

“အန်တီ ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

“တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်၊ ဘွန်းက သူ ပုံပြောင်းသွားတာကိုရှက်လို့ မတွေ့တာလားဆိုတာပဲ”

“ဘွန်းပုံပြောင်းသွားတယ်၊ ဟုတ်လားအန်တီ”

“အင်း”

“ဆံပင်တွေညှပ်ပစ်တာလား... နှမြောစရာကြီး”

“အဲဒါတော့မညှပ်ဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘွန်းက အဲဒီပုံနဲ့သိပ်လိုက်တာ။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ဖူးဖူးရဲရဲနဲ့စိုစိုလေး၊ မျက်ခုံးက ကွေးပြီးလှတယ်၊ မျက်လုံးက တောက်တယ်၊ မျက်တောင်တုလေးနဲ့ သိပ်ကိုလိုက်တယ်၊ ကိုယ်လုံးလည်းဖြောင့်တယ်၊ အရပ်ကလည်း အရှည်ကြီးပဲ၊ နိုင်ငံတကာစံချိန်မီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၆၆ ♦ မယ်ခိုင်

ပဲ။ မယ်စကြဝဠာပြိုင်ခိုင်းရမယ်”

“မယ်စကြဝဠာ...”

“အဲ့ဒါ ဘွန်းပဲရသင့်တယ်လေ၊ ပြုံးရင်လည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်၊ အတည်နေရင်လည်း လှတယ်၊ ကိုယ်ခန္ဓာက စမတ်ကျတယ်၊ လမ်းလျှောက်တာက ကြည့်ကောင်းတယ်၊ အရပ်လည်းမြင့်တယ်၊ စမတ်ကျတယ်၊ သမီးတို့နိုင်ငံ ကိုယ်စားပြု လုပ်ခိုင်းရမယ်”

ဝင်ခလာဆိုတဲ့မိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်သီတာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ထိုအပြုံးက လျှို့ဝှက်ခြင်းတစ်ခုကို ပြက်ပြက်ကွင်းကွင်း ထင်ထင်ရှားရှားသိမြင်လိုက်သောအပြုံးမျိုးပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၅)

“တူ! တူ! တူ!”

ဖုန်းဖြည့်သံကြောင့် ကိုင်ထားသောဘာယပ်ကိုချပြီး ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်မိ၏။

“မေမေပြော...”

“ဘွန်း အချိန်ရလား”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲမေမေ”

“အချိန်ရရင် နေ့လယ်စာအတူတူစားရအောင်လို့ပါ”

ဟု မေမေက မပြောစဖူးပြောလာတာကြောင့် သူက နာရီကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်ပြီး..

“မေမေ အခုဘယ်မှာလဲ”

“...”

“ဘွန်း လာခဲ့မယ်လေ”

ဟုသာပြောပြီး ဖုန်းကိုပိတ်ကာ လုပ်လက်စိုင်ကိုသိမ်းပြီး ချိတ်ထားသောအပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကိုဆွဲဝတ်ကာ ထွက်ဖို့ကြိုက်သည်တွင်...

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ဟူသောအသံပေးပြီး ခဏအကြာတွင် ဖိုင်အပြာလေးကိုကိုင်ထားတဲ့ လူလူက ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟင်၊ သူဌေး”

“ငါအပြင်ခဏသွားမယ်”

“နောက်လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ဆို အစည်းအဝေးရှိ...”

“သိထား”

“ကျွန်တော်လိုက်ရဦးမလား”

“ရတယ်”

“ဒရိုင်ဘာကို အသင့်စောင့်ခိုင်းထားမယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရတယ်... ကားထုတ်ထားပဲပြောလိုက်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်မောင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ဟုဆိုပြီး လူလူက ပြန်ထွက်သွားတော့မှ စားပွဲပေါ်တင်ထားသောသူ၏ဖုန်းကို အင်္ကျီအိတ်ထဲထည့်ကာ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ဓာတ်လှေကားမှတစ်ဆင့် ဆင်းလာခဲ့ပြီး အောက်ရောက်တော့ အသင့်ပွင့်နေသောကားတံခါးချုပ်အတိုင်း ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားစက်နှိုးကာ ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

ကားကိုကိုယ်တိုင်မမောင်းတာ ရက်နှစ်ဆယ်နီးနီးရှိသွားပြီမို့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးတော့ဖြစ်မိသားပင်။

သူက ငါးရုံတောလေးများသဖွယ် ဖွဲ့စည်းပြင်ဆင်ထားသော ရိုမန်တစ်ဆန်ဆန်ဆိုင်လေးသို့ရောက်ချိန်တွင် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာချိန်မှာတော့ မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားရသည်ထိ ချောက်ချားသွားရပါသည်။

မှန်ပါသည်။

မေမေနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး စကားလက်ဆုံကျနေသော ဝင်ခလာဆိုသည့်မိန်းကလေးကြောင့်ပဲဖြစ်ပါသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခြေလှမ်းတွေ နောက်ပြန်လှည့်ကာ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

သူ့အာရုံထဲမှာတော့ စောစောကမြင်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်
မသွားပါဘဲ စွဲထင်၍နေခဲ့ပါသည်။

သူ့ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ပင် ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကျွဲရှင်ကို
မှီကာ မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ထားမိလိုက်ပါသည်။ ထိတ်လန့်တယ်ဆို
တာထက် အံ့သြနေရပါတယ်ဆိုရင် ပို၍မှန်ကန်ပါလိမ့်မည်။

“မေမေနဲ့ ဝင်ခလာက ဘယ်လိုသိနေကြတာလဲ”

သူ့စဉ်းစားပေမယ့် ဘယ်လိုမှအဖြေထွက်မလာပါ။ မေမေ့လို
အမျိုးသမီးက ဝင်ခလာနဲ့ ခုလိုကြီး ရင်းနှီးနေတယ်ဆိုတာကို တစ်ဖုံ
တစ်ယောက်ထံမှ သူကြားရလျှင် ယုံနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ဝင်ခလာက ပေါက်ကရံလေးဖြစ်ပြီး မေမေက သိပ်ကိုအဆင့်
မြင့်ပြီး စနစ်ကျတဲ့အမျိုးသမီးဖြစ်လို့ပါပဲ။

ပြီးတော့ မေမေနဲ့ ဝင်ခလာ သိစရာဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး
ဟုလည်း ထင်ပါသည်။

မေမေကျင်လည်နေတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဝင်ခလာ နည်းနည်း
မှ ဆက်စပ်လို့မရပါ။

ဒါမှမဟုတ် အစောကြီးတည်းက မေမေနဲ့ဝင်ခလာက သိနေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြသလားဟု စဉ်းစားပြန်တော့လည်း သူ့သေချာသိနေပါသည်။

မေမေနဲ့ဝင်ခလာက အစောကြီးတည်းက သိနေတာ လုံးဝမဖြစ်
နိုင်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။

ဒါဆိုဘာလဲ... .

ဘာကြောင့်မေမေနဲ့ဝင်ခလာက ခုလိုရင်းရင်းနှီးနှီးကြီးဖြစ်နေ
ရတာလဲ။

ဘာကြောင့်လဲ... .

သူ့အထပ်ထပ်စဉ်းစားပေမယ့် အဖြေကလုံးဝထွက်မလာခဲ့ပါ။

သို့သော် မေမေ့အပေါ်တော့ သံသယဝင်လာခဲ့ပါသည်။

မေမေက သူ့ကိုမခေါ်စဖူး ဘာကြောင့်ဒီနေ့မှ နေ့လယ်စာစား
ဖို့ ခေါ်ရသလဲပေါ့။

သံသယသာရှိပေမယ့် အဖြေကိုမသိနိုင်သောကြောင့် ခေါင်း
ကိုသာ လေးပင်စွာခါယမ်းလိုက်မိပါသည်။

♦ ♦ ♦

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၆)

“ဟင်! သားဆံပင်တွေ”

“ရှုပ်တာနဲ့ ရှင်းလာတာ”

ဟုဆိုသောသားကို မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို ကြည့်နေမိပါသည်။

သူက အတက်ချီကွေ့ကို အိမ်ထိန်းအဒေါ်ကြီးထံ ကမ်းပေးပြီး ဖေဖေနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေနေကောင်းလား”

“မင်းအဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်သည်ကို ဖေဖေက လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်သော အပြုံးကို သူမြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်ပါသေး၏။

“သားအဖချင်းဆိုပေမယ့် ခုလို ပြောင်းလဲနားလည်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲ။ မင်းကိုခုလိုဖြစ်စေချင်ပေမယ့် မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးဘူး။ ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုမှပေါ့။ အမှန်က မင်းကိုအိမ်ထောင်ရက်သားကျစေချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ငါလောဘမကြီးပါဘူး။ မင်းကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ မင်းစိတ်ကြိုက်နေပါ။ ခုလောက်ထိလေး ပြုပြင်ခဲ့တာနဲ့တင် ကျေနပ်ပါပြီ”

“အမှန်က ဘွန်း အဲလိုပုံနေချင်လို့ နေခဲ့တာပါ။ လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ရှိသင့်တယ် ထင်လို့ပါ”

“မှန်တာပေါ့၊ ရှိသင့်တာပေါ့။ မင်းအဆင်မပြေတာရှိရင် ပြောပါ။ ငါ့ကို အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ကြည့်ရှုခွင့် ပေးသင့်တယ်လေ”

“နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဖေဖေ”

“ပင်ပန်းရောပေါ့၊ နားလေ”

ဟု ဆိုသဖြင့် သူက ဖေဖေကိုနှုတ်ဆက်သလိုကြည့်ကာ ထရပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့ မေမေက သူ့နားသို့အပြေးလေးလိုက်လာကာ...

“အခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်။ မင်းတို့သားအဖဆုံရင်

ဘာတွေဖြစ်မလဲလို့ ရင်တမမနဲ့အမြဲနေလာရတာ။ အမှန်က အဲ့ဒီနှလုံးရောဂါက မင်းဖေဖေမဖြစ်ရဘဲ ငါဖြစ်ရမှာ”

ဟုဆိုတော့ သူက ရယ်မယောင်လေး ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ကြိုက်လှချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ လှပတဲ့ဆံပင်တွေကို ညှပ်လိုက်ရတာလဲ”

“ရှုပ်တာနဲ့ ရှင်းခဲ့တာလို့ဖြေပြီးပြီပဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဒါဆို ဒီဆံပင်တွေကို အချိန်ပေးပြီး သ၊ နေရမှာလား။ အဲလောက်ထိ ဘွန်းမှာ အချိန်ရှိလို့လား”

ဟုဆိုပြန်တော့လည်း ဒေါ်သီတာမှာ ငြိမ်ကျသွားခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ပြီးနောက် တစ်ခုခုကိုသတိရသွားပုံမျိုးနှင့် ဘွန်းကိုပြုစုပျော်တော်ကြည့်ကာ...

“နေ့လယ်က ဘာဖြစ်လို့ရောက်မလာတာလဲ”

ဟု ရုတ်တရက်ကြီးပင် ကောက်ကာငင်ကာမေးလာပြန်တော့ အဖြေကို ရုတ်တရက်မစဉ်းစားနိုင်ဖြစ်သွားပြီးမှ ဟန်မပျက်ပင်...

“အစည်းအဝေး... ရုတ်တရက် အစည်းအဝေးရှိလို့”

“လူလူပြောတော့... မင်း လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်မိနစ်ကပဲ အဆော

၁၇၆ ♦ မယ်ခိုင်

တလျှင်ထွက်သွားတယ်ဆို”

ဟု စေ့စပ်သေချာသောမေမေက သူ့ကိုမယုံသင်္ကာနှင့် တရား
ခံဖမ်းသလိုမေးလာတော့ မလိမ္မော်ညာတတ်တဲ့သူက...

“မေမေ၊ ဝင်ခလားနဲ့ ဘယ်တုန်းကသိနေတာလဲ”

“မင်းရောက်လာခဲ့သားပဲကိုး”

“ဘယ်အချိန်က သိတာလဲ”

“မင်းကို ဝင်ခလားက မိန်းကလေးလို့ထင်နေပုံရတယ်”

“ဝင်ခလားနဲ့ဆိုဖို့ တမင်ခေါ်လိုက်တာလား”

“ဝင်ခလားနဲ့သား တော်တော်ပတ်သက်သလား”

“နောက်ဆို ဘွန်းရှေ့ ဝင်ခလားကို ခေါ်မလာပါနဲ့မေမေ”

“အဲ၊ ဧကန္တ၊ သား၊ ဝင်ခလားကိုချစ်နေတာလား”

သူပြန်မဖြေနိုင်လောက်အောင်ပင် ဆွံ့အသွားရပါသည်။ သူ
ကိုယ်၌က ဘယ်တုန်းကမှမစဉ်းစားခဲ့ဖူးတဲ့မေးခွန်းမျိုးမို့ ရုတ်တရက်
ပြန်မဖြေလိုက်နိုင်ပါ။

“ရင်ထဲမှာ မရှင်းနေတာ ဝင်ခလားကြောင့်လား။ အဲဒါဆို
တော့ ရင်ထဲကကိစ္စကို အရင်ရှင်းလိုက်ပါလား သား”

“ဝင်ခလားက ဘွန်းကို အဲ့လောက်ထိမလွှမ်းမိုးနိုင်ဘူးမေမေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟန်ဆောင်နှလုံးသား ♦ ၁၇၇

“အဲဒါကိုတော့ သားကိုယ်သားအသိဆုံးပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
သားကို မေမေပြောချင်တယ်။ တဒင်္ဂအတွင်းသိလိုက်တဲ့အသိကို လက်ခံ
နိုင်ရမယ်။ အဲဒီအသိကိုသာ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ငြင်းပယ်နေမယ်
ဆိုရင် ပြင်မရတဲ့နောင်တနဲ့ တစ်ဘဝလုံး အရိုးထုတ်သွားရလိမ့်မယ်။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အသိဆုံးပဲ... ကိုယ့်အပြင် တစ်ပါးလူက ကိုယ့်
အကြောင်းကို အကုန်မသိနိုင်ဘူး။ ဝင်ခလားက တော်တော်စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေတယ်။ မေမေအကဲခတ်မိသလောက်တော့ သူ့ရဲ့မူရင်းစိတ်က ဖြူ
တယ်။ သားဘာဖြစ်လို့ ဝင်ခလားကို အဲလိုကြီး တိဖြတ်လိုက်ရတာလဲ”

“အဲလိုပြောရလောက်အောင် ဘွန်းနဲ့ဝင်ခလားက ပတ်သက်
မှု မကြီးဘူးမေမေ”

“ဒါဆို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် အကြောင်းမဲ့
သက်သက်ရှောင်ဖယ်နေရတာလဲ”

“ဘွန်းက ဘာကိုရှောင်ဖယ်ရမှာလဲ”

“ဘာလို့ ဝင်ခလားကို လာမတွေ့တာလဲ”

သူဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိပါ။

“ဘာလို့ရောက်နေခဲ့လျှက်နဲ့ ဆိုင်ထဲဝင်မလာတာလဲ။ ဝင်ခလား
ရှိနေလို့မဟုတ်လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သူ့ကိုကြောက်လို့လို့ မေမေထင်နေသလား”

“ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ”

“မေမေ အထင်လွဲနေပြီ... မေမေစဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဘွန်းက ငယ်ကတည်းက ကိုယ်စိတ်မပါတဲ့အလုပ်ကို ဘယ်တုန်းကလုပ်ခဲ့ဖူးသလဲ”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်သီတာမှာ တွေ့ဝေသွား၍ သူကဖိပြီး...

“ရှင်းနေတာပဲ၊ ဝင်ခလာကိုမခင်လို့ မတွေ့ချင်တာ။ ရှုပ်နေတဲ့ဆံပင်တွေကိုတောင် ရှင်းလာမှတော့ မေမေသဘောပေါက်သင့်တယ်”

“သားကို မေမေမွေးထားတာပါ... ဒါကိုမှ မေမေစိတ်တိုင်း မကျတာပဲ။ ဒါ သားရဲ့ပုံမှန်အကျင့်မှမဟုတ်တာ၊ လုပ်ယူနေတာ။ သား ဘာကိုရင်မဆိုင်ရဲနေတာလဲ... ဟင်။ ဘွန်း၊ မေမေ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်း”

ဟုပြောတော့ သူ့မှာ ချောင်ပိတ်မိသွားသူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားရ၍...

“သား ပင်ပန်းနေပြီမေမေ”

ဟုပြောကာ ထွက်ပေါက်ရှာလိုက်မိပါသည်။

သည်တော့မှ သားကိုချစ်တဲ့မိခင်က ထရပ်ကာ...

“နားလေ၊ မေမေဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရပါတယ်”

“နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး စဉ်းစားပေါ့သားရယ်၊ သားကိုယ်သားထက် မေမေက သားကိုပိုမသိနိုင်ဘူး”

“မေမေ၊ ဝင်ခလာကို မဆွဲထားပါနဲ့တော့”

“သားကြောင့်လို့ထင်နေသလား”

သူပြန်မဖြေပါ။

“ဝင်ခလာ တစ်ခုခုသိသွားမှာကို ရင်မဆိုင်ရဲတာမဟုတ်လား”

ဟုမေးသော်လည်း သူကပြန်မဖြေဘဲ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်ပါသည်။ ပြန်မဖြေရခြင်းက မေမေ့ကိုဂရုမစိုက်၍မဟုတ်ပါ။ သူ့ကိုယ်၌ က ဒီအဖြေကိုမသိလို့ဖြစ်၏။

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ သားကြောင့် ဝင်ခလာကိုသိခဲ့တာဆိုပေမယ့် သားနဲ့ဝင်ခလာကြားမှာ မေမေက ဘာမှမရှုပ်ပါဘူး။ ဒါက သားတို့ကိုစွဲလေ၊ မေမေဝင်မပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဝင်ခလာကို မေမေခင်တယ်၊ အဲဒါက သားအပိုင်းနဲ့ မဆက်စပ်ဘဲခင်တာ။ ဝင်ခလာက ဖော်ရွေပြီး လူတစ်ယောက်ကိုပျော်အောင် လုပ်နိုင်တယ်။ ဝင်ခလာနဲ့နေရတာ၊ စကားပြောရတာက လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေရတာနဲ့တူတယ်။ လူသားဆန်တယ်။ ပျော်ရွှင်ရတယ်။ ဝမ်းနည်းရတယ်။ ကြည်နူးရတယ်။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါး

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၈၀ ♦ မယ်နိုင်

တယ်။ မေမေတို့အတွက် ရှားပါးတာ၊ မရှိတာမှန်သမျှ ဝင်ခလာမှာ ရှိတယ်။ ဝင်ခလာကိုတွေ့နေရတာ ပျော်တယ်ဆိုရင် အဲဒါ ရှစ်ဆယ့်ငါးရာ ခိုင်နှုန်း မှန်တယ်။ သားနဲ့ပတ်သက်ပြီးတွေးတာက ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း ပါပဲ။ ဒါကြောင့် သားစိတ်မပူပါနဲ့။ ဟုတ်ပြီလား။

ဟုသားဆို၍ မေမေက ထ၊တွက်သွားသဖြင့် သူ့မှာ စိတ်အိုက်အိုက်နှင့်ပင် လည်ပင်းမှာချည်ထားသောနက်ခံတိုင်ကို ဖြစ်သလို ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

သူ့စိတ်ထဲ ရှုပ်ထွေးနေရပါသည်။

မေမေ့ကြောင့်လား။ ဝင်ခလာကြောင့်လား။ သူ့စိတ်ကြောင့်လားဆိုတာ ဝေခွဲမရနိုင်အောင်ကို သူ့ရင်ထဲအဖြေကို ဆန်စစ်၍မရပါ။

မေမေ့စကားတွေက ဘာကိုရည်ညွှန်းတာလဲ။ မေမေ့စွဲစွဲဖြောဆိုသွားခဲ့သလိုပဲ သူ့သဘောထားက ဝင်ခလာအပေါ် သက်ရောက်မှုခံခဲ့တာလားဆိုတဲ့ မိမိကိုယ်ကို သံသယဝင်မိခြင်းက ခံစားချက်ကို ဆိုသွင်းစေရပါသည်။

ထိုသို့ မိမိကိုယ်ကိုဆန်းစစ်မိခြင်းက ဝင်ခလာကိုသတိရစေပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟန်ဆောင်နှလုံးသား ♦ ၁၈၁

ထို့ကြောင့်ပင် ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်မိ၏။ သို့သော် နံပါတ်တွေပေါ် ရွှေလျားနေတဲ့သူ့လက်တို့မှာ တစ်ပိုင်းတစ်စပင် ရပ်တန့်သွားရပါ၏။

သူ့စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်ပင် ဖုန်းကို ကုတင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး ဂူငူကြီး ထိုင်ချပစ်မိပါတော့သည်။

♦ ♦ ♦

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၇)

ဒီနေ့တော့ အထည်ချုပ်စက်ရုံသို့သွားရမည့်ရက်မို့ စာရင်းတွေ
ကိုစစ်ပြီး လူလူနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့ရာ စက်ရုံအဝင်ဝသို့ရောက်တော့
မန်နေဂျာက ဆီးကြိုနေ၍ ထူးဆန်းတယ်ဟုတော့ ထင်မိသားပင်။

ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ရုံးခန်းထဲသို့ရောက်တော့...။

“ဒီနေ့စက်ရုံကို သတင်းထောက်ရောက်နေတယ် သူဌေး”

“ခင်ဗျားဖိတ်ထားတာလား”

“စူပါဗွိုင်းစာနဲ့သိလို့ ပါလာတာပါ”

“ဘာပြဿနာရှိသလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပြဿနာတော့မရှိပါဘူး။ ကောင်းတယ်လို့ပြောလို့တောင်ရပါတယ်။ အခုဈေးကွက်ထဲဖြန့်တော့မှ ဒီစိုင်းတွေကို ကြော်ငြာပြီးသားဖြစ်သွားတာပေါ့။ သူက သတင်းရေးတဲ့နေရာမှာ တော်တယ်လေ”

“မိတ်ဘဲလာတဲ့ညှပ်သည်ကို ကောင်းကောင်းကြိုဆိုရမှာပေါ့”

“ဟို... သူဌေး”

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ဒေါ်ခင်ဝင်း။ ပြောစရာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနိုင်ပါတယ်”

“သတင်းထောက်က သူဌေးကို အင်တာဗျူးချင်တယ်လို့ပြောလို့ပါ”

“ကြိုဆိုရမှာပေါ့”

“အခုမှပဲ အလုံးကြီးကျသွားတော့တယ်”

“ကျွန်တော်က အဲလောက်ထိပဲ ဆိုးနေသလား”

“အဲလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး စိုးရိမ်နေတာပါ”

“သတင်းထောက်က ဘယ်မှာလဲ”

“ညှပ်ခန်းမှာပါ သူဌေး”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက ထရပ်ကာ ကပ်လျှက်အခန်းဖြစ်သော ညှပ်ခန်းသို့ဝင်လာခဲ့သည်တွင် ကင်မရာကို စနစ်တကျပြင်ဆင်နေသူကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေ့လိုက်ရပါ၏။

“မင်္ဂလာပါ”

ဟု သူက အသံပြုရင်း နှုတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်တော့ မော့လာခဲ့သော ထိုလူမျက်နှာကြောင့် သူ့ရင်ထဲထိတ်သွားရပါ၏။

သို့သော် ထိုလူက ဘာခံစားချက်မှမရှိပုံမျိုးနှင့် ခပ်တည်တည်ပင် ထရပ်ကာ သူ့ကိုပင် လက်ကမ်းလာပါသေး၏။

သူကလည်း ကြောင်နုနုဖြစ်နေသည့်စိတ်ကို ဖြေဖျောက်ကာ ကမ်းပေးလာသောလက်ကိုဆွဲကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ၏။

“စတုတ္ထမြောက်ဆိုတွေ့ခြင်းအတွက် ဝမ်းသာပါတယ် ဘွန်း။ ဪ၊ ဆောရီး... မစ္စတာဘွန်း”

ကြောင်နုသွားခြင်းကို ဘယ်လိုမှထိန်းချုပ်၍မရနိုင်တော့ပါ။

ပုံပျက်နေသောဘွန်းကို နမိတ်က အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှ...

“ကျွန်တော်တို့ အေးဆေးစကားပြောလို့ရမလား”

ဟုဆိုသဖြင့် ဘွန်းက ဘေးမှာပါလာသော လူလူနှင့်မန့်နေရာ ဒေါ်ခင်ဝင်းကို စွဲကြည့်လိုက်၏။ ထိုအကြည့်ကိုသဘောပေါက်သော ထိုနှစ်ယောက်က...

“ဒါဆို အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြပါ။ ကျွန်တော်တို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

စက်ရုံမှာ စစ်ဆေးစရာရှိသေးလို့”

ဟု ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောကာ ထိုနှစ်ယောက်ထွက်သွားတော့မှ...

“မြင်ဖူးတယ်ဆိုပြီး အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားနေခဲ့တာ။ ခင်ဗျားက စရိုက်နှစ်မျိုးရတဲ့လူပဲ။ တွေ့လိုက်တဲ့အချိန်တိုင်း ပုံစံတွေက ကွဲပြားခြားနားနေတတ်တယ်”

“ခင်ဗျား ဒါပဲပြောစရာရှိလား”

“ပထမက စိမ်းလန်းစိုပြည်မှာ၊ ဒုတိယအကြိမ်က ညစ်ပေတဲ့ ရေတွေ စိုနေတယ်။ တတိယက လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့၊ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သိပ်စမတ်ကျတဲ့ဆံပင်ပုံဆန်းဆန်းကိုပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ စမတ်ကျတဲ့စက်ရုံမှူးအနေနဲ့”

“ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိုစူးစမ်းတာက ခင်ဗျားတို့သတင်းထောက်တွေ ရဲ့ဉာဉ်လား”

“ဘာပဲပြောပြော ခင်ဗျားက သိပ်ကိုစမတ်ကျတဲ့လူပါ။ ဝင်ခလားကတော့ ခင်ဗျားကိုတော်တော်အထင်လွှဲနေပုံရတယ်”

“ခင်ဗျားပြောချင်တာ ဒါပဲလား”

“ကျွန်တော်လေ့လာမေးမြန်းလို့ပြီးသွားပါပြီ။ ခင်ဗျားလာမယ်

ဆိုလို့ တမင်စောင့်နေတာ။ ဘွန်းဆိုတဲ့လူက ခင်ဗျားလိုအတတ်သိနေသလိုဖြစ်လို့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှုတ်ဆက်သင့်တယ်ထင်လို့ပါ။ ခင်ဗျားက ကျေးဇူးရှိဖူးတယ်လေ”

“ဒါတွေ ကျွန်တော်သတိမရတော့ဘူး”

“ခင်ဗျားနဲ့ဝင်ခလားက ဒီလောက်ပဲလား”

“ခင်ဗျားစိုးရိမ်နေသလား”

“အဲ့ဒီမေးခွန်းက ခင်ဗျားဖြေဖို့ပါ”

“ခင်ဗျားရဲ့ဝင်ခလားက ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ကဲ၊ ဒီလောက်ဆို ရှင်းလောက်ရောပေါ့”

ဟုဆိုကာ ထရပ်လိုက်ပြီးမှ...

“ခုလိုတကူးတကလာရောက်မေးမြန်းတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါ ကျွန်တော့်အလုပ်ပဲ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်ရုံပြုံးလိုက်ပြီး ထွက်ဖို့ ကြံရွယ်ချိန်မှာတော့...

“ခင်ဗျားနဲ့ခင်လို့ရလား”

ဟူသောအသံကြောင့် ခြေလှမ်းတွေက ရပ်တန့်သွားမိပါသည်။

၁၈၈ ♦ မယ်နိုင်

“ကျွန်တော် ခင်များကိုခင်ပါတယ်။ ဝင်ခလာနဲ့ အလုပ်တွေ
မပါဘဲနဲ့ပေါ့”

“ကျွန်တော့်မှာအချိန်မရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုသာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

ထွက်သွားသောဘွန်းရဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး နိမိတ်ရင်ထဲ မဝင်
စဖူးအထင်ကြီးသွားခြင်းက တိုးဝင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ဘွန်းဟာ တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီး တိကျသူဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်း
သွားမိသည့်အတွက်ကြောင့်ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း ဝင်ခလာက အချိန်တိုတိုတွင်း ခင်နေရတာ
ပဲဟု သိမြင်သွားခြင်းနှင့်အတူ မျက်ခုံးတဖက်ကို ပင့်တင်လိုက်မိပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၈)

“ဝင်ခလာ၊ နင်အခုတလော ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု သူ့ရှေ့မှာ ဂူကြီးထိုင်နေသော ဝင်ခလာကို တည့်တည့်
ပဲ တည်တည်ကြီးမေးပစ်လိုက်သည်တွင် ဝင်ခလာက မျက်လွှာကိုပင့်
ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခုတလော တဒီဒီနဲ့ ဖုန်းမဆက်ဘူး။ ဘယ်သွားရအောင်
ဘာလုပ်ရအောင်လည်းမပြောဘူး”

“နင်က အဲဒီလိုလုပ်ခံချင်လို့လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ခါတိုင်းနဲ့မတူတော့ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတာပေါ့။ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ့ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ။ ငါဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ”

“နင်ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ပါဘူး”

“နင်ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာကိုသိမှ ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ရမှာပေါ့”

“ငါ အခုဘွန်းကိုတွေ့ချင်ရင်ရော၊ နင် ငါ့အရှေ့ခေါ်လာပေးနိုင်မှာမို့လား”

“ဘာ!”

“နင်လည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး။ သူ့ကိုမွေးခဲ့တဲ့အမေတောင် အဲလိုမတတ်နိုင်မှတော့ နင်ဆို ပိုဆိုးပေါ့”

“ဝင်ခလာ”

“ငါနေရတာ မပျော်ဘူး”

“နင်အဲလောက်ထိပဲ ဘွန်းကိုသံယောဇဉ်ရှိလား။ ဘာကြောင့်လဲ...ဟင်”

“မိန်းကလေးချင်းဆိုတော့ နင်နဲ့ပြောမရတာတွေလည်းပြောလို့ရတယ်။ နေရာတကာအတူသွားလို့ရတယ်”

“မိန်းကလေးချင်း...”

“အင်း၊ ငါ ဘွန်းနဲ့နေရတာပျော်တယ်”

“အကယ်၍ နင်သိပ်ခင်တွဲဘွန်းက မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုရင်ရော နင်၊ ခင်ဦးမှာလား”

“အရူးလား”

“နင်သိပ်ခံစားရလိမ့်မယ် ဝင်ခလာ”

“နင် ဆေးရုံသွားပြသင့်နေပြီ နိမိတ်”

“နင်တကယ်ပဲ ဘွန်းကိုသိပ်တွေ့ချင်နေသလား”

“ရှုမတတ်ပဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ လာ၊ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့”

ဟုဆိုပြီး သူမလက်ကိုရုတ်တရက်ဆောင့်ဆွဲလိုက်သဖြင့် သူမမှာ ကိုးရိုကားရားနှင့် သူနောက်မှ ဒရွတ်တိုက်ကြီးလိုက်ပါခဲ့ရပါသည်။

“နိမိတ်... ဘယ်လဲ”

ဟုသူမက ယက်ကန်ယက်ကန်လေးနှင့်မေးနေပေမယ့် မျက်လုံးတွေ နီရဲနေသောနိမိတ်က သူမကို ကားပေါ်သို့တွန်းတင်ကာ...

“နင်၊ ဘွန်းကိုသိပ်တွေ့ချင်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်”

သူမ နိမိတ်ကိုမယုံနိုင်လောက်အောင် ပြူးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

၁၉၂ ♦ .မယ်ခိုင်

နိမိတ်က ဘာကို ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်ကြီးစိတ်ဆိုးနေရတာလဲ။

နိမိတ် ခုလိုကြီး ဇွတ်တရွတ်နိုင်စွာ သူမကိုစိတ်မဆိုးခဲ့ဖူးတာမို့ သူမရင်ထဲ လန့်တော့လန့်မိသားပင်။

သူမကို စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ ကားကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီး မောင်းနေခဲ့သော နိမိတ်က မီးပွိုင့်တွေများစွာကို အလီလီကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးမှ ခမ်းနားပြီးမြင့်မားသော အဆောက်အဦးကြီးရှေ့တွင် ကားကိုထိုးရပ်ကာ သူမကို ကားပေါ်မှဆွဲချလိုက်ပါ၏။

“နိမိတ်၊ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“သွားလေ... နင်ပဲ ဘွန်းကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုသွားလေ”

“ဟင်”

“အဲဒီထဲမှာ နင့်ရဲ့ဘွန်းရှိတယ်။ သွားလေ... သွား”

“နိမိတ်”

“နင်မသွားရဲဘူးလား။ လာ၊ ငါပို့ပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် သူမရဲ့လက်ကိုဆောင့်ဆွဲပြီး ဝင်ခဲ့သည်တွင် အဆောက်အဦးကြီး၏အဝင်အထွက်မှန်တံခါးတွင် အထဲမှထွက်လာသူနှင့် ပက်ပင်းတိုးသွားရပါတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟန်ဆောင်နှလုံးသား ♦ ၁၉၃

“ဟင်!”

နှစ်ဖက်လုံးမှာ အနည်းငယ်ကြောင်အမ်းသွားရပေမယ့် ဘွန်းက ဟန်လုပ်ကာ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဖြတ်ကျော်ဖို့ပြင်လိုက်စဉ်တွင်...

“မင်းကို ဝင်ခလာက သိပ်တွေ့ချင်နေတယ် ဘွန်း”

ဟူသော နိမိတ်ရဲ့အေးစက်စက်စကားသံက ထွက်ပေါ်လာရပါသည်

“အဲဒါ နင်သိပ်တွေ့ချင်နေတဲ့ ဘွန်းလေ၊ ဘာလို့မခေါ်သေးသလဲ”

သူမမျက်လုံးကို သူမမယ့်နိုင်လွန်း၍ နှုတ်ခမ်းဖျားမှစကားလုံးများပင် ထွက်ကျမလာခဲ့တော့ပါ။

သူဟာ ဘွန်းလား။ ဒါမှမဟုတ် တခြားလူလား...

သို့သော် သူမရဲ့ဘွန်းကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် သူမတို့တက်လှည့်လာကာ...

“ကျွန်တော့်မှ အချိန်မရှိတူး နိမိတ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်အသိထဲမှာ ဝင်ခလာဆိုတာမရှိဘူး”

ဟူသော ခပ်ပြတ်ပြတ်ဆိုကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်ကာ ကားပေါ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တက်သွားသောလူကို သူမမှာ မမှတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုကားလေး မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ...

“ကဲ၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“သူက ဘွန်းလား”

“သူပြောသွားတဲ့စကားသံကို မကြားလိုက်ဘူးလား”

“ငါ အိပ်မက်မက်နေတာလား နိမိတ်”

“ငယ်တည်းက နိုင်ငံခြားမှာနေတယ်။ ယူထားတဲ့ဒီပလိုမာတွေလည်း တစ်သိကြီး။ သူ့ဖာသာသူ... ဘဝကိုကြိုက်သလိုပုံနဲ့နေပြီး နေရက်တွေကို ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်းကျော်ဖြတ်ပြီး ဝတ်ချင်သလို ဝတ်စားပြင်ဆင်ခဲ့တာက P.K ရဲ့ လက်ရှိမန်နေဂျင်း မစွတာဘွန်းပဲ။ သူက နင်သိထားတဲ့ ဘွန်းအမှန်ပဲ ဝင်ခလား”

“အီး... ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ဟုရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် မျက်နှာကြီးကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ထားလိုက်တာကြောင့် သူမအစား စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေးနေတဲ့ နိမိတ်ပင်လျှင် ကြောင်နသွားရပါသည်။

“ဝင်ခလား၊ ရရဲ့လား”

“ငါက သူ့ကိုမိန်းကလေးမှတ်လို့ စကတ်ဖစ် ဆွဲတင်ခိုင်းသေး

တယ်... အီး”

ထိုအခါမှာတော့ နိမိတ်ရင်ထဲ တင်းကြပ်မှုတွေ ပြေလျော့သွားကာ ပြီးလာခဲ့ပါတော့သည်။

“အီး၊ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်။ ငါဘာတွေပြောပြီး ဘာတွေလုပ်လဲ”

“ကဲကဲ၊ ရှက်မနေနဲ့တော့”

“မရှက်လို့ရမလား၊ သူနဲ့ငါနဲ့အတူတောင် အိပ်ခဲ့သေးတယ်”

“ဘာ!”

“အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ ပင်ပေါင်ရိုက်ရင်း မောလို့လဲချလိုက်တာ။ အား၊ အဲတုန်းက ငါက အင်္ကျီကို မလုံမမြဲဝတ်ထားတာ။ အီး... ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ဟု ရှေးရှေးတုန်းက အကြောင်းအရာတွေကို အတွေးထဲမှာ တွေးရင်းရှက်နေခဲ့သော သူ၏သူငယ်ချင်းဝင်ခလားကို ကြည့်ရင်းပင် စောစောက စိတ်မကြည်လင်တာတွေက ဘယ်ပျောက်လို့ပျောက်သွားကုန်မှန်းမသိအောင်ပင် စိတ်ကြည်လင်လန်းဆန်းပြီး ရယ်နေမိပါတော့သည်။

ဝင်ခလားကြောင့်ပဲ ခဏတွင်းမှာရယ်ရသည်။ ဝမ်းနည်းရသည်။

စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ပျော်ရသည်လေ။ အဲလောက်ထိအောင်ပင်

၁၉၆ ♦ မယ်ခိုင်

ဝင်ခလာဆိုသည့်မိန်းကလေးက နိမိတ်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်သူတစ်ယောက်
ပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၉)

ကုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်၊ ဘေးတစောင်းအိပ်လိုက်၊
ဟက်လက်လန်ချလိုက်၊ မှောက်ခုံကြီးအိပ်လိုက်နှင့် ရောက်တာရာရာဖြစ်
နေမိခဲ့သည်မှာ အိပ်ရာခင်းတွေ တွန့်ကြေရှုပ်ပွကုန်သည်ထိပင်။

“ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိဘူး... ပူနေတယ်၊ ပြီးတော့
ဗုန်နေတယ်၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

ဟုစိတ်ပျက်စွာပင် ညည်းညူမိပြန်ပါသည်။

“ရေကူးရမလား၊ ဒါလည်း မလုပ်ချင်ဘူး၊ အဲ၊ အိမ်သန့်ရှင်း
ရေးဆိုရင်ရော၊ ဟား၊ ဒါလည်းမလုပ်ချင်ဘူး၊ ဘာမှလည်းစိတ်မပါဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုဆိုကာ ပက်လက်လှန်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။

ဖြူလွှနေသောမျက်နှာကြက်မှာလည်း ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ဆိပ်ချောချောပုံရိပ်က ဖေါ်လာပြန်ပါသည်။ ပြီးနောက် ဆံပင်တိုတိုနှင့်သိပ်ကိုစမက်ကျခန့်ညားသောရုပ်သွင်...

“ဟား၊ ငါ့ရူးသွားပြီလားမသိဘူး”

ဟု ညည်းညူလိုက်ပြီး မှောက်အိပ်ပစ်လိုက်ပြန်ပါ၏။

“တူ! တူ! တူ!”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ဖုန်းကို မကြည့်ဘဲ စမ်းကာ ယူလိုက်ပြီး...

“ဟဲလို”

“ဆောရီး... ဝင်ခလား”

အေးစက်လှသော ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် သူမမှာ အမိန့်ပေးစရာမလိုလောက်အောင်ပင် ကုတင်ပေါ် ငုတ်တုတ်ကြီး ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပါ၏။

“မထင်မှတ်ဘဲဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီထဲမှာ ငါဘက်က လွန်သွားတာရှိရင် တောင်းပန်ပါတယ်။ ငါတောင်းပန်တာကို မင်းလက်ခံပါ။ မိ

ဘဝမှာ ပထမဆုံးပြောဖူးတဲ့စကားမို့ပါ”

စကားသိပ်များသောသူမပင် ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောနိုင်လောက်အောင် ဆွံ့အသွားခဲ့ရပါသည်။

“ဟဲလို၊ ဝင်ခလား၊ နားထောင်နေရဲ့လား”

ဟု တစ်ဖက်မှ အမေးစကားဆိုလာခဲ့တော့မှ...

“ဘာလို့ မသိဘူးလို့ပြောရတာလဲ”

“ခဏလောက်အချိန်ပေးလို့ရမလား။ မင်းလာသည်ဖြစ်စေ၊ မလာသည်ဖြစ်စေ အခုငါရှိတဲ့နေရာတော့ပြောပြမယ်။ ငါ အခု ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ။ မင်းနဲ့ပထမဆုံးဆုံခဲ့တဲ့နေရာမှာ ထိုင်နေတယ်”

ဟုဆိုပြီးတော့ ပြတ်တောက်သွားသောဖုန်းလိုင်းကြောင့် သူမမှာ ခုပဲကောက်ကာငင်ကာထပြီး ပြေးလိုက်ရမလို့၊ ထိုင်ရမလို့ထရမလို့နှင့် တကယ်ကို ဖေဝေဝါဖြစ်သွားရတာပါ။

သို့သော် နောက်ဆုံးမှာတော့ သင့်၏မသင့်၏ဆိုတာကိုချင့်ချိန်မနေတော့ပါဘဲ ရင်ထဲကဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ကန်ဘောင်သို့ပြေးလာခဲ့ရာ မှောင်ရီပျိုးစအလင်းရောင်ပါးပါးလေးအောက်မှ သူ့ကိုငြိမ်သက်စွာတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ကန်ရေပြင်ကိုငေးကြည့်နေသော သူ့အသွင်က သိပ်ကိုတည်

ငြိမ်ခန့်ညားလွန်းလှပါသည်။

ကြည့်ပါဦး။ သူမသိခဲ့တဲ့ သိပ်လှသောဘွန်းတဲ့လေ။

သိပ်လှပသောအင်္ကျီလှလှတွေနေရာမှာ ဘာလို့အရောင်မရှိတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီက နေရာယူနေတာလဲ။

ဘာလို့ သိပ်လှပတဲ့ဒီဆံပင်တွေကို ခုလိုတိုတိုကြီးညှပ်ပစ်ရတာလဲ။

ဘယ်လိုပဲပြောင်းလဲပြင်ဆင်ထားပါစေ သိပ်ကိုစွဲဆောင်မှုရှိသောဘွန်းကတော့ စမတ်ကျကျပင် သူမမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နေရာယူနေဆဲပါ။

သူမသိပ်ကိုတွေ့ချင်ခဲ့သောဘွန်းကို သူမမြင်နေရပေမယ့် သူမရဲ့ခြေထောက်တွေက ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါသည်။

အိမ်ကနေ အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်လာခဲ့သော သူမရဲ့ခြေထောက်တွေက ဘာလို့ပြေးမသွားသေးတာလဲ။

သူမစိတ်ထဲ ဝေခွဲမရဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

ခုချိန်ထိ ဘွန်းရှေ့ကို သွားရေးမသွားရေးဆိုတာ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးပါ။

သူမစဉ်းစားနေမိပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သွင်ပြင်ပြောင်းလဲသွားတဲ့ဘွန်းကို သူမက ဘယ်လိုအသုံးအနှုန်းမျိုးနဲ့ ခေါ်ရမှာလဲ။ ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးကိုစပြီးပြောရမှာလဲ။

သေချာပါသည်။ သူမမှာ ဘွန်းကိုစတင်နှုတ်ဆက်စရာစကားလုံးက မရှိမနေခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် လှည့်ပြန်ဖို့ဆုံးဖြတ်ခိုက်မှာ သူမဘက်လှည့်လာခဲ့သောဘွန်းကြောင့်...

“ဝင်ခလာ”

ထိုအသံကိုမကြားရတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ...

“ဝင်ခလာ”

ထပ်မံခေါ်လိုက်တဲ့ ဘွန်းရဲ့ဒုတိယအသံကို ကြားရချိန်မှာတော့ သူမရဲ့ခြေထောက်တွေက အလိုလိုနေရင်း ဘွန်းထဲသို့ တိုးကပ်သွားခဲ့ပါသည်။

“အချိန်တိုတိုတွင်းမှာ ငါ အဲဒီလောက် သံယောဇဉ်ထားမိလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှမတွေးခဲ့မိဘူး ဝင်ခလာ”

“နင်ဘာလို့ ငါ့ကိုအကြာကြီး မဆက်သွယ်ဘဲ နေရတာလဲ”

ဟု သူမကမေးလိုက်ချိန်မှာတော့ ဘွန်းက သူမကို ပြိုဆင်းလှလှအကြည့်များနှင့်သာ ဖြေကြားနေခဲ့ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာလို့ အမှန်တိုင်းမပြောခဲ့တာလဲ”

“တမင်လိမ်ချင်စိတ်မရှိပါဘူး”

“နင်ဟာ ဒီလိုလူလို့ ငါမထင်ခဲ့ဘူး ဘွန်း။ နင့်ကို ငါသိပ်ခင်တာ။ နင်ဘာလို့ငါ့ကိုညာရတာလဲ”

“နင်က ငါ့ကိုမိန်းကလေးလို့ထင်ပြီး စကားတွေပြောနေတာကို ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း မခံစားရဘူးလို့ထင်နေသလား။ ပထမဆုံးပါပဲ။ နင့်ကိုတွေ့ပြီးမှ ငါ့ဘဝကိုငါ့ခြင်ခဲ့တာက ပထမဆုံးနာကျင်မှုပဲ”

“ဘွန်း”

“ငါက မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး၊ အခြောက်ပါ။ အဲဒီလိုပြောရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကိုမခင်ပါနဲ့ ငါက အခြောက်ပါ။ အဲလိုပြောရမှာလား...ဟင်”

“ဘွန်း”

“နင် ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်”

“ဒါကြောင့် ငါ့ကိုလာတွေ့တာလား”

“ဒီလိုနာကျင်မှုနဲ့ ခွဲကြမှာထက်စာရင် ကောင်းသေးတာပဲ”

“နင့်အခက်အခဲနဲ့နင်ပဲ။ ငါက နင့်ကိုဘာလို့စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ နင် ငါ့ကိုမခင်တော့ဘူးမဟုတ်လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငါ့ရင်ထဲမှာခံစားရတယ်။ ငါ့ကိုအကြာကြီးထားခဲ့တာကိုရော၊ မသိဘူးလို့ပြောတာကိုရော ခံစားရတယ်”

“ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် ငါ့ကိုအဲလိုကြီးတော့ မထားခဲ့သင့်ဘူး။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပူသလဲသိလား။ ငါ့ဘဝမှာ နိမိတ်ကလွဲရင် နင်က ပထမဆုံးသူငယ်ချင်းပါ”

“ဝင်ခလာရယ်”

“နင် ငါ့ကိုမခင်လို့ ပစ်ထားတာမဟုတ်လား။ အေးပေါ့၊ နင်တို့က ချမ်းသာတာကို လုပ်တိုင်းဖြစ်တာပေါ့။ အခုသူငယ်ချင်းရချင်လည်း ဖြစ်တယ်။ အခု နိုင်ငံခြားသွားချင်လည်းဖြစ်တယ်။ နင်က ငွေရှိတာကိုး”

“ဝင်ခလာ”

“ငါသွားတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ကျလုလုမျက်ရည်လေးကို ပုတ်ခတ်ဖယ်ရှားပြီး ထမယ်ကြတော့...

“မိန်းကလေးလို ဝတ်စားပြင်ဆင်ခဲ့တယ်”

ဟု အေးစက်စက်အသံက ထွက်ပေါ်လာ၍ ဘာစကားများ ထွက်ပေါ်လာဦးမလဲဟု နားစွင့်လိုက်မိပြန်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငါ့စိတ်ကလည်း ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး”

ဟုဆိုပြီး စကားအစပျိုးလာခဲ့ပါသည်။

“ငါ့ဖေဖေမှာ သိပ်ချစ်ရတဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်။

ငါ့မေမေကိုမချစ်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့တာဘဲ။ ငါမှတ်မိနေတယ်။ ဖေဖေရဲ့ စိမ်းကားမှုတွေကြောင့် မေမေ့ခိုခဲ့ရတာတွေကိုပေါ့။ အဲဒီတည်းက ငါ့ ရင်ထဲမှာ ဆူးတစ်ချောင်း စူးဝင်နေခဲ့တယ်။ ငယ်ငယ်တည်းက ဖေဖေ ကို အမြင်မကြည်လင်ခဲ့ဘူး။ ငါ့ကိုသိပ်မျှော်လင့်နေတဲ့ဖေဖေရဲ့စိတ်ကို ငါနှိပ်စက်ချင်မိတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုပုံသွင်းနေတဲ့ဖေဖေရဲ့အစီအစဉ် ကိုအရှံ့တိုက်ခဲ့တယ်။ ငါ့လမ်းက မှားနေတယ်ဆိုတာ ငါသိလာခဲ့တယ်။ ဖေဖေက ငါ့ကိုမွေးခဲ့တာပဲ။ ငါ့စိတ်ကို သူ့အစောကြီးကတည်းက သိနေ တယ်။ သူ့ရောဂါသည်းနေချိန်မှာ ငါ့ကိုပြောတယ်။ သူ့စိတ်ထိခိုက်တယ် တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်ကို သူဘယ်တော့မှမပိတ်ပင်ဘူးတဲ့။ ဒီ စကားက နည်းပေမယ့် ငါ ဖေဖေကိုနားလည်သွားတယ်။ လေယာဉ်တက် ခါနီး ပြောသွားတဲ့စကားက ငါ့ကိုတကယ်ပြောင်းလဲစေခဲ့တာပါ။ စာာ လဲ... နင်သိချင်လား”

“အင်း”

“ချစ်တတ်လာတဲ့တစ်နေ့မှာ သူ့ကိုနားလည်လာမယ်တဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမတို့နှစ်ယောက်ကြား ခေတ္တမျှတိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ရပါသည်။

ဘွန်းကပဲ ထိုတိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွဲလိုက်ပါသည်။

“ငါပြန်ရတော့မယ်၊ ဝင်ခလား”

ဟုရုတ်တရက်ကြီးပြောတော့ သူမက ဘွန်းကိုမျက်လွှာလေး ပင့်၍ ကြည့်မိလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ခုလိုအလုပ်လုပ်ပြီး တာဝန်တွေရှိလာတော့ ဖေဖေကိုပိုပြီး နားလည်လာတယ်။ ငါတို့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်လေးတစ်ခုမှာ ဒေဝီလီလည်း ရှိနေသလို လူအများကြီးရဲ့စီးပွားရေးလည်းရှိနေတယ်။ မနက်ဆို ခြောက် နာရီ အိပ်ရာထမယ်၊ ခုနစ်နာရီမှာ မနက်စာစားမယ်။ ပြီးရင် တစ်နေကုန် စာရင်းတွေ၊ ဇယားတွေ၊ လူမှုရေးတွေနဲ့ရှုပ်မယ်။ ညဆယ့်တစ်နာရီမှာ အိပ်ရာဝင်မယ်။ ဒါတွေဟာ နေ့စဉ် ငါ့ရဲ့တစ်နေ့တာတွေပဲ”

ဟုသာဆိုပြီး တစ်ပိရိပ်ထွက်ခွာသွားသော ဘွန်းရဲ့ကျောပြင် ကိုငေးကြည့်နေရသည်မှာ ရင်ထဲတွင် နာကျင်စွာခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတာလည်း မသိသလို၊ ဘာဖြစ်လို့ခံစားနေရ သလဲဆိုတာလည်း သူမကိုယ်၌က သိမနေခဲ့ပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၀)

“ဟင်! ငါ့တူမက ဒီနေ့ စောစောစီးစီးထလိုပါလား”

မီးဖိုခန်းထဲမှာ အလုပ်များနေတဲ့ဝင်ခလာကို ဒေါ်မြသီတာက တအံ့တဩလေး ရင်ဖိကာ ပြောလိုက်မိပါသည်။

သို့သော် သူမရဲ့တူမချောဖြစ်သော ဝင်ခလာကတော့ သူမကို နှုတ်ဆက်ဖော်ပင်မရဘဲ လုပ်လက်စကိုသာ ဆက်လုပ်နေရင်း...

“ဒေါ်လေး... စိတ်ဖိစီးမှုရှိနေရင် ဘယ်လိုအစားအစာမျိုးက အကောင်းဆုံးဖြစ်မလဲ”

“စိတ်ဖိစီးမှုဟုတ်လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပြောပါ”

“ငရုပ်သီးစပ်တာ ကျွေးလိုက်ပေါ့”

“ဟင်”

“ရှူးရှဲရှူးရှဲစပ်နေတော့ စိတ်ပင်ပန်းရကောင်းမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“အဲ၊ ဟုတ်သလိုလိုပဲ”

“ငယ်ဘဝလေးကိုတောင် သတိရလာပြီ”

“ဘာလဲ ဒေါ်လေး”

“စိတ်ညစ်တဲ့အချိန်တိုင်း ရခိုင်မုန့်တီ သွားသွားစားကြတယ် လေ”

“စားကြတယ်၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ”

ဟုကောက်ကာငင်ကာမေးလိုက်ချိန်မှာတော့ ဒေါ်မြသီတာရဲ့ မျက်နှာမှာ ပျက်ယွင်းသွားရကာ...

“ဒါနဲ့ ဒါ ဘယ်သူ့ဖို့လုပ်နေတာလဲ၊ ဒေါ်လေး၊ စားဖို့လား”

“ဒေါ်လေးက အဲလောက်မှအလုပ်မများတာဘဲ။ ဒါကအလုပ် များတဲ့လူအတွက်”

“အလုပ်များတဲ့လူ၊ ဘယ်သူလဲ၊ နမိတ်လား”

“အွန်ဟွန်း... ဘွန်းပါ၊ ဘွန်းအတွက် လုပ်နေတာ”

“ဘွန်း၊ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါကြောင့်မျက်နှာက ထူးခြားနေပါတယ်လို့ထင်နေတာ။ အဲ လောက်ထိပဲ သမီးအပေါ် ဘွန်းက စိုးမိုးသလား”

“မသိဘူး၊ အခု ဘွန်းပျော်သွားအောင်လုပ်ချင်တာပဲသိတယ်”

“ဘာတွေချက်နေတာလဲ”

“မချက်ရသေးဘူး၊ စီစဉ်နေတုန်းပဲရှိသေးတယ်”

“ဘာတွေစီစဉ်ထားလဲ”

“မုန့်လာဉာ၊ ခရမ်းသီး၊ ဗူးသီး၊ ပန်းမုံလာပွင့်၊ ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ ဝက်သားကို ရေဆေးထားတယ်။ ပြီးတော့ ငါးဖယ်ကိုထောင်းထားတယ်။ ဘယ်လိုစီစဉ်ရမှန်းမသိလို့ စိတ်ညစ်နေတာ”

“ဒေါ်လေး လုပ်ပေးရမလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒေါ်လေးဆိုင်သွားချိန်နီးပြီပဲ၊ သွားပါ... သမီး ရအောင်လုပ်ပါ့မယ်”

“ဟွန်း၊ ဘွန်းက သိပ်ကံကောင်းတာပဲ။ ငယ်ပေါင်းကြီးနိမိတ် တောင် သမီးလက်ရာကိုမစားဖူးတာ။ တော်တော်ကုသိုလ်ကံမဟုတ်ဘူး”

“ဒေါ်လေးအတွက်ရော သမီးပိုချက်လိုက်မယ်”

“အမလေး၊ ရပါတယ်တော်၊ သာဓုပါ။ ညည်းတိုသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ပဲ ဝအောင်စားကြပါ”

“ဒေါ်လေးလည်း အသက်ကြီးလာပြီပဲ”

“လေးဆယ့်ခြောက်က ကြီးလို့လား”

“မသိဘူးလေ၊ စကားများလာတာကိုး”

ဟု စပ်ပြီးပြီးလေးပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်မြသိတာမှာ တူမချောကို မျက်စောင်းကြီးရွယ်လိုက်ပြီး...

“လူကြီးကို နောက်တောက်တောက်နဲ့”

ဟုသာပွစိပွစိပြောပြီး ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် တူမတော်ကို လည်ပြန်ပြီး ကြည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။ မီးဖိုဘေးမှသာ ဟိုဟာကိုကိုင်၊ ဒီဟာကိုကိုင်နှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေသေးသောတူမကို ပြုံးပြီးကြည့်နေမိလိုက်၏။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ တက်ကြွလန်းဆန်းနေလိုက်တာ မျက်နှာလေးကို ကြည့်လို့ပါလား။ တူမလေးက ဒီလိုပုံဆိုပြန်တော့လည်း သူမကိုစိတ်ချမ်းသာစေမိသားပင်။

ဘွန်းနဲ့မတွေ့ရတဲ့ရက်တွေများကဆို မိုင်တွေနေလိုက်တာများ

သူမကိုပင် စိတ်မချမ်းသာမှုတွေ ကူးစက်ကုန်ရသည်ထိပင်။

တူမချော ပျော်လျှင် သူမလည်းပျော်ရသည်ဖြစ်၍ သူမလည်း စိတ်ချမ်းသာစွာ လှပသစ်လွင်စွာဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ဆိုင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်ထိ တူမတော်မှာ မီးဖိုခန်းထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်၍မပြီးနိုင်သေးပါ။

တူမတော်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပေမယ့်လည်း အလုပ်များနေသည့် တူမတော်ကတော့ သူမကိုပင် မကြည့်ဘဲ နှုတ်ဆက်နေ၍ သူမရင်ထဲ ခိုးလို့ခုလုဖြစ်ရပါသေးသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဘွန်းဆိုတဲ့မိန်းကလေးအပေါ်ထားတဲ့ တူမတော်ရဲ့လေးနက်မှုကို ပို၍သိမြင်သွားရပါသည်။ သူမဆိုင်တွင် ဝယ်သူတွေ နှင့်စကားပြောနေခိုက် နိမိတ်က ရေးကြီးသုတ်ပြာနှင့်ရောက်ရှိလာပြီး...

“ဒေါ်လေး၊ ဝင်ခလာရော”

ဟု တွေ့တွေ့ချင်းပင် နေကောင်းလားဘာလား မမေးတော့ဘဲ လိုရင်းကိုပြောချလာခဲ့ပါသည်။ သူမက နိမိတ်ကိုမျက်လွှာလေးပင့်ကာ အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ဖုန်းဆက်ကြည့်လေ”

“ဖုန်းပိတ်ထားတယ်”

“အိမ်မှာရော”

၂၁၂ ♦ မယ်နိုင်

“မရှိဘူး၊ ဖုန်းလည်းဆက်လို့မရတော့ ကျွန်တော်စိတ်ပူနေတာ... တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလားလို့”

“ဘွန်းကို နိမိတ်သိလား”

“ဘွန်း”

“ဘွန်းရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုသိရင် ဆက်ကြည့်ပါလား... မနက်က ဘွန်းဆီသွားမယ်ဆိုပြီး ချက်နေပြန်တယ်”

“ဗျာ!”

“ဘွန်းကိုတော့ မနာလိုချင်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို လေးနက်တာ သားရေ”

ဟု သူမက အမှတ်တမဲ့ပြောလိုက်ပေမယ့် သိသိသာသာပင် ပျက်ယွင်းဒိုကျသွားသောနိမိတ်ရဲ့မျက်နှာကြောင့် သူမစကားက ဘာမှားသွားသလဲဟုပင် ပြန်ဆန်းစစ်မိသည်ထိ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပါသည်။

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ် ဒေါ်လေး”

“အေးအေး...”

ဟုသာပြောလိုက်ပေမယ့် ဒီကောင်လေး တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုဟု တွေးမိလိုက်ပါသေးသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၁)

“သူဌေး ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်”

ဟု လူလူကပြောသဖြင့် စစ်နေလက်စာရွက်စာတန်းတွေကို ကြည့်ရင်းပင်...

“ကြိုချိန်းထားတာ မရှိပါလား”

“သူဌေးရဲ့သူငယ်ချင်းပါ”

“သူငယ်ချင်း”

သူ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်ချိုးကာ စဉ်းစားလိုက်၏။ ပွပ်ပွပ်လား၊ မောင်းမောင်းလားဆိုတာပဲဖြစ်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒါမဖြစ်နိုင်ပါ။ ပွမ်ပွမ်ရော မောင်းမောင်းရော သူ့ရဲ့အလုပ် တည်နေရာကိုမှ ဂဃနဏမသိတာဘဲ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟိုလေ၊ သတင်းထောက်နမိတ်နဲ့အတူ ဆုံခဲ့ဖူးတဲ့မိန်းကလေးပါ”

ဟုပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ သူ့မှာ ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်ပြီးသားဖြစ်သွားရပါသည်။ ခုလိုကြီး ကျွဲနွေပျက်စွာထရပ်မိပြီးကာမှ သူ့ဂုဏ်ပုဒ်ကိုသတိရသွားပြီးမှ မလုံမလဲပင် လူလူကိုအကဲခတ်ကာ နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြီး လည်ချောင်းရှင်းကာ...

“အင်း၊ လွှတ်လိုက်ပါ”

ဟုပင် ခပ်တည်တည်ကြီးပြောလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားမှုတွေအပြည့်ပါ။ သူမက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ဆီလာရသလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မတွေးတတ်နိုင်လောက်အောင်ကို စိတ်လှုပ်ရှားနေမိပါသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့လဲလားမသိ၊ စားပွဲပေါ်မှ ဘောပင်ကိုပဲ ဆွဲကိုင်ရမလို့၊ ကွန်ပျူတာပဲနှိပ်ရင်း အလုပ်များနေယောင်ဆောင်ရမလို့ပင် ရောက်တတ်ရာရာကြီးဖြစ်နေမိပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်ခလာ ရောက်လာခဲ့ရင်တော့ သူကသိပ်ကို

တွေ့ချင်မြင်ချင်ပြီး စောင့်မျှော်နေတဲ့ပုံမဖြစ်ချင်တာတော့အမှန်ပါ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြားတော့မှ စိတ်တွေကိုစုစည်းလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှစာရွက်စာတမ်းတွေကို ဆတ်ခနဲဆွဲကိုင်ကာ...

“ဝင်လာပါ”

ဟု စိတ်လှုပ်ရှားနေသောအသံကိုထိန်းသိမ်းပြီး ခပ်တည်တည်ပင် အမိန့်သံဆန်ဆန်ကိုလုပ်ယူကာ ပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါမှာတော့ ပွင့်သွားသောတံခါးချပ်နှင့်အတူ လူလူရောသူမပါဝင်လာပြီး လူလူက ပြန်ထွက်သွားပြန်ပါသည်။

သူမကိုဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ချင်ပေမယ့်လည်း အလုပ်များနေသောပုံမျိုးဖြစ်ချင်၍ ကြည့်ချင်သည့်စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ကာ...

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဟုအေးစက်စက်မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီအတိုင်းပဲ လာခဲ့တာပါ”

“ထိုင်လေ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက ဧည့်လက်ခံသည်ဟုထင်ရသော ဆက်တီပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့လေးဝင်ထိုင်ကာ ကိုင်လာသောစတီးချိုင့်ကြီးကို စားပွဲ

ပေါ် တင်လိုက်ပါသည်။

သူမဘဝတွင် ဒါပထမဆုံး အနေကျိုးဖူးခြင်းဟုထင်ပါသည်။

ဘွန်းက ချမ်းသာတယ်ဆိုတာသိပေမယ့် ဒီလောက်ခမ်းနားကြီးကျယ်သောရုံးခန်းကြီးမှာ ဒီလောက် ဝန်ထမ်းတွေကို စနစ်တကျ အုပ်ချုပ်နေသူဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ထင်မထားခဲ့တာအမှန်ပါ။

သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းနေရပါသည်။

ဘွန်းရဲ့အေးစက်စက်စကားသံတွေနှင့် ဘွန်းရဲ့ရာထူးကုဏ်ရှိန်က သူမကိုသိမ်ငယ်စေတာတွေအမှန်ပါ။

စေတနာအပြည့်နှင့် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ကာလာခဲ့ပြီးမှ မှားသွားပြီလားဟု အထပ်ထပ်တွေးမိနေစဉ်မှာပဲ...

“ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

ဟူသောအေးစက်စက်စကားသံက ထပ်မံထွက်ပေါ်လာ၍...

“တမင်လာခဲ့တာပါ။ နင်အလုပ်ဆက်လုပ်ပါ။ ငါ ပြန်တော့မယ်”

ဟုပြောတော့ သူ့မှာ ပြာဝေသွားကာ ရောက်တတ်ရာရာကိုင်ထားဆဲဖြစ်သောစာရွက်တွေကိုပစ်ချပြီး သူမထံလျှောက်လာပြီးမှ သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဘာစကားကိုစပြော၍ ပြော

ရမှန်းမသိအောင် စဉ်းစားနေလိုက်ပါသည်။

“ချိုင့်ကြီးက ဘာတွေလဲ”

ဟု မျက်စိခလုတ်တိုက်ရာ ပြောချလိုက်ရာ...

“စားစရာတွေ ထည့်ထားတာပေါ့”

“စားစရာ”

“အင်း၊ တကယ်တော့ ငါ နင်နဲ့နေလယ်စာစားမလို့”

သူ့ရင်ထဲ ပျော်သွားရပါသည်။

ဝင်ခလာက သူ့ကို ခါတိုင်းလို ခင်မင်တော့မှာမဟုတ်ဘူးဟု

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့ရတာပါ။

သို့သော် ဝမ်းသာဟန်မပြဘဲ...

“ဘာဟင်းတွေ ထည့်ခဲ့လို့လဲ”

“နေလယ်စာ စားပြီးသွားလို့လား”

“စိုးရိမ်လို့ပါ”

“စိုးရိမ်လို့”

“နင်အလုပ် ဆက်လုပ်ပါ။ ငါကရတယ်”

ဟုပြန်တော့မလိုလိုနှင့်ပြောလိုက်သော အသုံးအနှုန်းကြောင့်

သူက နာရီကိုကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲပြီးပါ။ ဒါ ငါ့ရဲ့ပုံမှန်နေ့လယ်စာစားချိန်ပဲ”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူမရင်ထဲ ပျော်ရွှင်သွားခြင်းက မသိ
မသာတိုးဝင်လာခဲ့ပါသည်။ သို့သော်...

“သူဌေး နေ့လယ်စာစားချိန်ရောက်ပါပြီ”

ဟူသောသတိပေးသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်ဝင်လာ၍ ပျော်
ရွှင်မိသွားခြင်းက စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်သွားရပေမယ့် သူမဖြေလိုက်သောအဖြေ
က သူမကို ထပ်မံ၍ကြည်နူးသွားစေပြန်ပါသည်။

“ဒီနေ့တော့ ဒီမှာပဲစားတော့မယ်” တဲ့လေ။

သူက ထိုသို့ဖြေပြီး သူမကိုလှစ်ခနဲပြုံးပြလာခဲ့သည်ကို သူမ
က မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်ပါသေးသည်။

သူမက ဝမ်းသာအားရနှင့်ပင် စတီးချိုင့်ကြီးကိုဖွင့်ကာ ခြင်းထဲ
မှပါလာသောပန်းကန်ပြားထဲ ထမင်းကိုထည့်လိုက်ပြီး ပြင်ဆင်ပေးလိုက်
ပါသည်။

သူကတော့ ရေနွစ်ခွက်ယူလာကာ သူမဘေးတစ်ခွက်၊ သူ့
ဘေးတစ်ခွက်ချလိုက်တော့ ထမင်းစိုင်းလေးမှာ ပြီးပြည့်စုံသွားရ၏။

“နင် ပုစွန်စားသလား”

“အမှန်ပြောရရင်တော့ ငါက ပင်လယ်စာသိပ်မစားဘူး”

“ဟင်!”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါက ပင်လယ်စာကြိုက်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါက ပင်
လယ်စာချည်း ချက်လာတာ”

“စားပါတယ်၊ သိပ်မကြိုက်တတ်တာပါ”

“နင်ဘာကြိုက်သလဲ ငါ့ကိုပြောထားပါလား၊ ဒါမှငါက စီစဉ်
ခဲ့လို့ရမှာပေါ့”

“နောက်လည်းလာပွဲဦးမလို့လား”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ သူမထံမှရုတ်တရက်ငြိမ်ကျသွားပြီး...

“ဆောရီး၊ နင်က အလုပ်များတဲ့ဟာကို”

ဟုပြောလျှင် သူ့မှာ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားကာ
ပုစွန်တစ်ကောင်ကိုသာ ဇွန်ဖြင့်နှိုက်လိုက်ပြီး စားပစ်လိုက်ပါ၏။

“ရွတ်၊ ဟူး... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ စပ်လိုက်တာ”

“စပ်တာကောင်းတယ်လေ၊ စပ်ရင် ဒါလေး... စား”

“ဒါက ဘာလဲ”

“ငါးဖယ်သုပ်လေ၊ သူက အချဉ်”

“အချဉ်”

“အင်း၊ ဒါက ပန်းမုံလာကြော်၊ အဲဒါက အချို”

“အချို”

“အင်း၊ ဒါက ငါးခြောက်ဖုတ်၊ ဆီဆမ်းထားတာ... အင်”

“အင်”

“အင်း၊ ဒါက ဖန်းခါးသီးကို မီးကင်ပြီး ထောင်းထားတာ
အဖန်”

“အဖန်...”

“အင်း၊ ဒါက ကြက်ဟင်းခါးသီးကြော် အခါး”

“အခါး...”

“အင်း၊ ချို၊ ချဉ်၊ ဖန်၊ ငါ၊ စပ်၊ ခါး အရသာစုံစုံပဲ။ ကဲ၊
အဆင်မပြေဘူးလား”

“ဝင်ခလာ”

“အင်း”

“မင်း၊ ရူးသွားပြီလား”

“စေတနာနဲ့ပါ။ ဗီတာမင်၊ စုံရင် လှပကျန်းမာမယ်”

“ဒီအရသာတွေက”

“အံ့မယ်၊ အထင်သေးလို့၊ နင်စားကြည့်ပါလား... သိပ်ကို

ကောင်းတယ်။ အရင်ဆုံး ထမင်းကိုပါ။ ပြီးရင် ပုစွန်စား။ ပုစွန်စားလို့
စပ်ရင် ပန်းမုံလာစား။ အဲဒါမှစပ်သေးရင် ငါးဖယ်သုပ်လေးစား။ အဲဒါ
မှစပ်သေးရင် ဖန်းခါးသီးနဲ့ ငါးခြောက်စား။ အဲ၊ နောက်ဆုံးမှာမှ ကြက်
ဟင်းခါးသီးကြော်၊ စားလိုက်။ လည်ချောင်းဝမှာ တစ်နေ့ရင် ရေနဲ့ကျိုက်
ချလိုက်။ အဆင်မပြေဘူးလား။ ဟဲဟဲ၊ ဒီအရသာတွေကို အဆင်ပြေ
အောင်စားနေရတာနဲ့ကို နင့်ရဲ့စိတ်ပင်ပန်းစရာတွေက တိုးဝင်ချိန်မရ
တော့ဘူး”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။
ထို့ကြောင့်ပင် သူမရဲ့ဟင်းတွေကို သူမပြောသလိုနို့ကစားပြီး ရေတစ်ကျိုက်
သောက်ကာ မြို့ချလိုက်ပြီးမှ...

“ဆောရီး၊ ဝင်ခလာ”

“ဘာလို့လဲ”

“အမှန်က အဲဒါတွေကို နင့်ကိုမပြောသင့်ဘူး။ ငါ့ကြောင့်စိတ်
ညစ်သွားသလား”

“ပိုရင်းနှီးသွားသလို ခံစားရတယ်”

“ဟင်”

“နင်ဘယ်မှာနေတယ်၊ ဘာအလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာကို မသိရ

ဘဲ ခင်နေရတာထက်စာရင် အခု နင်ဘာကိုမကြိုက်ဘူးလဲဆိုတာလည်း သိရတယ်။ နင့်မေမေနဲ့လည်း ခင်ရတယ်။ နင်က ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာလည်း သိရတယ်။ နင်ဘာအလုပ်လုပ်တယ်၊ ဘယ်မှနေတယ်ဆိုတာလည်းသိရတယ်။ ပြီးတော့ နင့်ကိုလည်း ခုလိုလာတွေ့လို့ရတယ်။ ရင်ထဲကစကားကိုလည်း သိရတယ်”

“နင် ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးတုန်းပဲလား”

“အစောတည်းက မဆိုးလို့ အဲလိုမေးဖို့မလိုပါဘူး”

“ဟမ်း”

“ရှက်တာပါ။ နင့်ကိုဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့ ငါခိုင်းချင်တာခိုင်းခဲ့လို့ ရှက်တာပါ”

ဟု သူမက မဝံ့မရဲပြောလိုက်ပေမယ့် ပြီးသွားတဲ့ဘွန်းရဲ့အပြုံးက သိပ်ကိုလှပါတယ်။

ဘွန်းရဲ့အပြုံးကိုပဲ သူမက ရှက်ဝဲဝဲလေးနှင့်...

“နင့်ဆံပင်တွေက လှတယ်”

“အမြဲပြင်နေတာကိုး”

“နင်ဘယ်မှပြင်သလဲဟင်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါ့ဆံပင်တွေက မလှလို့”

“လှတာက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ မလှချင်တဲ့လူက ဘယ်နှယောက်ရှိလို့လဲ”

“တကယ်တော့ လှဖို့မလိုဘူး”

“လှတာကို နင်က မကြိုက်မှာမို့လား”

“မှားတယ်၊ အဲဒါက လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလကပြောရင် မှန်လိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့ အခု ငါ့အတွက် ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုရင်ပဲ ရပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အလုပ်တွေလုပ်ပြီး စိတ်ဖြေလျှော့လိုက်ချိန်တိုင်း ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့လူကို သတိရနေလို့ပေါ့”

“ဟင်”

“လှတယ်လို့ခံစားချက်နဲ့ကြည့်ရင် ကြာတော့မလှဘူး။ မလှဘူးဆိုတဲ့လူက ကြည့်ရင်းလှလာတယ်တဲ့။ ငါထင်တယ်။ ဒါက စိတ်ရဲ့အခြေခံပဲလို့။ စိတ်လေးက လှနေရင် ရုပ်ဆိုးပေမယ့် ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း အဆင်ပြေလာမယ်။ ရုပ်က မှန်နေအောင်လှလည်း စိတ်ကမလှရင် ကြည့်ရင်း ရုပ်ဆိုးသွားမယ်။ ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ခံစားချက်ကတော့ ပိုပြီးချစ်ဖို့ကောင်းလာမယ်ပေါ့”

၂၂၄ ♦ မယ်နိုင်

“ငါ့ကိုရော နင်ဘယ်လိုမျက်စိနဲ့ကြည့်သလဲ”

“ဘယ်လိုမျက်စိနဲ့ ကြည့်စေချင်သလဲ”

“ငါက ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ”

“ရိုးရိုးသားသားဖြေပေါ့”

“ငါမဖြေဘဲ နင်ဖြေလို့မရဘူးလား”

“နင့်ကိုတွေ့စတုန်းက အရှင်မလေးလို့မြင်တယ်။ နောက်တော့ ဝါလေရာပါလားဆိုပြီး စိတ်ရှုပ်တယ်။ နောက်တော့ သိပ်စိတ်မရှုပ်တော့ဘူး။ ပေါက်ကရဲလေးပါလားလို့တွေးမိပြီး ခင်လာတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ တည့်တည့်မဖြေတာလဲ”

“နင့်ကို ငါလိမ်မပြောချင်ဘူး။ အမှန်တိုင်းဖြေရင် နင်စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုတာသိတယ်။ ဒါကြောင့်ပါ”

သူမရင်ထဲ မတင်မကျဖြစ်ရပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘွန်းကိုထုရိုက်ပစ်ချင်မိပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၂)

ဒေါ်လေးက ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားခန်းဝင်နေချိန်တွင် သူမက ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွဲ ထိုင်၍ကြည့်နေဖြစ်ပေမယ့် စိတ်က ထိုရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွဲတွင် ရှိမနေခဲ့ပါ။

ဘေးတွင်ချထားသောဖုန်းကိုပင် မျက်စိစွေကြည့်လိုက်။ ကိုင်လိုက်ချလိုက်နှင့် စိတ်ထဲရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေရပါ၏။

မှန်ပါသည်။

သူမက ထင်လာမည့်ဖုန်းကို မရဲတရဲနှင့်မျှော်လင့်နေမိတာပါ။

“တူ! တူ! တူ!”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖုန်းမြည်သံက ရုတ်တရက်ကြီးထွက်ပေါ်လာခဲ့၍ သူမမှာပျော်
ရွှင်သွားရကာ ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်မိခိုက် ပေါ်နေသောဖုန်းနံပါတ်ကြီး
ကြောင့် ပျော်ရွှင်နေသောစိတ်က ဘယ်ပျောက်လို့ပျောက်သွားမှန်းပင်
မသိကုန်တော့။

“ပြော...”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နင့်အသံကြီးက”

“ကောင်စုတ်၊ နင်ဘယ်တုန်းက ဒီအချိန်ဖုန်းဆက်ဖူးလို့လဲ”

“ဖုန်းဆက်တာပဲ၊ နင့်ဆီမှာ ကြိုတင်အချိန်စာရင်းပေးရဦး
မှာလား”

“ပြောပုံကိုက နည်းနည်းမကုန် စိတ်ချမ်းသာချင်စရာမရှိဘူး”

“နင့်ကို ငါသတိရလိုက်တာ နိမိတ်ရယ် လို့ပြောရင် နင်က
ငရဲကြီးမှာမို့လား”

“ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြော... မြန်မြန်”

“နင် နေ့လယ်တုန်းက ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မတွေ့လို့ပေါ့”

“မတွေ့မှတော့ အပြင်သွားနေတာပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်လိုလဲ”

“ငါ့ဟာငါ ဘယ်သွားသွားပေါ့”

“နင် ငါ့ကိုဘုတော့ပြီး ဖြေမယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် ငါကဆက်
မေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်က ဘုတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါပျော်တယ်”

“ရူးနေပြီလား”

“ငါ နင်နဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ပြောစရာရှိလို့ပေါ့”

“ဂျပန်ဝက်အူလုပ်မနေနဲ့၊ ပြောစရာရှိရင်ပြော”

“တွေ့မှပြောမယ်”

“ဒါဆိုဒါပဲဟာ... ငါ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“နေပါဦး”

“မနေဘူး”

“ငါစိုးရိမ်လို့ပါ ဝင်ခလော”

“ဟင်”

“ငါစိုးရိမ်နေလို့ပါ”

“အရူး... ဘာမှန်းမသိဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟုသာ ပွစိပွစိပြော၍ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပါသည်။

“ဒု! ဒု! ဒု!”

ဒုတိယအကြိမ်ဖုန်းထပ်မြည်လာချိန်မှာတော့ သူမက နံပါတ်ကိုပင်မကြည့်တော့ဘဲ အရစ်ရှည်နိုင်လွန်းသောနိမိတ်ကို ရန်တွေ့ပစ်ပါတော့သည်။

“နင့်စကားတွေက ပြောလို့ကုန်နိုင်ဦးမှာလား နိမိတ်”

“ဝင်ခလား... ငါပါ”

“အဲ၊ အင်း... အဟီး... ဘွန်း”

“ဘာတွေရန်စွာနေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး နိမိတ်မှတ်လို့ ဟဲဟဲ...”

“နိမိတ်က ဝင်ခလားနဲ့တော်တော်ရင်းနှီးတယ်ထင်တယ်နော်”

“အင်း... ကြာပြီဆိုတော့ တော်တော်သိတယ်”

“နိမိတ်နဲ့ဝင်ခလားက အမျိုးတွေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... သူငယ်ချင်းပါ”

“သူငယ်ချင်း”

“အင်း... အကောင်းဆုံးသူငယ်ချင်း အာလာဒင်နဲ့တူတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မွေးနေ့တိုင်းလည်း လက်ဆောင်ပေးတယ်၊ ထူးခြားတဲ့နေ့တိုင်းမှာလည်း လက်ဆောင်ပေးတယ်၊ ပြီးတော့ ပျော်ရတယ်၊ အင်း၊ နိမိတ်မပေးဖူးတာက ပန်းစည်းပဲရှိတယ်”

“ပန်းစည်း”

“အင်း၊ အဲဒါက ချစ်ခွင့်ပန်မှပေးရတဲ့အမျိုးလို့ပြောတယ်”

“ဪ”

“ဗိုက်ထဲမှာ ပူပူကြီးဖြစ်မနေဘူးလား”

“အင်း... ဖြစ်နေတယ်”

“စိတ်ညစ်သေးလား”

“အွန်ဟွန်း... မညစ်တော့ဘူး”

“နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျေးဇူးပဲ ဝင်ခလား”

“ဟင်”

“နင်မနက်ဖြန် အားလား”

“အင်း”

“တနင်္ဂနွေနေ့လေ၊ ငါလည်း အားတယ်”

“အင်း”

“မနက်ဖြန် ဆယ့်တစ်နာရီမှာ လာခေါ်မယ်လေ။ ရလား”

“အင်း”

“အခုဘာလုပ်နေလဲ”

“ဇာတ်လမ်းတွေကြည့်နေတာ”

“ဇာတ်လမ်းတွေ”

“အင်း၊ ငါက ကိုရီးယားကားသိပ်ကြိုက်တာ”

“ဪ... ”

“ဆိုးလိမ့်၊ ကို တစ်ခေါက်တော့ရောက်ဖူးချင်တယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“လမ်းဘေးဆိုင်လေးမှာ အငွေ့တွေထောင်းထောင်းထနေတဲ့
ဟာလည်း စားချင်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါက်ဆွဲအေးလည်း စားချင်တယ်”

“ပြီးတော့ရော”

“ဟွန့်အွန်း၊ ဒါပါပဲ”

“ကိုရီးယားမိန်းကလေးရော မဖြစ်ချင်ဘူးလား”

“မဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာ။ မဖြစ်ချင်ဘူး... မြန်မာမိန်းကလေး
ဖြစ်ရတာ ကောင်းပါတယ်။ ပန်းစည်းတွေ လက်စွပ်တွေပေးပြီး ချစ်ခွင့်
ပန်မခံရတာက လွဲရင်ပေါ့။ အမှန်က ငါသိပ်စိတ်ကူးယဉ်တာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ကိုရီးယားမင်းသားတွေက မိန်းကလေးကို ကြင်ကြင်နာနာ
ပြောတယ်လေ။ မြန်မာယောက်ျားလေးက မကြင်နာဘူး။ နိမိတ်ဆို ပို
တောင်ဆိုးသေး... တစ်ခါမှကောင်းကောင်းမပြောဘူး။ မမြဲတမ်း ဗျစ်
တောက်ဗျစ်တောက်နဲ့”

“သူတို့က ဇာတ်လမ်းအနေနဲ့ ရိုက်ကူးထားလို့ပါ။ တကယ်
တမ်းတော့ ကြင်နာတဲ့စိတ်ဟာ လူတိုင်းမှာရှိတယ်။ နင်မမြင်တတ်လို့ဖြစ်
ပါလိမ့်မယ်”

“ဘွန်း”

“အင်း... ပြောလေ”

“အများကြီးပြောချင်တယ်... ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး”

“နင်အိပ်တော့နေ၊ မနက်ဖြန်မှတွေ့မယ်။ ဒီမှာ ဖုန်းဝင်နေ
လို့”

“Good night...ဘွန်း”

“Good night ”

သူမရင်ထဲမှာ လန်းဆန်းပျော်ရွှင်၍နေရပါသည်။ ထို့ကြောင့်
ပင် ဖုန်းကိုပင် ရွတ်ခနဲနေအောင် နမ်းပစ်လိုက်သေး၏။

♦ ♦ ♦

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၃)

အလှပြင်နေမိသည်မှာ မပြီးနိုင်ဖြစ်ရပါသည်။ အလှပြင်ပြီး ပြန်တော့လည်း လိုက်ဖက်တဲ့ဝတ်စုံက မျက်စိထဲမှာ ပျောက်ဆုံးနေရပါ သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ မိုးပြာရောင်ဂါဝန်လေးကိုပဲဝတ်ပြီး ဆင်း လာခိုက် ဆိုင်သွားရန်ပြင်နေသောဒေါ်လေးနှင့် တန်းတိုး၏။

“ဟင်! ဒေါ်လေး မသွားသေးဘူးလား”

“အင်း... ခုပဲသွားတော့မလို့ အဲ. ပြင်လို့ဆင်လို့ပါလား။ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အဟဲ့... သွားစရာရှိလို့”

“မျက်နှာက ဒီလောက်ကြည်နေပုံထောက်ရင် တစ်ယောက်
တည်းတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဟော၊ ကားသံကြားတယ်”

“နိမိတ်နဲ့သွားမှာလား”

“အွန်းဟွန်း... ဘွန်းနဲ့”

“ဒါကြောင့်ကိုး”

ဟုပြောကာ လက်ကိုင်အိတ်ကိုပွဲပြီး ထွက်မည်ကြံခိုက်...

“ဒေါ်လေး သွားတော့မလို့လား”

“ဟင်! နိမိတ်၊ နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ နင့်ဆီလာတာပေါ့”

“ငါ့ဆီ...”

“နင်က အပြင်သွားမလို့လား”

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ နိမိတ်ရယ်၊ သမီးက ဘွန်းကိုစောင့်
နေတာလေ။ မင်းတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် လျှောက်လည်ကြပေါ့”

ဟုဒေါ်လေးက ပြောလာချိန်မှာတော့ နိမိတ်ရဲ့မျက်နှာမှာ သိ
သိသာသာပျက်ယွင်းသွားခဲ့ပါသည်။

“ကဲကဲ... သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားပြောရစ်ကြဦး၊ ဒေါ်
လေးတော့ သွားပြီ”

ဟုသာဆိုကာ ထွက်သွားသောဒေါ်လေးရဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်
ပြီး နိမိတ်က...

“နင် ဘွန်းကိုသွားတွေ့လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်မထားဘူး”

“ဘွန်းက ငါ့ကိုတမင်ညာခဲ့တာမှမဟုတ်တာ၊ ငါ့ဖာသာ အထင်
လွဲနေတာကိုး”

“နင်ဆက်ခင်ချင်သေးတယ်ပေါ့”

“မခင်ရအောင် ဘွန်းကဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ထားလိုက်ပါတော့... ဒီနေ့ နင့်ကိုငါပြောစရာရှိတယ်။ ပြော
မှဖြစ်တော့မှာမို့ပါ။ ပြီးတော့ ပေးစရာလည်းရှိတယ်”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား”

“ဝင်ခလာ”

“အော့၊ ဘွန်း”

ဟုဆိုကာ ဝင်ခလာက သွက်သွက်လက်လက်ပင် ထရပ်လိုက်
သဖြင့် သူရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။ သူ့အတွက်တော့ အခုလို ဆီး
ကြိုမှုဆိုတာ ဝင်ခလာထံမှ မရရှိခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။

“နိမိတ်ရော ရောက်နေပါလား”

“အင်း၊ နင်တို့နှစ်ယောက် ထိုင်ကြဦးနော်၊ ဘွန်း၊ အအေး
လားအပူလား”

“ကော်ဖီပဲ သောက်တော့မယ်”

“ဟင်”

“ငါကြိုက်သွားလို့ပါ”

“နိမိတ်၊ နင့်ကိုလည်း ကော်ဖီပဲဖျော်လာခဲ့မယ်နော်”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားတော့မှ...

“ဝင်ခလာချက်တဲ့ဟင်းတွေက အရသာမှရှိရဲ့လား”

“ဟင်”

“ဒေါ်လေး ခုနမှထွက်သွားတာ။ မင်း ဒေါ်လေးနဲ့ဆုံဖူးလား”

“မဆုံဖူးဘူး”

“ဒေါ်လေးချက်တဲ့မုန့်ဟင်းခါးက လျာလည်တယ်။ သူတို့မုန့်
ဟင်းခါး လုပ်စားတဲ့နေ့ဆို ဒီအိမ်ကိုအစောကြီးလာတယ်”

နိမိတ်ရဲ့စကားကြောင့် ဘွန်းရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရပါ
သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုဒီအကြောင်းတွေ ပြောရတာလဲ”

“တစ်ခုမေးချင်လို့ပါ”

“မေးပါ”

“အဲဒီလောက်ထိရင်းနှီးကြတဲ့လူနှစ်ယောက်က လက်ထပ်ပြီး
ရင် ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ”

“ဟင်”

“သာယာပြီးချစ်စရာကောင်းတဲ့အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်နေမှာပဲ။
ဒီနေ့ပဲ ဝင်ခလာကိုချစ်ခွင့်ပန်မလို့။ ဘယ်လိုလရယ်စရာကြီးဖြစ်နေ
မလား”

“မသိဘူး... ဒီအကြောင်းတွေကို ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့လာပြော
နေရတာလဲ။ တကယ်တော့ နိမိတ်နဲ့ငါက အဲ့လောက်ထိရင်းနှီးကြသူ
တွေ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဪ... ဆောရီး”

“ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

ဟုဆိုကာ ဗန်းကလေးမပြီး ဝင်လာသောဝင်ခလာကြောင့်
စကားဆက်ပြတ်သွားကြပြီး ပျက်ယွင်းနေကြသောမျက်နှာအနေအထား
ကို ကိုယ်စီပြင်ဆင်လိုက်ကြကာ ဝင်ခလာ ကမ်းပေးသောကော်ဖီခွက်
ကို လှမ်းယူလိုက်ကြပါ၏။

“ဘွန်း၊ ဒီနေ့ဘယ်သွားမှာလဲ”

ဟု ဝင်ခလာက မေးလိုက်ချိန်မှာတော့ ဘွန်းက သူ့ကိုအကဲ
ခတ်လာ၍ သူက ဟန်မပျက်ပင် ကော်ဖီသောက်နေလိုက်ပါ၏။

“နင်က ဘယ်သွားချင်သလဲ”

“နင့်စိတ်ထဲမှာ နေရာအဆင်သင့်စဉ်းစားပြီးသားမဟုတ်လား”

“အင်း”

“အဲဒါဆို သွားမယ်လေ၊ နိမိတ်၊ နင်ရောလိုက်ဦးမလား”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ နိမိတ်က မျက်နှာပူပူပင် ကော်ဖီခွက်
ကိုချကာ..

“တကယ်တော့ ငါက နင့်ကိုအပြင်သွားဖို့ဝင်ခေါ်တာ၊ ဒါပေမဲ့
အိမ်ထဲဝင်ခါနီးမှ ဖုန်းဝင်လာတာပဲ။ ငါချက်ချင်းပဲ သွားစရာပေါ်လာပြီ။
ကဲ၊ ငါသွားဦးမယ်... ညနေမှပြန်ဆုံတာပေါ့”

“ဒါဆို ငါတို့လည်း သွားရအောင်လေ”

ဟုဆိုသဖြင့် သုံးယောက်လုံးမှာ ထရပ်လိုက်ကြပြီး နိမိတ်က
ဟောင်းနေပြီဖြစ်သော သူ၏ကားလေးပေါ်တက်လိုက်ပြီး သူမနှင့်ဘွန်း
ကတော့ သိပ်ကိုသစ်လွင်လှပသော ဘွန်းရဲ့ကားပေါ် တက်လိုက်ပါ၏။
ဘွန်းတို့ကားလေး ထွက်သွားသည်အထိ နိမိတ်ရဲ့ကားမှာ စက်

ပင်နှိုးမရသေးပါ။

ကူရှင်ကိုနှိုလိုက်ပြီး လှပသောပန်းစည်းလေးကို မျက်စောင်း
နှင့်စွေကြည့်ကာ...

“မင်းက ပိုင်ရှင်မရှိတော့ ငါလည်းအထီးကျန်တယ်”

ဟုပင် ညည်းတွားလိုက်ပါတော့၏။

အခန်း (၂၄)

“ဒါက ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ ဘွန်း”

“တကယ်တော့ နင်ချက်ကျွေးတာကို ငါသဘောကျတယ်”

“ဟင်”

“ရင်ထဲမှာနွေးတယ်၊ ငါသဘောကျတယ်။ ဒါကြောင့် နင့်ကို ကျေးဇူးဆပ်မလို့”

သူမ ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ဘွန်းက အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခု၏ရှေ့တွင် ကားကိုထိုးရပ် လိုက်ပြီး သူမဆင်းရန် ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးလာတော့ သူမက ကြည်နူး

ရွှေပဒေသာစာပေ

စွာပင် ဆင်းလိုက်ပါ၏။

သူမရင်ထဲ သိပ်ကိုကျေနပ်ရပါသည်။ ဒီလိုမျိုး အမြဲစိတ်ကူး
ယဉ်ခဲ့ရတာမဟုတ်လား...

ဘွန်းက သူမရဲ့လက်ဖျားလေးကို ခပ်ဖွဖွဆွဲကိုင်တော့ သူမရင်
ထဲ နွေးထွေးစွာခံစားရပါသည်။ ဘွန်းက သူမကိုအဆောက်အဦး၏
ဒုတိယထပ်သို့ခေါ်လာခဲ့ပြီး မှန်တံခါးချပ်ကြီးကိုဘွန်းဖွင့်လိုက်တော့ သိပ်
လှပသောပွဲတက်ဂါဝန်များက တောက်ပစွာပင် သူမကိုသရော်နေခဲ့ပါ
သည်။

“လှလိုက်တာ”

ဟုဆိုတော့ ဘွန်းက သူမရဲ့လက်ကလေးကို ခပ်ဖွဖွလေးပြန်
ဆွဲပြီး နောက်မှန်တံခါးချပ်ကို ပြန်ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်တွင်...

“ဘွန်း”

“ဒီအတောအတွင်း အဆင်ပြေရဲ့လား ပွမ်ပွမ်၊ မောင်းမောင်း
ရော...”

“ရှိုးရှမ်းထဲမှာ ဒီဇိုင်းဆွဲနေတယ်၊ နင်ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ
ဘွန်း... ဒါပေမဲ့ ဒီစတိုင်လ်က သိပ်ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်၊ သိပ်လှတဲ့နင့်
ဆံပင်တွေ နှမြောစရာဟယ်”

ဟုတခမ်းတနားပြောနေသောထိုပျိုလ်ကို သူမ ကောင်းကောင်း
မြင်ဖူးခဲ့ပါသည်။

“ဒါနဲ့ သူက...”

“ငါ ဒီနေ့ ခန်းမကိုခဏသုံးမယ်”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟုမေးလာပေမယ့် ဆက်၍မဖြေတော့ပါဘဲ သူမကိုသာ နှည့်
သိမ်မွေ့စွာကြည့်ကာ...

“ဝင်ခလာ အပေါ်တက်လေ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မျက်နှာပေါင်းတင်ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ဆံပင်ပုံသွင်းပေးမယ်၊
ငါ့ဘဝမှာ ဒါနောက်ဆုံး ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ခြင်းပဲ”

ဟုဆိုတော့ ထိုစကားလုံးက သူမရင်ထဲကိုတည့်တည့်ကြီး စိုက်
ဝင်သွားရပါသည်။ သူမရင်ခုန်နေရပါသည်။

မျက်နှာပေါင်းတင်ပြီး ဆံပင်ကိုပုံသွင်းပြီးချိန်မှာတော့ ဘွန်း
က သူမကိုလှပစွာပြင်ဆင်ပေးပါတော့သည်။

ပြီးတော့ သူမနှင့်လိုက်ဖက်သောဂါဝန်တစ်ထည်ကို သူမကို
ဝတ်ဆင်စေ၍ သူမမှာ အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲရောက်ရှိသွားသော နတ်သမီး

တစ်ပါးနယ် ခံစားနေရပါသည်။

အဝတ်လဲခန်းထဲမှထွက်လာသောသူမကို ဘွန်းက အရောင်တွေပါသောအကြည့်များနှင့်ကြည့်ကာ ဘာမှမပြောဘဲ သူ၏သူငယ်ချင်းများကိုသာ နှုတ်ဆက်ပြီး သူမလက်ကိုဆွဲကာ ဆင်းလာခဲ့ပြီးမှ မြေညီထပ်ရှိ မှန်အနက်ရောင်ကာထားသောအခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ကော်ဖီဆိုင်ပဲ”

“နင် ကော်ဖီကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“လူလည်းမရှိဘူးနော်”

“ငါ တစ်နာရီငှားထားတယ်”

“ဟင်!”

“ထိုင်လေ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမမှာ တစ်ခုခုကိုလေးလေးနက်နက်စဉ်းစားပြီး ယောင်နနပင် ဆိုဖာခုံပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပါ၏။

“တကယ်တော့ ငါ ဒီနေ့ နင့်ကိုပရိသတ်လုပ်မလို့ပဲ”

“ဟင်”

“ရင်ခုန်သွားတာလား... စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“ဘွန်း”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အချစ်နဲ့တွေ့ရင် လူတွေအားလုံးဟာ ပြောင်းလဲတတ်ကြတယ်၊ ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ... ငါ နင့်ကိုချစ်တယ် ဝင်ခလား၊ ဒီစကားကို ငါက ကဗျာဆန်ဆန်ပြောချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါမပြောတတ်ဘူး၊ နင့်ကြောင့် ငါခံစားရတယ်၊ ငါ ထပ်ပြီးမခံစားချင်တော့ဘူး၊ နိမိတ်ရဲ့ပန်းစည်းကို နင်လက်ခံလိုက်မှာ ငါသိမိရိရိတယ်၊ အကယ်၍ နင် အဲဒီပန်းစည်းကိုလက်ခံခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ငါ့အချစ်ကိုသိပြီးမှဖြစ်စေချင်တယ်”

“နိမိတ်ရဲ့ပန်းစည်း”

“နင့်ကို ဒီလိုကြီးမြန်မြန်ရင်ဖွင့်ဖို့ ငါ့မှာ အစီအစဉ်မရှိခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါစိုးရိမ်တယ် ဝင်ခလား”

“ဘွန်း”

“ငါ မင်းကိုချစ်တယ် ဝင်ခလား၊ ငါအရင်က ဘယ်လိုပဲနေခဲ့ပါစေ... နောက်ဆို ငါဟာ အကောင်းဆုံးယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် နင့်ရှေ့မှာ မားမားကြီးရှိမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

“ဘွန်း”

“ငါ့အချစ်ကို နင်ယုံချင်မှယုံပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ နင့်ကိုတကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာတော့ သိထားပေးပါ။ နင့်ကိုသိတာ နိမိတ်လောက် အချိန်မကြာသေးပေမယ့် နိမိတ်ထက်မလျော့တဲ့အချစ်က နင့်အတွက် ငါ့မှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၄၆ ♦ မယ်နီငါ

ရှိတယ် ဝင်ခလား။ ဒါကိုသိထားပေးပါ”

“ဘွန်း”

“ငါ့ကို နင့်ရင်ထဲမှာ အထင်သေးလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ အချစ်ကိုတော့ အထင်မသေးပါနဲ့။ နိမိတ်က...”

“နိမိတ် ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာပြောလို့လဲ”

“နင့်ကိုချစ်ခွင့်ပန်မယ်လို့ပြောချိန်က ငါ့ရင်ထဲမှာ နာတယ်၊ ပြီးတော့ စိတ်တိုတယ်”

“နိမိတ်က အဲ့လိုပဲပြောသလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက နင့်အချစ်ကိုမျှော်လင့်နေတယ်ဆိုတာ လေးပဲ သိထားပေးပါ ဝင်ခလား... နော်”

ဟု ဘွန်းက နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြောလိုက်ပေမယ့် သူမစိတ်ထဲ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျသွားရပါသည်။ လှပသောဂါဝန်ကြောင့်လည်း မပျော်ရွှင်ရတော့သလို သိပ်ကောင်းသောပရိသတ်လုပ်ခြင်းကိုလည်း ရင်မချနိုင်တော့လောက်အောင်ပင် အတွေးထဲမှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေရပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၅)

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သိပ်အေးသောရေခဲရေကို ခွက်ထဲထည့်ကာ တစ်ကျိုက်တည်းမော့ချလိုက်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ပါ၏။

“ဟယ်လို”

ဆိုသောထူးသံကြားတော့...

“နင့်ကိုငါတွေ့ချင်တယ် နိမိတ်၊ ဆယ်မိနစ်အတွင်း ငါ့ဆီ အရောက်လာပါ”

“ငါ ဒီမှာ... အလုပ်...”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဆယ်မိနစ်အတွင်းမရောက်ရင် နင့်ကို ငါဘယ်တော့မှမတွေ့တော့ဘူး”

“ဝင်ခလား... ဝင်ခလား”

တစာစာအော်နေပေမယ့်လည်း သူမက ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်ပါ၏။

“သမီးဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား”

“နိမိတ်ကို စိတ်တိုနေတာ”

“သမီးအပေါ် ဒီလောက်ကောင်းတာ ဘာစိတ်ဆိုးစရာရှိလို့လဲ”

“နိမိတ်က သမီးကိုချစ်ခွင့်ပန်မယ်လို့ ဘွန်းကိုပြောတယ်တဲ့”

“စိတ်အေးရတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒေါ်လေးဖြင့်စိတ်ပူနေတာ၊ နိမိတ်က သိပ်လှတဲ့ဘွန်းကိုကြိုက်သွားမှာကို”

“ယောက်ျားချင်းကြိုက်စရာလား ဒေါ်လေးရယ်”

“ဘာ!”

“အဲ...”

“ဘွန်းက...”

“ဆောရီး... ဒေါ်လေးကို အဲဒီအကြောင်းမပြောရသေးဘူး။

တကယ်တော့ ဘွန်းက မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို... ညည်းပဲပြောတော့၊ ဟွန်း... နားကိုမလည်နိုင်တော့ဘူး”

ဟု ညည်းညူပြီးမှ တူမဖြစ်သူရဲ့မျက်နှာခိုင်ကိုအကဲခတ်လိုက်ကာ...

“ဒါနဲ့ ဘွန်းနဲ့သမီးက...”

ဟုတစ်ခုခုမေးဖို့ကြံစဉ်မှာတော့...

“ဒု! ဒု! ဒု!”

“ဟွန်း... နိမိတ်ဆီကပဲ”

ဟုပြောပြီး ဖုန်းကိုနားထောင်လိုက်စဉ်မှာတော့...

“ငါမရောက်နိုင်တော့ဘူး ဝင်ခလား”

“ဘာ!”

“နင်စောင့်နေမှာစိုးလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ၊ အခု ငါ ဆေးရုံသွားတဲ့လမ်းမှာရောက်နေတယ်”

“ဘာ!”

“အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့”

“ဟင်!”

၂၅၀ ♦ မယ်နိုင်

“ဒါပဲနော်... နောက်မှပြန်သက်မယ်”

ဟုဆိုကာ တဒူဒူနှင့်ပြတ်တောက်သွားသောဖုန်းလိုင်းကြောင့်
သူမမှာ ရုတ်တရက်ဘာကိမှမတွေ့လိုက်နိုင်ပါ။

“သမီးဘာဖြစ်တာလဲ”

“အက်ဆီဒင့်ဖြစ်လို့တဲ့”

“ဘာ!”

“ဘာဖြစ်သွားလဲမသိဘူး”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဖုန်းထပ်ဆက်လေ။ ဒီကောင်လေးနှယ်
ဆွေမျိုးမိဘလည်းရှိတာမဟုတ်ဘူး... လိုက်သွားရမှာပေါ့၊ ဘာများဖြစ်
နေပြီလဲ”

ဒေါ်လေးကတော့ လူကြီးပီပီ ပွစိပွစိပြောပြီး ပြာယာခတ်သွား
ရပေမယ့် သူမမှာ မှင်တက်၍သာနေပါတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၆)

နာရီတွေက တရိပ်ရိပ်ကျော်လွန်သွားသည်အထိ နမိတ်က
သတိရမလာပါ။

ခေါင်းမှာ ဒီလောက်ဒဏ်ရာကြီးကို ရထားတာတောင် သူမ
စောင့်နေမှာစိုး၍ ဖုန်းဆက်နိုင်သေးသောနမိတ်ရဲ့စိတ်ကြောင့် သူမရင်
ထဲ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပင် ဝမ်းနည်းမိပါသည်။

ထို့ကြောင့် နမိတ်ဘေးမှတယ်မှမခွာဘဲ တစ်ချိန်လုံး နမိတ်
ကိုသာစိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ဝင်ခလာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘွန်း”

“တော်တော်ဆိုသလား”

“ဟင့်အင်း... ဆရာဝန်ကတော့ စိတ်ချရတယ်ပြောတာပဲ။
ဒါပေမဲ့ ခုချိန်ထိသတိမရသေးဘူး”

“ဘာတွေဖြစ်သွားသေးလဲ”

ဟုသာ မေးလိုက်ရပေမယ့် ဘယ်ဘက်လက်မှာ မြင်နေရတဲ့
ကျောက်ပတ်တီးကြောင့်တော့ အဖြေကိုသိနေခဲ့ပါသည်။

“ငါ့ကိုဖုန်းဆက်နိုင်သေးတော့ ဒီလောက်ထိကြီးမဆိုးဘူးလို့
ငါထင်နေခဲ့တာ”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ကောင်းလာမှာပါ။ ဆေးအရှိန်
ကြောင့်ထင်တယ်... နင်တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟင့်အင်း... ဒေါ်လေးရှိတယ်၊ သန့်စင်ခန်းဝင်နေလို့”

“ဪ”

“သူငယ်ချင်းရောက်နေတာလား”

ဟုဆိုကာ ဝင်လာသောခန့်ခန့်ငြားငြားအမျိုးသမီးကြီးကြောင့်
ဘွန်းမှာ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ဘွန်းဆိုတာထင်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လူချောပဲ၊ ဒါကြောင့် သမီးက ခဏခဏပြောနေတာကိုး”

“ဗျာ”

“ဒါနဲ့ ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“ဒေါ်လေး...”

“ရပါတယ် ဝင်ခလား အားမနာပါနဲ့... ဒါမေးသင့်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က P.k ကပါ”

“ဪ၊ ဒါကြောင့် ချမ်းသာတဲ့ပုံဖြစ်နေတာကိုး”

“အဲလိုကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူးဒေါ်လေး”

“လောကမှာ ငွေကြေးထက် အရေးကြီးတာတွေအများကြီး
ရှိတယ်။ စိတ်ချမ်းသာမှုမရှိဘဲ ငွေကြေးပြည့်စုံနေရင်လည်း ဒါဟာ သာ
ယာမှုရှိတယ်လို့မဆိုနိုင်ဘူး”

“ဒေါ်လေး...”

“လောကမှာ အရေးကြီးဆုံးက စိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ။ စိတ်ချမ်း
သာမှ ဘဝဟာ နေပျော်တာလေ”

ဒေါ်လေးစကားက ဘာကိုရည်ညွှန်းသလဲဆိုတာကို သူ နား
မလည်ပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ နားမလည်စွာပင် အိမ်ပြန်လာချိန်အထိ ဒေါ်လေးရဲ့စကားကို စဉ်းစားမရနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဒေါ်လေးရဲ့အကြည့်တွေက သူ့အပေါ် နွေးထွေးမှုမရှိတာကို ဝမ်းနည်းစွာခံစားရပေမယ့် သူမသိမမြင်ချင်ပါ။

သူ့ကို လျစ်လျူမှုကိုပေါ့။

“ဟင်! နီမိတ်၊ သတိရနေပြီလား”

ဟု ချိုင့်လေးနှင့်ဝင်လာသောသူမမှာ တအံ့တဩလေးပင် ပြောလိုက်ပေမယ့် နီမိတ်ကတော့ အပြုံးယဲ့ယဲ့ဖြင့်သာ ခေါင်းညိတ်တုန်ပြန်ခဲ့ပါသည်။

“ခေါင်းထဲမှာ နာသေးလား”

“နည်းနည်းပဲ”

“လက်ကရော အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ဒီလောက်ဒဏ်ရာများတာတောင် ငါ့ကိုဖုန်းဆက်သေးတယ်”

“နင်စောင့်နေမှာစိုးလို့ပါ”

ဟု နီမိတ်ကဆိုတော့ သူမရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားရပါသည်။ သို့သော် ဘာမှမဖြစ်သလိုဟန်ဆောင်ကာ...

“အရူး... သေရင်ရော ငါ့ကိုဖုန်းဆက်ပြီးမှသေမှာလား”

“ငါသေရင် နင်ဘယ်လိုနေမလဲ၊ ငိုမှာလား”

“သေမယ်ဆိုရင်တော့ နည်းနည်းခံစားရမှာပေါ့။ သံယောဇဉ်က အရှည်ကြီးရှိခဲ့တာကိုး”

“အချစ်ဆုံးလူက အရက်စက်ဆုံးပဲဆိုတဲ့စကားကို နင်ကြားဖူးလား ဝင်ခလာ”

“အချစ်ဆုံးက အရက်စက်ဆုံး... ချစ်ပါတယ်ဆိုမှ ရက်စက်နေရဦးမှာလား... ဪ၊ သိပြီ၊ ချစ်လွန်းလို့ မုန်း... အဲ့လိုမျိုးလား”

“အွန်ဟွန်း... ချစ်ပြီဆိုရင် နှလုံးသားက အလိုလိုနူးညံ့သွားတတ်ကြတယ်။ ချစ်သူရဲ့ဥပေက္ခာက အမှတ်တမဲ့ဆိုပေမယ့် နှလုံးသားထဲ ထူထည်ကြီးကြီးနဲ့ဝင်လာပြီး ကြေကြေကွဲကွဲခံစားရတယ်။ ချစ်သူပြောလိုက်တဲ့စိမ်းကားတဲ့စကားက စားသွားလို့ပဲ။ စိမ်းကားပြတဲ့ချစ်သူရဲ့အမူအရာက လှံချွန်တစ်ချောင်းလိုပဲ... နှလုံးသားထဲမှာ နာတယ်”

“ဘယ်ကဗျာကိုဖတ်ပြီး ရွတ်ပြနေတာလဲ၊ ကဲပါ၊ ထ... ဒီမှာ စားသောက်မယ်၊ ငါချက်ပြုတ်လာတာ”

“နင်က... ဟုတ်လား”

“ဒီတစ်ခါတော့ ချီချည်၊ ဖန်၊ ငါ၊ စပ်၊ ခါး မဟုတ်တော့ဘူး၊ သင့်တင့်မျှတတယ်”

“ငါသိတယ်... အဲဒီနေ့က ငါ ဘွန်းရဲ့ခန်းရေကိုရောက်ခဲ့တယ်။ နင်နဲ့ဘွန်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး ထမင်းစားနေကြတယ်”

“အင်း... ဒါများ ဝင်လာခဲ့ရောပေါ့”

“ဘွန်းနဲ့ပတ်သက်ရင် နင်က ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးမှာပေါ့”

“အံ့မယ်! ငါစိတ်ဆိုးမှာများ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်လို့၊ အမြဲ ငါစိတ်ဆိုးအောင် လုပ်နေကျကိုများ”

“ဘွန်းကို နင်စိတ်ပျက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်ထားခဲ့တာ”

“အဲဒါကြောင့် နင်က ငါ့ကိုဘွန်းနဲ့တွေ့ပေးခဲ့တာလား”

“အမှန်ပြောရရင် ငါရင်နာတယ် ဝင်ခလား၊ ငါ့ကိုသတ်မယ့် လက်နက်ကို ငါကိုယ်တိုင်ပေးလိုက်သလိုမျိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါစဉ်းစားမိသွားတယ်၊ ပြစ်မှုရှိရင်တော့ လက်နက်က ဘယ်သူပေးပေး အတူတူပါပဲ။ သေခြင်းရှင်ခြင်းဆိုတာ အဲဒီလက်နက်နဲ့သိပ်မဆိုင်ဘူး၊ သက်တမ်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ။ ငါဟာဘယ်လိုလူမျိုးလဲ ငါစဉ်းစားတယ်။ ငါက မဖြောင့်မှန်ချင်နေမယ်၊ ကောက်ကျစ်တဲ့လူမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“နင့်ဦးနှောက်ကို ဓာတ်မှန်ခိုက်ကြည့်တော့မှ ဖြစ်မယ်နဲ့တယ်”

“နင် ရေထဲပြုတ်ကျသွားတုန်းက ကယ်ခဲ့တဲ့လူဟာ ဘွန်းပဲ”

“ဟင်”

“ငါ့ရှေ့မှာ နင်သေရေးရှင်ရေးဖြစ်နေတုန်း ငါမကူညီနိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ငါဝမ်းနည်းခဲ့ရတယ် ဝင်ခလား။ အဲဒီခဏလေးအတွင်းမှာ နင့်အပေါ်ထားတဲ့ ငါ့ရဲ့သံယောဇဉ်ကို ကြောက်စရာကြီးလို့ ငါတွေမြင်ခံစားရတယ်။ ငါ နင့်ကိုမကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ပျော်ရွှင်အောင်ထားမယ်လို့ ငါစဉ်းစားခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်တကယ်ပျော်ရွှင်ခဲ့တာက ဘွန်းနဲ့ပါပဲ။ ငါစိတ်ထိခိုက်ရတယ်”

“ဒါကြောင့် ဘွန်းကိုမဟုတ်တာတွေ ပြောခဲ့တာပေါ့။ ငါ့ကို ချစ်ခွင့်ပန်မယ်လို့ ဘာကြောင့်နှောက်ပြောင်လိုက်ရတာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးပဲ... နင့်ကြောင့် ဘွန်းက ငါ့ကိုပရိသတ်လုပ်လာတယ်”

“နင်ပျော်လား”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

ဟု ဝင်ခလားရဲ့ မသေချာမရေရာသောအပြောစကားထဲတွင် အဖြေက ပါပြီးနေပြီကို သူနှလုံးသားက နာကြည်းစွာ မြင်တွေ့ခံစားလိုက်ရပါ၏။

အခန်း (၂၇)

သူ ဆေးရုံကဆင်းသောအချိန်တွင် ဘွန်းနှင့်ဝင်ခလာရဲ့ပုံက တကယ်ပဲ ချစ်သူတွေ ရည်းစားတွေပုံမျိုးနှင့် အပြန်အလှန်ပင် အကြည့် တွေက နွေးထွေးနေခဲ့၍ သူနှလုံးသားမှာ နာကျင်ခံစားရပါသည်။

သူရှေ့မှာပဲ ဝင်ခလာရဲ့လက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းကိုင်လိုက်သော ဘွန်းကြောင့် သူနှလုံးသားထဲမှာ နာကျင်ရပါသည်။

သူတယ်တုန်းကမှမတွေးခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ သူရှေ့မှာ ဝင်ခလာ က တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ခုလိုအခြေအနေဖြစ်သွားမှာကို ပေါ့။

ရှေ့ပဒေသာစာပေ

သူသိပ်နောက်ကျသွားပါလားဆိုပြီး အချိန်ဆွဲခဲ့မိသည်ကို နောင်တရနေမိပါ၏။

သို့သော် ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းဟာ အချိန်ကာလနှင့်ဆိုင်သလားဆိုတာကို တွေးမိတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ပြင်းပြစွာနာကျင်ခံစားရပါသည်။

သို့ကို ဘွန်းက သဘောထားကြီးစွာပင် ကားနှင့်အိမ်ကိုပေးပြီး ဝင်ခလာနှင့်အတူပြန်သွားခဲ့လျှင် သူ့ရင်ထဲက ကလီစာတွေ ဆွဲနှုတ်သလိုခံစားလိုက်ရပါသည်။

ဘွန်းရဲ့အပြုံးက ရှုံးနိုင်သူကို သယောင်လှောင်ပြောင်ခြင်းလားဟု သူ့စိတ်ထဲအထပ်ထပ်တွေးမိတော့ သူက ထိုအရှုံးကိုဝန်မခံချင်ဖြစ်သွားရကာ နောက်တစ်နေ့မှာတော့ သားနားစွာဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ဘွန်းထံဖုန်းဆက်ပြီး ကော်ဖီဆိုင်မှာတွေ့ဖို့ ချိန်းလိုက်ပါသည်။

သူက ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှထိုင်စောင့်ခဲ့ပေမယ့်လည်း အလုပ်များသောဘွန်းက အချိန်အတိအကျပင် စက္ကန့်ပင်မစွန်းဘဲ ရောက်လာခဲ့ပါ၏။

ဘွန်းက မိန်းကလေးတွေ စိတ်ကူးယဉ်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် အရင်ချိန်ကလို ခပ်နွဲ့နွဲ့မဟုတ်တော့ဘဲ သိပ်ကိုသားနားစမတ်ကျနေခဲ့ပါသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ နိမိတ်”

“မင်းရဲ့အဖိုးတန်အချိန်တွေကို ဖွဲ့ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ”

“ဝင်ခလာ မပါတဲ့အကန့်မှာလည်း မင်းကို ငါခင်ပါတယ် နိမိတ်၊ မင်းမျက်လုံးတွေက ကောင်းတယ်”

“ကျေးဇူးတင်စကားပြောချင်လို့ပါ၊ ငါဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ချိန်မှာ အားလုံးအရာခပ်သိမ်းလုပ်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ”

“ရပါတယ်... သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

“ငါ မင်းကိုမကျေနပ်ဘူး ဘွန်း။ နောက်မှပေါ်လာပြီး ငါ့ကို ကျော်တက်သွားလို့”

“ရင်ထဲကဆန္ဒဆိုတာ ထိန်းချုပ်ကန့်သတ်လို့မရဘူး နိမိတ်။ ဆိုရိုးစကားတစ်ခု ကြားဖူးမှာပေါ့။ ရွာထဲကနွား ရွာနားက မြက်မစားဘူးဆိုတာလေ”

“မင်း အဖြေရပြီဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ပေါ့”

“မင်းက ဝင်ခလာရဲ့အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေမို့ ငါအားကျတယ် နိမိတ်။ မင်းသိလား... မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဆိုတာ ဘယ်သောအခါမှ မပျက်တဲ့မှတ်တိုင်ပဲ။ အမုန်းမရှိဘူး... အမြဲတည်တည်တံ့တံ့ရပ်တည်မှုမှာရှိတယ်။ ထာဝရကောင်းခြင်းနဲ့ပေါ့။ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ ပတ်

သက်မှုအတိုင်းအတာတစ်ခုမှာပဲ လွန်ကဲခြင်းရှိတယ်။ မပတ်သက်တော့ရင် အဝေးဆုံးက လူသားနှစ်ယောက်ပဲ တကယ်တမ်းဖြစ်သွားကြရော”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ငါ ဝင်ခလာကို တကယ်ချစ်တာပါ။ ချစ်ခွင့်တောင်းပြီးပြီ။ ဝင်ခလာက လက်ခံတယ်။ ငါ ဝင်ခလာကိုလက်ထပ်မယ်လို့ပြောပြီးပြီ”

“အဲတော့”

“ဝင်ခလာက လက်ခံတယ်။ ငါ့မိဘကိုဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ။ အနီးနဲ့အမြန်တော့ ဒီမင်္ဂလာပွဲက ဖြစ်လာမှာပဲ”

“ငါ့ကိုလာကြားနေတာလား”

“ဝင်ခလာက တကယ်ပျော်နေတယ်ဆိုတာ ငါ့ထက် မင်းက ပိုသိမှာပေါ့”

“ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်ခံဖို့တော့ ခက်ခဲနေတယ်”

“ဝင်ခလာနဲ့ပတ်သက်ရင် မင်းမှာရှိတဲ့လက်နက်၊ ကစားပါ။ ငါ့မှာက သေနတ်... ကျည်ဆန်တစ်တောင့်တည်းရှိတဲ့သေနတ်ပေါ့။ ငါက အဝေးကြီးက ချိန်ပစ်နိုင်တယ်။ ငါ့ရဲ့ကျည်တစ်တောင့်က ချက်ကောင်းထိရင် တစ်ချက်တည်းနဲ့သေစေတယ်။ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ဖိစိန်ကို ချွေနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်းပဲရမယ်။ တစ်ခါတည်းပဲရ

မယ်။ မင်းကိုယ်ထားတဲ့ခားက အဝေးကြီးကိုမရပေမယ့် အကြိမ်ကြိမ်သေစေတယ်။ လူအယောက်ပေါင်းများစွာကိုပေါ့။ ငါ့ထိတ်လန့်ခဲ့ရတယ်နိမိတ်။ ငါ့ပရိသတ်လုပ်တဲ့နေ့က ဝင်ခလာက ငါ့ကိုဘာမှမပြောဘဲ ထပြန်သွားခဲ့တယ်။ မင်းက သူ့ကိုချစ်ခွင့်ပန်မယ်လို့ ငါကပြောလိုက်မိတယ်”

“ဟင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါရိုးသားချင်တယ်။ ရိုးသားစွာပဲနိုင်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ ချစ်သူရဲ့ဆန္ဒတွေကိုလည်း ရိုးသားစွာပဲ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တယ်။ ငါ့စိတ်ကူးထားတယ်... ငါတို့လက်ထပ်ပြီးရင် ဝင်ခလာသိပ်သွားချင်တဲ့ကိုရီးယားနိုင်ငံကို ဟန်းနီးမွန်းထွက်မယ်”

“မရှက်တမ်းဝန်ခံရရင် မင်း အဲဒီလိုပြောတော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ခံစားရတယ်”

“အဲဒီလိုဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒမရှိဘူး”

“အဲလိုမပြောလည်း မင်းစိတ်ထဲမှာ အဲလိုမဖြစ်ဘူးဆိုတာ မင်းမျက်လုံးကြောင့် ငါသိပါတယ်။ ဝင်ခလာ ကံကောင်းမှာပါ။ ငါလိုလူက မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့ဆန္ဒတွေကို မင်းကောင်းကောင်းဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တယ်။ ငါကျေနပ်ပါတယ်... မင်းနဲ့ငါ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရအောင်”

ဟုပြောပြီး လက်ကမ်းလိုက်ရာ ဘွန်းက ပြုံးပြီးကြီးပင် နိမိတ်

ရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ၏။

“ငါ့ကို သူငယ်ချင်းလို့သတ်မှတ်ပါ နီမိတ်”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်နားမှာ ငါက အကောင်းဆုံးသူငယ်ချင်း အဖြစ်ရှိနေမယ်။ ဒါပေမဲ့ မမေ့နဲ့... ငါ့ကိုထားတဲ့လက်နက်က ဓား နော်”

“အင်းပါ”

“ဝင်ခလာပျော်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့မင်းက ဝင်ခလာပျော်အောင် လုပ်လာရင်တော့ မင်းကို ငါအပိုင်းပိုင်းဖြစ်အောင် ခုတ်ရလိမ့်မယ်။ နားလည်တယ်နော်... မင်းတို့မာလာပွဲမှာ ငါမရှိနိုင်ရင် နားလည်ပေး ပါ”

“ဟင်”

“ဘာပဲပြောပြော အဲဒီမာလာပွဲမှာတော့ ငါမရှိချင်ဘူး။ ဟန် ဆောင်မြို့သိပ်နေရတဲ့ငါ့စိတ်ကို ဆေးကြောဖို့အချိန်လိုတယ်။ ဟန်းနီး မွန်းမှာ ပျော်အောင်နေခဲ့ကြပါ”

“ဖွင့်မပြောဘူးလား၊ မင်းနောင်တမရဘူးလား... နီမိတ်။ ဘာ ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးပဲကွာ”

တဲ့လေ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိနာကျင်ခံစားနေရမလဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒါ အနိုင်ရသူရဲ့နှစ်သိမ့်ခြင်းတဲ့လေ။

မှတ်ထားပါ၊ ဘွန်း။ ရှုံးနိမ့်သူမှာလည်း မာနလေးနဲ့ပါ။ ရှုံးမှန်း သိရဲ့နဲ့ လူသိရှင်ကြားကြေငြာမယ့်အစား မြို့သိပ်ဖုံးကွယ်ထားတာက ခွန်အားဖြစ်စေပါတယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၈)

ဝင်ခလာကိုနှုတ်မဆက်ချင်ပေမယ့် ဒေါ်လေးကိုတော့ သူခရီးသွားမည့်အကြောင်း အသိပေးလိုက်ရာ နာရီဝက်အတွင်းမှာ ဒေါ်လေးက သူ့ထံရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“သား၊ နိမိတ်၊ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ။ ဆေးရုံကဆင်းခဲ့တာ မကြာသေးဘဲကို”

“ခဏပါ၊ ဒေါ်လေး၊ သတင်းမှဆိုးပဲ... သတင်းလိုက်ရင်း စိတ် အပန်းဖြေရင်း ခဏပါ”

“သားရယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဝင်ခလာတို့မင်္ဂလာဆောင်က ဒီလနှစ်ဆယ်ရက်နေ့နော်”

“အဲဒါကြောင့်လား”

ဟုဆိုတော့ သူက ဒေါ်လေးထံ တစ်ခုခုကိုပေးလိုက်၍ ဒေါ်လေးက ကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်! လေယာဉ်လက်မှတ်”

“ဒါ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပါ”

“သားစိတ်ထဲမကောင်းဖြစ်နေသလား”

“အခုမြင်နေရတဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့အကြည့်နဲ့တင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နွေးနေပါပြီ”

“သားဟာ ဒေါ်လေးရဲ့တူသားပဲဆိုတာ ဘယ်တော့မှပြောင်းလဲ မသွားပါဘူး။ ဒေါ်လေးဆီ ခါတိုင်းလိုပဲလာပါ။ အိမ်ကိုလည်းဝင်ပါထွက်ပါ။ ဝင်ခလာသွားရင် ဒေါ်လေးလည်း တစ်ယောက်တည်းပါ။ မင်းဟာ လည်း ဒေါ်လေးရဲ့သွေးသားလိုပါပဲ”

“ကျွန်တော့်ကို အဲလိုခင်မင်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်လေး။ ကျွန်တော်လည်း ဒေါ်လေးကိုမိဘလိုဆွေမျိုးလိုသဘောထား ပါတယ်”

“ဒေါ်လေးစိတ်မကောင်းဘူးကွယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်လေးရဲ့။ ကျွန်တော်ပျော်နေပါတယ်”

“ဘယ်ရောက်နေတယ်... ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲဆိုတာ ဒေါ်လေးကိုဖုန်းဆက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးလည်း ကျန်းမာရောဂရိုက်နော်။ ဝင်ခလာ မရှိရင် ပိုပြီးဂရိုက်ပါ။ ဒေါ်လေးက အသက်ကြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပြန်လာပါ့မယ်။ အခုက ခဏပါ”

“အေးကွယ်၊ ကောင်းကောင်းသွားပြီး ကောင်းကောင်းပြန်လာ နော်။ သိပ်ကောင်းတဲ့မိန်းကလေးတွေ့ရင်ပြော။ ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင် လက်ဆွဲပြီး ပေးစားမယ်”

ဟုပြောတော့ သူက ဒေါ်လေးကိုချစ်ခင်လေးစားစွာပင် ကြည့် နေပါတယ်။

“ဒါနဲ့ ဘာနဲ့သွားမှာလဲ”

“ကားနဲ့ပါ။ ညနေငါးနာရီထွက်မှာ”

“ကဲ၊ ပြင်ဆင်စရာရှိတာပြင်ဆင်ဦး။ အချိန်လည်း နီးနေပြီ။ ခုပဲ သုံးနာရီခွဲနေပြီ။ ဒေါ်လေးလည်း ပြန်ဦးမယ်။ ဆိုင်ကို ဒီအတိုင်းပစ် ထားခဲ့တာ။ အဲ၊ ဝင်ခလာကိုနှုတ်ဆက်မသွားတော့ဘူးလား”

“မနှုတ်ဆက်တော့ဘူး... ခဏပဲကို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟု မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့လေးနှင့်ပြောနေသော နိမိတ်ရဲ့စကားလုံး
ယိုင်ယိုင်ကြောင့် ဒေါ်သီတာ့ရင်ထဲ ခံစားရပါသည်။

ဒီကလေးက ဘာကြောင့်ရှောင်ထွက်ရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
ရင်းကိုလည်း ရိပ်စားမိနေ၍ ပိုစိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် သူမကိုယ်၌က တူမလေးနှင့်လက်ဆွဲပြီး ပေးစား
ချင်မိပေမယ့် ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့တူမရဲ့စိတ်က တခြားယောက်ျားထံ
လုံးလုံးကြီးရောက်ရှိနေ၍ သက်ပြင်းချခဲ့ရပါသည်။

နိမိတ်နှင့်လက်ထပ်စေချင်ပေမယ့်လည်း ဘွန်းကိုကျပြန်တော့
လက်မခံနိုင်စရာ ဘာအကြောင်းပြချက်မှပေး၍မရသည်မို့ ငြိမ်နေလိုက်
ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကိုယ်၌ကလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာ
ပါပဲ။

နိမိတ်ကို တူသားပမာ ခင်တွယ်မိပါသည်။ ဒီကောင်လေးက
ရိုးသားတယ်။ မှန်ကန်တယ်။ တူမအပေါ် အနစ်နာခံတယ်ဆိုတာကိုသိ
နေ၍ လက်မလွှတ်ချင်ပါ။

သို့သော် ဘွန်းကလည်း သိပ်ကောင်းနေသောလူမို့ သူမကပဲ
အတ္တကြီးစွာ ပြီးပြည့်စုံသောဘွန်းနှင့် နောက်ဆုံးတော့ သဘောတူခဲ့တာ

ပါပဲ။ ထို့ကြောင့် နိမိတ်အတွက် သူမ ပိုစိတ်မကောင်းဖြစ်မိခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

သူမစိတ်မကောင်းစွာနှင့်ပဲ ဆိုင်ကိုပြန်ရောက်တော့ ဘွန်းနှင့်
အတူ သမီးကိုတွေ့ရပါ၏။

သမီးက သူမကိုမြင်တော့ ထရစ်ကာ...

“ဒေါ်လေး ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ဟုပြောပေမယ့် သူမကပြန်မပြောဘဲ စိတ်မသက်သာစွာပင်
ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး နိမိတ်ပေးခဲ့သောအရာကို လှမ်းပေးလိုက်ပါ
၏။

“ဟင်! လှေယာဉ်လက်မှတ်ပါလား”

“မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့တဲ့”

“ဒေါ်လေးပေးတာလား”

“နိမိတ်... နိမိတ်ပေးတာ”

“ဟွန့်၊ ကောင်စုတ်က စတန်ထွင်နေပြန်ပြီ။ သူကိုယ်တိုင်
ပေးတော့ ဘာဖြစ်မှမို့လဲ”

ဟုဆိုချိန်မှာပဲ ဘွန်းထံမှဖုန်းမြည်လာ၍ ဘွန်းကဖုန်းပြောရင်း
ထထွက်သွားသည်တွင် ဒေါ်လေးက ဘွန်းရဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး...

“သူ့ သမီးကိုမတွေ့ချင်လို့ထင်တယ်”

“ဟင်”

“ခံစားနေရမှာပေါ့”

“ဘာကိုခံစားရမှာလဲ... နိမိတ်က”

“သမီးတို့မင်္ဂလာပွဲမှာ သူရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒေါ်လေး ဘာကိုပြောတာလဲ”

“နိမိတ် ဒီနေ့ပဲ ခရီးထွက်မယ်”

“ရှင်!”

“နိမိတ်ရဲ့မျက်လုံးတွေက ဒေါ်လေးကိုစကားအများကြီးပြောနေသလိုပဲ”

“ဒေါ်လေး”

“အမှန်က သမီးရဲ့မင်္ဂလာပွဲဟာ နိမိတ်နဲ့ဖြစ်မယ်လို့ဒေါ်လေးထင်ထားခဲ့တာ”

“ရှင်!”

“ခုခေတ်လူငယ်တွေက အတ္တကြီးမယ်လို့ ဒေါ်လေးထင်နေတာ သိပ်ကိုမှားသွားတယ်။ နိမိတ်က သိပ်လူကြီးဆန်တာပဲ။ ချစ်နေရဲ့သားနဲ့ မချစ်ဟန်ဆောင်တယ်။ နိမိတ်တွေ့တာကို ဒေါ်လေးသိတယ်။ ဘွန်းက

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့ထက်အစစအရာရာသာနေတော့ သူ့အလျော့ပေးသွားတာ”

“ဒေါ်လေး”

“နှစ်တွေအများကြီးထိန်းချုပ်ခဲ့ရတဲ့အချစ်က ပိုလို့လေးနက် ခိုင်မာမှာပေါ့။ ကံဆိုးရှာပါတယ်။ ချစ်တဲ့အကြောင်းတောင် အမှန်အတိုင်း ဝန်မခံဝံ့ရှာတော့ဘူး... ဝန်မခံရဲတာနေမှာပါ”

သူမရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါ၏။

ဒေါ်လေးထံမှ ဘွန်းနဲ့အတူ ပြန်လာခဲ့ရပေမယ့် သူမရဲ့နားထဲ တွင် ဒေါ်လေးရဲ့စကားသံက အထပ်ထပ်စွဲနေရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင်...

“ဘွန်း၊ အဝေးပြေးကားဝင်းကို မောင်းပါလား”

ဟုဆိုတော့ ဘွန်းက သူမကိုတစ်ချက်သာစွေကြည့်ပြီး သူမဆန္ဒကိုလိုက်လျောခဲ့ပါသည်။ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ဘွန်းရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း ဆူပွက်နေခဲ့ပါသည်။ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲဆိုတာ မတွေးရဲလောက်အောင်ပင် ခံစားနေရပါသည်။

သို့သော် ကားဝင်းထဲရောက်ချိန်မှာတော့ အိတ်ကလေးဆွဲကာ ကားပေါ်တက်ရန် ဟန်ပြင်နေသောနိမိတ်ရဲ့ကျောပြင်ကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။ ဝင်ခလာက ကားပေါ်ကပြေးဆင်းကာ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နိမိတ်”

သူမရဲ့ခေါ်သံက အဖျားခတ်တုန်ယင်နေခဲ့ပါသည်။

“ဟင်! ဝင်ခလော၊ ခြေ၊ ဘွန်းလည်းပါလာတာကိုး”

ဟုဆိုကာ ဝင်ခလော့နောက်မှာ ရပ်နေသောဘွန်းကိုပင် ရင်ထဲ
မသက်မသာကြီး ပြုံးပြလိုက်သေး၏။

“နင်ဘာဖြစ်လို့ မပြုံးချင်ဘဲပြုံးနေတာလဲ နိမိတ်”

“ငါပြုံးချင်မပြုံးချင် နင်ဘယ်လိုသိမလဲ”

“အဲဒါတွေကို အလွတ်ရရဲ့သားနဲ့။ နင် ငါ့ကို မဖတ်တတ်ခဲ့
ဘူး”

ဟုပြောချိန်တွင် နိမိတ်မျက်နှာမှာ မိုးပြိုသလိုဖြစ်သွားရပြီးမှ
ဟန်လုပ်ပြုံးကာ...

“ငါ့ရဲ့မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ရပြီးပြီလား”

“နင်ဘာကြောင့်ဟန်ဆောင်ပြုံးနေတာလဲ”

“နင်တို့ဟန်းနီးမွန်းမှာ သာယာစေဖို့ ငါဆန္ဒပြုတယ်”

“နင်ဟန်မဆောင်စတမ်း တစ်ခုခုကိုဝန်ခံစမ်းပါ။ နောက်ဆုံး
အကြိမ်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“နင် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကြားဖူးလား။ လင်ပုတ်ဖမ်းတယ်ဆိုတာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လေ။ မမိတဲ့လမင်းကိုလှမ်းလှမ်းဟပ်နေတဲ့ခွေးလေ။ အဟဲ... ရှုံးခဲ့မယ်
ဆိုရင်တောင် နိုင်မယ့်ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်ကို ထုတ်မသုံးသင့်ဘူး။ ဒါအရှုံးပဲ၊
လက်ခံနိုင်ရမှာပေါ့။ အမှတ်တရအဖြစ် ဝှက်ဖဲကိုသိမ်းထားသင့်တယ်။
ဒါမှ အရှုံးကို အချိန်တိုင်းသိမြင်ခံစားရမှာလေ”

“နင်တစ်ခုခုကိုရင်ဖွင့်ဖို့ ငါအခွင့်အရေးပေးတယ် နိမိတ်”

“ကားထွက်တော့မယ်၊ ငါသွားတော့မယ်နော်... ဘိုင့်ဘိုင့်”

ဟုသာ ဟန်လုပ်ပြုံးကာ တက်သွားသောနိမိတ်ရဲ့ကျောပြင်
က သူမရဲ့နှလုံးသားကို ပြင်းပြစွာနာကျင်စေပါသည်။

ဥပမာ... နိမိတ်ရဲ့မျက်ဝန်းအကြည့်ကြောင့်ပေါ့။

“နိမိတ်... နိမိတ်...”

ဟုသာခေါ်နေရပေမယ့် သူမမှာ ပြောစရာစကားလုံးက မရှိ
နိုင်ပါဘဲ စကားလုံးအစား မျက်ရည်တွေသာ စီးကျနေရပါသည်။ သူမ
ကို နောက်ကျောမှသိုင်းဖက်လိုက်တဲ့ ဘွန်းရဲ့လက်တွေက ခိုင်မြဲနေ၍
သူမရဲ့မျက်ရည်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

သူမနှလုံးသားက ဟန်ဆောင်နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အမှန်
တကယ်ပဲ အချစ်ကိုတွေ့တာလား...။ ။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ
မယ်ခိုင်